Colecţia „în Obiectiv" Coordonată de DORIN HNATIUC
DE CE AM PĂRĂSIT MIŞCAREA MUZICII CREŞTINE CONTEMPORANE

DE CE AM PĂRĂSIT MIŞCAREA MUZICII CREŞTINE CONTEMPORANE

Confesiunile unui fost lider de închinare DAN LUCARINI

Traducere din limba engleză de DANIEL SUCIU
Editor coordonator DORIN HNATIUC

FĂCLIA

Originally published under the title: **Why I left the Contemporary Christian Music Movement**
Copyright © Evangelical Press, 2002
Translated by **Daniel Suciu**
Ihis translation of **Why I left the Contemporary Christian Music Movement** first published in 2002 is published by arrangement with
Evangelical Press, Faverdale North Industrial Estate, Darlington,
DL3 OPH, UK.
AII rights reserved
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română revin Editurii FĂCLIA. Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun mijloc fără permisiunea scrisă a editurii.
Prima ediţie în limba română, 2009
ISBN: 978-973-8448-80-3 .
Copyright © 2009, Editura Făclia pentru ediţia în limba română
Str. Făcliei, nr. 36D, Oradea, 410181, Bihor
Tel./ Fax 0259 419.318; 0722 609.746
E-mail: faclia(2)rdslink.ro
www.faclia.ro
Redactor: LAURA NEMŢUŢ
Tehnoredactare şi design copertă: ANDREI BOGDAN MOGA
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LUCARINI,DAN
De de am părăsit mişcarea muzicii creştine contemporane: confesiunile unui fost lider de închinare / Dan Lucarini; trad.: Daniel Suciu ; ed. coord.: Dorin Hnatiuc. - Oradea : Făclia, 2009 ISBN 978-973-8448-80-3
I. Suciu, Daniel (trad.)
II. Hnatiuc, Dorin (coord.)
783

Dedicaţie

Această carte este dedicată autorilor, pastorilor, slujitorilor muzicali şi altor lideri de biserici care au fost înaintea mea. Ei nu au încetat să ne avertizeze cu privire la pericolele muzicii rock pentru creştini; noi însă nu am luat aminte. Ei au avut curajul de a-i confrunta pe alţii din biserici care apărau orice stil muzical controversat şi senzual; în schimb, noi i-am umplut de batjocuri. Atunci când ei au îndrăznit să se opună invaziei muzicii contemporane în programele bisericii, noi i-am considerat legalişti, sau chiar mai rău. Mulţi şi-au sacrificat popularitatea şi au ajuns să-şi vadă restrânse oportunităţile de slujire deoarece conştiinţele lor le spuneau că trebuie să ia atitudine. Lor le datorăm scuze şi multă recunoştinţă. Această carte este o încercare de a achita o mică parte din acea datorie.

Mulţumiri

Soţiei mele, Judy - pentru că nu ai încetat să mă susţii în toate zbaterile relatate pe paginile acestei cărţi şi pentru că ai fost „sistemul meu timpuriu de avertizare" faţă de tot ceea ce se consideră a fi mai presus de cunoaşterea lui Dumnezeu. Rugăciunile şi lacrimile tale fierbinţi înaintea Domnului au fost în cele din urmă onorate. Te iubesc! Lui Chris, Amandei şi lui

Danette - pentru răbdarea şi înţelegerea voastră faţă de tatăl vostru şi pentru că m-aţi ajutat să fac această carte mai relevantă generaţiei voastre. Lui Scott şi Suzette Burtoft - pentru că mi-aţi împărtăşit frământarea voastră şi pentru inspiraţia şi rugăciunile voastre.
Lui Troy Seif, pastorul meu cu muzica şi prietenul meu -**pentru** sprijinul înflăcărat dovedit faţă de acest proiect încă de la început şi pentru slujirea ta personală faţă de familia **tnea.** Lui Craig Scott, pastorul şi prietenul meu - pentru că ai luat atitudine în privinţa disputelor muzicale şi pentru că mi-ai asigurat o mulţime de informaţii valoroase pentru această carte prin predicile tale.
Pastorului Roger Fay - pentru că ai avut bunăvoinţa să mă întrebi despre manuscris într-o zi la casa lui Willis Metcalfe în Ripon, North Yorkshire, şi pentru că l-ai prezentat celor de la Evangelical Press. Lui Art Hockman şi grupului de studiu duminical Home Builders de la Woodside - pentru că miau verificat manuscrisul şi pentru sprijinul lor continuu în rugăciune.
Lui Diane Landry - pentru că ţi-ai sacrificat timpul cu generozitate în vederea transformării materialului brut într-un document cursiv şi pentru multele tale contribuţii la textul final. Lui David Leitcb - pentru generozitatea ta în a revizui manuscrisul pro bono. Lui David, Anthony şi Pete -mulţumesc că aţi suportat acest autor novice.
Şi Domnului şi Mântuitorului meu Isus Cristos: „Te voi lăuda printre popoare, Doamne! Te voi cânta printre neamuri. Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri, şi credincioşia Ta până la nori. Inalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, peste tot pământul să se întindă slava Ta!" (Psalmul 57:9-11).

Cuprins

l'refată
1. Salvarea fluturilor din furtună
2. Povestea mea
3. Marea minciună
4. Care este *adevărata* „inimă a închinării"?
5. Vreau MTV-ul meu!
6. Seducerea sfinţilor
7. Dezbinarea bisericilor
8. Nu este aceasta doar o chestiune de preferinţă şi gust personal?
9. Nu este muzica amorală?
10. Dar Dumnezeu a creat muzica - nu este orice stil de muzică bun în esenţa lui?
11. Arată-mi unde scrie în Biblie că muzica rock este greşită
12. Nu ne învaţă Biblia că putem folosi toate lucrurile pentru a-i câştiga pe oameni?
13. N-ar trebui tratată diferit muzica de laudă?
14. Nu au folosit Martin Luther şi fraţii Wesley muzică contemporană în biserică?
15. Nu este mai uşor de cântat MCC decât cântările tradiţionale?
16. Nu foloseşte Dumnezeu MCC pentru
a-i mântui şi a-i uceniciza pe tineri?
17. Pe panta alunecoasă a programelor combinate
18. Atunci cum să ne închinăm împreună?
19. Cum alegem o muzică potrivită pentru serviciile divine?
Concluzii
11
13
21 41 56 69
75 83
87 97
102 105
109 112
118 124 130

134
142
150 156

Prefaţă

Muzica a fost adeseori o tematică disputată în viaţa bisericii creştine şi probabil că acest subiect nu a fost niciodată mai controversat decât în ultimii cincizeci de ani.

De o parte a spectrului se găsesc cei care ne spun că singurele cuvinte care ar trebui cântate în biserică sunt cele care formează Psalmii Vechiului Testament - şi că ei trebuie cântaţi fără vreun acompaniament muzical. De cealaltă parte sunt cei care spun că orice tip de muzică - rock, pop, jazz, punk, country şi western, rap sau orice îi „entuziasmează" pe oameni este perfect legitim pentru folosirea în închinare şi în evanghelizare.

Dan Lucarini nu s-a apropiat niciodată de prima din aceste extreme, dar a fost la mică distanţă de a doua, iar această carte este scrisă din experienţa implicării sale adânci pe scena muzicii moderne, seculare şi de alt fel.

Călătoria spirituală şi muzicală împărtăşită cu sinceritate de autor pregăteşte calea pentru evaluarea a ceea ce el vede ca fiind o problemă majoră în biserica de astăzi - şi astfel este şi mai dificil de negat că el este pe drumul cel bun.

Fără îndoială că această carte îi va deranja pe mulţi, dar stilul direct şi intransigent al lui Lucarini este îmbrăcat

într-un duh blând, preocupat de nimic altceva decât de gloria lui Dumnezeu. Acest lucru nu este nicăieri mai evident ca în abordarea caldă şi înţeleaptă a subiectului închinării şi lucrării.

John Calvin a scris cândva: „Ştim din experienţă că muzica are o putere secretă şi aproape incredibilă de a ne mişca inimile." Reformatorul avea dreptate - şi de aceea ar trebui să acordăm folosirii ei în biserică o atenţie serioasă şi îndreptată asupra lui Dumnezeu. Mă rog ca această carte să
ne ajute să facem aşa.

John Blanchard

12

Salvarea fluturilor din furtună

Dumnezeu i-a dat soţiei mele, Judy, două daruri minunate pe care eu nu le deţin: o antenă spirituală foarte sensibilă şi abilitatea de a înţelege rapid situaţiile aşa cum se prezintă ele. In cei douăzeci şi unu de ani de căsnicie am fost uimit în permanenţă (şi recunoscător) să constat cât este ea de capabilă să discearnă efectele negative pe termen lung ale noilor tendinţe şi stiluri din biserică aparent pozitive. Pe de altă parte, înţelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu a făcut-o îndeosebi sensibilă faţă de sufletele suferinde şi rănite din biserică.

In 1993, eu şi Judy ne aflam în concediu în Muskegon, Michigan, SUA, când deasupra Lacului Michigan s-a iscat o furtună aprigă de vară, însoţită de vânturi cumplite care au stârnit ploaia şi au agitat valurile. După furtună, ne plimbam pe plajă, când dintr-odată Judy a văzut la picioarele ei un fluture negru pe jumătate îngropat în nisip. Ne-am uitat în jur şi am văzut sute de fluturi împrăştiaţi pe plajă.

La prima vedere, toţi păreau morţi. Judy s-a aplecat şi 1-a mişcat pe unul dintre ei şi, spre surprinderea noastră, el a încercat să se mişte şi să se salveze zburând. Dar aripile îi erau acoperite de nisip, iar fluturele nu putea să se elibereze

prin puterea sa. Vânturile puternice ale furtunii îl izbiseră de plajă, lăsându-i aripile frânte.

Amândoi am fost copleşiţi de milă faţă de acest sărman fluture. Nu ar fi supravieţuit dacă nu îl salva cineva. Judy 1-a ridicat cu blândeţe şi, cu multa grijă, i-a îndepărtat nisipul de pe aripi şi 1-a ţinut în lumina soarelui ca să se usuce. După câteva clipe, a început să-şi mişte aripile, la început mai încet, apoi puţin mai repede. Ea mi 1-a arătat şi amândoi am avut o licărire de speranţă în privinţa supravieţuirii sale. Totuşi, fluturele trebuia să zboare prin propriile-i forţe.

Peste lac adia un vânt blând, din acela care urmează adeseori după o furtună teribilă. Ea a dat drumul fluturelui în adierea vântului şi am privit cum încerca să bată din aripi şi să zboare. Apoi s-a clătinat şi a început să coboare, şi m-am gândit că se va prăbuşi. Dar deodată aripile sale şi-au redobândit puterea şi fluturele a reuşit să zboare spre o plantă din apropiere. Operaţiunea de salvare a fluturelui avusese succes! Ne-am plimbat în susul şi în josul plajei încercând cu frenezie să salvăm cat mai mulţi fluturi; Judy îi ridica din nisip şi îi ştergea, iar eu îi ajutam să zboare din nou. Dar mureau prea repede şi, din nefericire, am reuşit să salvăm doar câţiva.

Mişcarea muzicii creştine contemporane

Un localnic a încercat ulterior să-mi explice acest fenomen ciudat. El era de părere că furtuna îi împrăştiase pe aceşti fluturi de-a lungul lacului tocmai din Wisconsin şi îi azvârlise pe plaja noastră. Copleşiţi de vânturile puternice de dinaintea furtunii, fluturii au fost purtaţi cu repeziciune, neavând puterea de a rezista. Ei n-au văzut furtuna apropiindu-se.

Judy a comparat odată Muzica Creştină Contemporană (MCC) cu acea furtună teribilă. Prin anii 1990, această mişcare a pătruns în programele noastre din biserică, însoţită fiind de

forţe puternice, şi oricine i s-a pus în cale a fost ca şi fluturele, spulberat de susţinătorii ei, rănit în timpul acelei călătorii violente şi în final azvârlit pe plajă, gata să moară. S-ar putea ca unii să nu mai zboare niciodată pentru că duhurile lor au fost frânte şi spulberate de forţele furtunii. Sufletele altora au fost răpuse de imoralitatea, înşelăciunea şi dezbinarea care au însoţit furtuna MCC.

Eu am fost un lider de laudă şi închinare contemporană. Nu am fost vreodată faimos, ci doar un membru obişnuit care a petrecut câţiva ani în interiorul mişcării, acţionând în calitate de agent de schimbare al MCC, conducând biserici prin tranziţia dificilă de la programele tradiţionale la închinarea şi lauda contemporană. De-a lungul acestor ani am promovat cu entuziasm acceptarea MCC în programele săptămânale ale bisericilor fundamentaliste şi evanghelice. Am crezut că făceam ce era bine pentru Domnul şi pentru biserică.

în urmă cu doi ani am părăsit mişcarea, după ce Dumnezeu mi-a deschis ochii arătându-mi înşelăciunile şi pericolele din interiorul ei (pe care le voi descrie în amănunt mai târziu în această carte). Vă spun povestea mea pentru că vreau să salvez fluturii care au fost răniţi de furtuna MCC. Vreau de asemenea să avertizez bisericile cu programe creştine tradiţionale referitor la direcţia spre care se îndreaptă în cazul în care se gândesc să treacă la programe de închinare contemporane. Celor care doresc să ia atitudine împotriva unei astfel de schimbări, sper să le ofer încurajare şi răspunsuri bazate pe principii biblice. Această carte îi va ajuta să răspundă susţinătorilor MCC şi să le respingă argumentele.

Ştiu că există alţii în interiorul mişcării care, asemenea mie, sunt atraşi de muzică, dar sunt tulburaţi de problemele pe care le văd şi nu ştiu cum să-şi exprime frământările. Unde pot merge ei pentru ajutor şi încurajare? S-au scris

deja suficiente materiale despre problema folosirii MCC în biserică. Dar cele mai multe dintre acele materiale au fost scrise de persoane care nu au susţinut niciodată MCC şi nu au făcut parte din mişcare. Contemporanii pe care eu îi cunosc nu ar citi astfel de materiale din

cauza prejudecăţii lor faţă de oricine este etichetat ca „fundamentalist" sau „tradiţionalist", pe care probabil l-au caracterizat pe nedrept ca unul care alege să rămână ancorat în ceea ce este vechi, în tradiţii muzicale moarte.

Implicare personală

în schimb, eu pot oferi „din tranşee" o părere autentică despre atitudinile şi motivele din interiorul mişcării, întrucât eu însumi am fost implicat profund până de curând. Unii contemporani se grăbesc să folosească prăpastia dintre generaţii ca o scuză pentru a înlătura criticile aduse muzicii lor de cei vârstnici, pretinzând că acestora nu le place MCC deoarece aparţin unei generaţii diferite. Dar scuza aceasta nu ţine şi la mine. Eu am luat parte la muzica rock zgomotoasă şi vulgară a anilor 1970; înţeleg stilurile de muzică agresive. Cea mai cumplită muzică de astăzi nu este decât o extensie a ceea ce am început noi atunci. Sper ca atunci când vei citi această carte vei fi de acord că nimeni nu mă poate da la o parte pe motiv că aş fi un tradiţionalist înrăit care a rămas încremenit în vechile metode.

Permite-mi să-ţi sugerez ce aşteptări poţi avea de la această carte. Ea nu se doreşte a fi o dezbatere teologică exhaustivă a muzicii din Biblie şi din biserică. Dar voi face referire în mod constant la Cuvântul lui Dumnezeu ca autoritatea finală pentru practicile de închinare şi pentru stilurile de viaţă; de aceea, cititorii care nu împărtăşesc această perspectivă asupra Scripturii vor considera că argumentele mele nu sunt pertinente. în aceeaşi măsură, nu vom acoperi chestiunea

ritmului muzicii rock şi a efectelor ei controversate asupra psihologiei umane. Au scris alţii şi au predicat suficient de bine pe aceste subiecte. Această carte nu arată specific ce fel de stiluri muzicale ar trebui să asculţi în timpul tău personal, deşi eu cred că fiecare creştin poate beneficia de pe urma avertizărilor şi a principiilor legate de închinarea publică.

Mai degrabă ne vom concentra atenţia asupra acuzaţiei potrivit căreia amestecarea anumitor stiluri muzicale contemporane în programele noastre de închinare este în cel mai bun caz o practică îndoielnică pentru sfinţii lui Dumnezeu, iar în cel mai rău caz conduce la diviziune, autoindulgenţă şi imoralitate. Orice critică din această carte este îndreptată în general spre cei responsabili de conducerea grupării MCC, nu spre închinătorul de rând.

Iată o listă pentru înţelegerea unor termeni speciali pe care-i vom folosi:

- *MCC:* Muzică creştină contemporană. La modul concret, aceasta include stiluri de muzică precum soft rock, pop/rock, muzica pentru o audiţie liniştitoare sau rock clasic, dar ar putea de asemenea să includă alte forme de muzică cu multe sincope, având influenţe rock precum jazz, rap, blues, hip-hop, punk, ska sau country & western modern.
- *L&î:* mişcarea de laudă şi închinare a MCC. Acest stil de muzică are de asemenea o puternică influenţă rock. Unele dintre cele mai cunoscute surse pentru această muzică sunt *Integrity Hosanna, Vineyard* şi *Maranatha Music.*
- *Contemporani:* creştini care preferă MCC pentru timpul de laudă şi închinare din programele bisericii. Aceasta nu se doreşte a fi o denumire depreciativă în vreun fel, ci este doar o metodă de a distinge din punct de vedere muzical un creştin de altul.

- *Tradiţionali:* creştini care preferă muzică tradiţională sau conservatoare la programele bisericii; prin „conservatoare" se înţelege că muzica este în general considerată a fi necontroversată şi sigură. Definiţia noastră include imnuri, cântări tradiţionale şi acele stiluri ale muzicii contemporane care nu folosesc rockul sau alte influenţe muzicale menite a accentua senzualitatea. Termenul „tradiţional" a devenit o denumire depreciativă în anumite cercuri ale MCC, dar aici sperăm să recâştigăm semnificaţia pozitivă a cuvântului.

Rugăciunea mea este ca tot ceea ce este scris aici să-L glorifice pe Dumnezeu Tatăl şi pe

Domnul nostru Isus Cristos şi să stimuleze un dialog respectuos în trupul lui Cristos. Remarcile mele nu urmăresc să ofenseze pe vreun creştin care promovează sau este implicat într-un alt mod într-o lucrare a muzicii contemporane. Prietenii mei v-ar putea spune că *nu* îmi place confruntarea, ci încerc deopotrivă să fiu unul care face pace şi care trăieşte în pace. Spunând acestea, îmi dau seama că povestea şi concluziile mele vor fi un ţepuş în coasta unor creştini. Dacă vrei să stârneşti o controversă în biserică, este suficient să menţionezi subiectul stilurilor de
muzică.
De asemenea, îmi dau seama că anumiţi prieteni creştini care au activat alături de mine în lucrări muzicale din trecut vor fi surprinşi şi chiar şocaţi de schimbarea perspectivei mele faţă de MCC. Ei m-au văzut cântând-o în biserică şi lucrând din greu în culise în vederea acceptării ei. Am avut parte de experienţe plăcute împreună şi am fost sinceri în slujirea noastră. Rugăciunea mea este ca ei să mediteze cu seriozitate la tot ce este scris aici şi apoi să-şi analizeze propriul rol în promovarea MCC.

O fortăreaţă puternică
.
îmi dau seama că ceea ce scriu va constitui o provocare pentru *o fortăreaţă extrem de puternică* din biserică. MCC este bine înrădăcinată acum, probabil chiar a devenit stilul de muzică preferat în majoritatea programelor din bisericile fundamentaliste şi evanghelice. MCC a prins rădăcini adânci în vieţile multor credincioşi, şi pentru unii această lectură va fi una foarte dureroasă deoarece va apuca această rădăcină cu străşnicie. Unii pastori nu vor agrea ceea ce am de spus pentru că şi ei, la rândul lor, au acceptat această mişcare. Totuşi, cred că folosirea MCC la timpul de laudă şi închinare este un fenomen produs de om şi ar trebui expus ca atare, întrucât îi lipseşte o puternică temelie biblică şi ignoră îndrumările lui Dumnezeu pentru ca închinarea să fie primită. Folosirea ei în închinare a determinat atitudini greşite şi a încurajat un mod de viaţă lumesc; ambele păgubesc unitatea şi eficienţa creştinilor. De asemenea, cred că adevăratul motiv pentru acceptarea MCC în închinare nu s-a datorat, aşa cum ni se spune adeseori, evanghelizării celor din afara bisericii, ci a fost înrădăcinată în nevoia de a satisface dorinţele personale pentru muzica *noastră* preferată. In final, am ajuns în situaţia în care până şi definiţia noastră pentru închinare se aseamănă prea puţin cu sensul biblic. De aceea nu mai pot tăcea.
La acest punct s-ar putea ca cititorul să concludă deja că eu sunt una dintre acele persoane care crede că *tot* ce are de-a face cu MCC este greşit. Nu este cazul! Cartea aceasta certifică propria experimentare a pericolelor spirituale şi a filosofiilor nebiblice aflate în interiorul L&î contemporane. Ştiu că mulţi creştini sinceri implicaţi în mişcare sunt convinşi că ei fac voia Domnului şi sunt pe deplin preocupaţi ca El să primească gloria. Mai cred că se poate găsi muzică bună în cadrul MCC, cu versuri sănătoase din punct de vedere biblic şi cu melodii frumoase care, dacă ar fi despărţite de ritmul

continuu de rock şi de stilurile de interpretare lumeşti, ar fi potrivite pentru a fi folosite la închinare.
Dacă eşti implicat în mişcarea de L&î contemporană din interiorul bisericii tale, nu te condamn! Sunt foarte atent la porunca Domnului Isus din Matei 7:1-5 şi Luca 6:42, potrivit căreia nu trebuie să judecăm! El a continuat spunând că mai întâi trebuie să îndepărtăm paiul din ochiul nostru şi doar *mai apoi* vom vedea cu claritate! Am încercat să îndepărtez stâlpii de telefon din ochii mei înainte de a merge mai departe pentru a cere socoteală altora.
Cu toate că îmi voi împărtăşi în mod liber convingerile şi sfaturile, nimic scris în cartea

aceasta nu ar trebui interpretat ca o regulă după care pretind că trebuie să trăiască şi alţi creştini. întocmirea unor noi reguli ar fi echivalentă cu legalismul, iar eu (după exemplul apostolului Pavel), nu am nicio dorinţă să împovărez pe cineva cu reguli care „au, în adevăr, o înfăţişare de înţelepciune, într-o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu sunt de niciun preţ împotriva gâdilării firii pământeşti" (Coloseni 2:23).
Aceasta este o dispută în familie, un dezacord între fraţii şi surorile din trupul lui Cristos, de care îmi pasă suficient de mult încât să-i avertizez cu privire la orice implicare într-o astfel de mişcare neroditoare şi dezbinatoare. Doresc să-i provoc pe contemporani să se gândească în mod serios la rolul lor în L&î prin MCC şi să le arăt o cale *mai bună.* De aceea vă cer ca mărturia aceasta să aibă parte de o lectură corectă şi completă *înainte* de a fi enunţată vreo judecată.

20

Povestea mea

Cristos m-a mântuit pe când aveam 23 de ani. Până la acel punct de cotitură eram foarte activ în lumea muzicii rock şi pop şi în traiul imoral asociat acesteia. Dar nu aşa au stat lucrurile dintotdeauna. Părinţii mei au fost membri dedicaţi ai Bisericii Metodiste Unite; eu am fost botezat pe când eram copil, confirmat la vârsta de doisprezece ani şi am participat la şcoala duminicală, dar nu am experimentat mântuirea aşa cum este ea definită de Scriptură. M-am răzvrătit împotriva învăţăturilor bisericii şi ori de câte ori mi se oferea acolo ocazia de a cânta, alegeam un cântec contemporan pseudo-religios cum ar fi „My Sweet Lord" (Domnul meu cel scump, n.tr) al lui George Harrison sau cel cu denumire neofensatoare „Abraham Martin and John". De la vârsta de treisprezece ani am dat spectacole cu anumite formaţii, cântând la clape şi ca voce principală sau adiţională; compuneam cântece şi obişnuiam să ascult muzică rock câteva ore pe zi. Pe plan muzical, principalele persoane care m-au influenţat au fost Billy Joel, Deep Purple, Chicago şi Elton John. Am mers la facultate să studiez muzica şi am participat un an întreg la un program de teorie şi compoziţie înainte de a mă reorienta spre jurnalism. în facultate am promovat concerte rock

pentru reprezentaţii precum cele ale lui Fleetwood Mac, America, Emerson Lake & Palmer şi Stephen Stills.
înainte să fiu mântuit de Cristos, câteva persoane mi-au mărturisit Evanghelia şi m-au îndemnat să citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta m-a convins de faptul că trăiam o viaţă păcătoasă. Biblia era suficientă; nu a fost nevoie ca cineva să folosească muzică rock pentru a mă atrage de partea Evangheliei! Chiar şi atunci când eram un necredincios aveam simţământul că Dumnezeu nu putea fi asociat cu muzica pe care o cântam. Judy, cea care urma să-mi devină soţie, m-a dus să văd un film numit *A Distant Thunder* (Un tunet îndepărtat, n.tr.), care vorbea despre necazul cel mare. Ulterior, mi-am dat seama că eram pierdut şi că mă îndreptam spre o veşnicie în iad. Mi-a părut rău că nu L-am ascultat pe Dumnezeu, m-am pocăit de căile mele şi I-am cerut Domnului iertare. Am crezut în Domnul cel înviat şi în Isus Cristos Mântuitorul, Cel ce mi-a dat puterea de a deveni un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1:12). Am fost „născut din nou" şi îndată viaţa mea a început să se schimbe.

Convins de Duhul Sfânt

Duhul Sfânt m-a convins să rezolv problema imoralităţii din viaţa mea. Prin puterea lui Cristos, prin rugăciune, prin studiu biblic şi responsabilitatea faţă de alţi creştini din jurul meu am putut să renunţ la muzica rock, droguri, ţigări, alcool şi imoralitatea sexuală care-mi caracterizaseră viaţa înaintea întâlnirii cu Cristos. M-am alăturat bisericii lui Judy, o biserică în care exista o atitudine fermă împotriva muzicii rock. Dumnezeu ştia că era exact lucrul de care aveam nevoie pentru a lupta împotriva dorinţelor naturii mele păcătoase, care erau stârnite foarte uşor de muzica rock.

La puţin timp după convertirea mea, am avut parte de prima mea experienţă muzicală în calitate de creştin născut

din nou. Biserica noastră s-a alăturat altor biserici pentru a susţine o campanie de evanghelizare în parcul de distracţii a judeţului. Fiecăreia dintre aceste biserici i s-a cerut să trimită coriști care să alcătuiască un cor mare pentru evanghelizare şi care să cânte în fiecare seară. Judy şi viitoarea mea soacră (dirijoarea de cor din biserica noastră) m-au încurajat să mă implic, gândindu-se că ar fi o modalitate deosebită pentru mine să-mi folosesc unele dintre talente şi în acelaşi timp să învăţ despre muzica creştină bună.
Am acceptat plin de entuziasm, iar Judy m-a însoţit la prima mea repetiţie la care mi-am ocupat locul la bas, cântând puternic şi armonios. In acel cor erau mii de persoane şi-mi plăcea nespus cum cântau! Dirijorul de cor a menţionat că vor fi solouri de bas şi bariton şi eu eram gata să particip la audiţie. Eram de-a dreptul încântat că puteam fi implicat într-un program muzical care era parte din lucrarea lui Dumnezeu.

Tunde-ţi părul!

Atunci când s-a terminat repetiţia, dirijorul de cor ne-a cerut atât mine, cât şi persoanei de lângă mine să mergem în faţă pentru a sta de vorbă cu el. întrucât şi cel care mă însoţea avea o voce bună, am presupus că dirijorul ne-a ales să participăm la audiţia pentru solouri. Ceea ce a urmat ar fi putut să mă îndepărteze de Domnul. Dirijorul ne-a spus că aveam părul prea lung pentru a cânta în cor şi că ne puteam întoarce în cor doar dacă ne tundeam. Am fost devastat. Cred că l-am întrebat chiar şi cât de scurt trebuia să fie părul, pentru că eu nu ştiam. Toate acestea erau lucruri noi pentru mine. Am plecat de acolo cu sentimentul că eram respins de Dumnezeu. Judy m-a întrebat despre această discuţie şi i-am relatat totul. îmi aduc aminte că am făcut o remarcă ironică, şi anume că dirijorul era gelos pentru că eu aveam un păr bogat, iar el era aproape chel.

Cu toate acestea, am descoperit curând unul dintre cele mai mari beneficii ale unei naşteri din nou autentice - Duhul Sfânt. Slavă Domnului! Prezenţa Lui m-a ajutat să ajung mai bun, şi nu mai înverşunat. M-am supus (ceea ce era un lucru nou pentru mine), mi-am tăiat părul conform dimensiunilor cerute şi seara următoare eram în cor. Eu şi dirijorul nu am mai discutat acea chestiune, dar această relatare are un final uimitor. Recent, în timp ce participam la o conferinţă pe tema muzicii sacre în Carolina de Sud împreună cu pastorul meu, i-am povestit această întâmplare. Când am menţionat numele dirijorului de cor, el mi-a spus că acea persoană era chiar acolo la conferinţă şi apoi mi-a arătat-o!
Ne-am întâlnit şi i-am relatat respectiva întâmplare, îndată, el m-a rugat să-1 iert dacă mă jignise şi cred că a fost foarte uşurat să audă modul în care Dumnezeu a folosit acel incident spre bine. în timpul discuţiei noastre am aflat de lucrarea sa muzicală şi de sacrificiile pe care el şi soţia lui le făcuseră pentru a fi parte dintr-o echipă de evanghelizare. Aceşti oameni sunt cu adevărat slujitori muzicali deosebiţi ai lui Dumnezeu, şi totuşi, în ignoranţa mea, eu l-am considerat un simbol al legalismului. Am învăţat încă o lecţie!
O vreme după convertirea mea mi-a fost dificil să renunţ la muzica „mea" rock, care, împreună cu stilul de viaţă care o însoţeşte, mi-a definit identitatea şi în mare măsură a fost sursa imaginii de sine. De asemenea, muzica rock îmi dominase cu putere trupul, şi ruperea legăturilor ei a fost dureroasă. Unii creştini spun că muzica rock nu are niciun efect asupra lor din punct de vedere fizic, dar pot să vă asigur că pe mine m-a afectat.
Cred că influenţa ei asupra trupului s-a datorat faptului că muzica rock a fost asociată cu fiecare păcat flagrant al trupului pe care-1 comisesem, şi doar o aluzie la acea muzică era suficientă ca să stârnească amintiri ale acelor asocieri neevlavioase. Dar Isus Cristos a promis că va purta de grijă

tuturor nevoilor mele, aşa că i-am cerut să înlocuiască vechea mea muzică cu una nouă care-I era plăcută Lui. A durat aproximativ un an, dar slavă Domnului, am început să văd răspunsuri la rugăciunea mea.

O cântare nouă

Pentru mine a fost o minune! Am ajuns să iubesc imnurile măreţe ale credinţei şi refrenele simple pe care le cântam în biserică din inimă. Sinceritatea şi curăţia acestei muzici m-a copleşit. (în contrast, muzica mea rock clasică preferată mi se părea de acum atât de profană, zgomotoasă şi insuportabilă.) M-am alăturat corului. Domnul mi-a dat chiar şi abilitatea de a compune cântări noi dedicate Lui. înainte ca El să intre în viaţa mea, scrisesem aproximativ cincizeci de cântece. Compunerea de cântece era o pasiune personală şi de acum doream să folosesc această pasiune pentru Cristos. Pot să mărturisesc pe deplin că El a pus în inima mea o cântare nouă.

Cu toate acestea, a fost nevoie ca în privinţa cântărilor pe care le-am scris să mă lupt cu influenţele durabile din contextul meu muzical. Le-am transformat pe toate în cântece din stilul pop/rock. Am rearanjat cântecul clasic al lui Ralph Carmichael - „He's Everything to me" (El îmi este totul, n.tr.) într-un blues cu tempo 6/8, în întregime cu *riffuri* (fraze muzicale scurte repetate) la pian şi un stil vocal desprins chiar din localurile publice în care obişnuiam să cânt. Mi s-a părut ciudat că nimeni din biserică nu m-a înfruntat pentru asta. Le-am fost recunoscător pentru indulgenţa arătată, dar acum mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă cineva m-ar fi luat atunci deoparte şi mi-ar fi explicat pericolul acestei abordări.

Pe măsură ce am crescut spiritual şi am arătat credincioşie l.ilă de Domnul, mi s-a dat privilegiul de a conduce programele bisericii. Această slujire mi-a fost oferită de

socrul meu, un om cu o puternică credinţă, care trăieşte într-o reală ascultare de voia lui Dumnezeu şi pe care-1 consider un model pentru viaţa mea. Am avut parte de prima mea oportunitate de a conduce poporul Domnului în laudă şi închinare. Mi-am propus să fiu atent şi să arăt respect pentru muzica tradiţională. Cântările pe care le-am ales şi stilurile acestora erau conservatoare şi am folosit cărţile de cântări, orga, pianul şi corul. Serviciile de închinare urmau tiparul protestant american obişnuit: introducerea, imnul de început, rugăciune, anunţurile, corul, colecta, imnul, un moment muzical special, predica, imnul pentru chemare şi cuvântul de încheiere. Ocazional, cântam câte o cântare contemporană la programul de duminică seara, dar eram foarte atenţi să nu folosim vreuna în stil rock. Ne-am străduit să menţinem atenţia asupra laudei lui Dumnezeu, nu asupra cântăreţului sau a cântării. Unii solişti (inclusiv eu) au folosit casete cu instrumentaţie, fapt care a stârnit controverse pentru că unele melodii conţineau ritmuri rock evidente sau erau cântate de muzicieni nemântuiţi.

Ulterior, eu şi familia mea ne-am mutat într-un oraş din **apropiere** şi ne-am alăturat unei biserici de acolo. Serviciile de î i ni i i 11 ,i iv erau asemănătoare bisericii noastre anterioare, fiind **foarte conservatoare.** Dar părea să existe o stare de amorţeală **la aceste** servicii; totul părea că se face din obişnuinţă, nu din dragoste sau pasiune pentru Dumnezeu. Eu şi Judy tânjeam după un timp de închinare adevărat, viu şi relevant, care să demonstreze o relaţie apropiată cu Cristos. Am întâlnit alţi câţiva membri care simţeau la fel şi care doreau să revitalizeze serviciul de închinare prin folosirea unei muzici noi şi prin încercarea de a implementa o ordine diferită a programului. Noi toţi aveam ceva în comun: fiecare dintre noi fusese expus la ritmul muzicii creştine contemporane printr-o varietate de evenimente precum Concertele Rugăciunii[1] sau concerte de MCC.

1 întâlniri de rugăciune organizate în oraşe şi fără apartenenţă denominaţională, ţinute în Statele Unite în anii '90.

Dorinţa de închinare

Cred că dorinţa unei închinări autentice este unul dintre motivele principale pentru care oameni asemenea nouă abandonează bisericile conservatoare în favoarea unora contemporane. Fiecare dintre noi aspiră la o relaţie mai adâncă şi mai solidă cu Domnul şi Mântuitorul nostru, manifestată printr-o închinare „autentică" (în contrast cu închinarea „simulată" care simţeam că descria serviciile de închinare ale bisericii conservatoare) şi suntem influenţaţi să credem că aceasta poate fi dobândită sau sporită prin muzică. Acum îmi dau seama că nu aşa stau lucrurile şi că pentru a dezvolta o relaţie apropiată cu Domnul e nevoie să rămânem în El zi de zi. Dacă noi avem nevoie de serviciile de închinare săptămânale ca să facă asta pentru noi, oare ce spune acest fapt despre adevăratul nostru angajament la ucenicie? Suntem noi în realitate doar nişte actori?

Biserica avea de puţin timp un păstor nou, mai tânăr - asemenea mie, din generaţia exploziei demografice a bebeluşilor (născuţi între 1956 şi 1960). La vechea sa biserică, pastorul fusese de acord să aibă o formaţie de închinare la programul de duminică seara. Totuşi, nu numai că nu a produs rezultate favorabile, dar chiar a cauzat dezbinare. Cu toate acestea, el a aprobat schimbările pe care am dorit să le facem, gândindu-se că acţionând cu atenţie ar putea evita o divizare similară.

Cu intenţii bune şi un entuziasm deosebit, am ţinutîntâlniri speciale cu întreaga biserică pentru a discuta schimbările pe r.ire le propuneam în lucrarea muzicală. Atunci am întâlnit pentru prima dată rezistenţa creştinilor tradiţionali care în mare parte erau membrii cei mai vârstnici şi familiile care petrecuseră în biserică cel mai mult timp. Pentru fiecare obiecţie ridicată, grupul în formare de creştini contemporani

avea un răspuns liniştitor. Nu, nu urma să aducem o baterie în biserică. Da, urma să cântam mai departe imnuri în cea mai mare parte. Urma să folosim pianistul şi organistul de până atunci. Totul avea să se facă într-un mod decent şi ordonat.

Tradiţionalii nu au fost convinşi de argumentele noastre, dar nu au fost în stare să-şi exprime grijile suficient de bine încât să ne facă să renunţăm. Ca să fiu sincer, eu am simţit că aceştia doar ţineau la nişte tradiţii care nu aveau niciun temei biblic pentru obiecţiile lor. (Am trecut cu vederea în mod voit faptul că nici noi nu aveam!) Pe de altă parte, noi aveam toate argumentele inteligente şi nu aveam de gând să dăm înapoi. De partea noastră era un simţământ al „demonstraţiei destinului", în sensul că schimbarea muzicii ar fi inevitabilă şi chiar critică pentru supravieţuirea bisericii.

Apropo, aţi observat cine conduce de obicei campaniile pentru acceptarea MCC? Muzicienii contemporani! Noi, muzicienii, avem cel mai mult de câştigat de pe urma unei schimbări şi noi avem un interes întemeiat. De ce? în bisericile care folosesc stiluri tradiţionale, majoritatea muzicienilor contemporani nu sunt implicaţi în conducerea muzicii. Mă întreb câţi s-au simţit lăsaţi pe dinafară sau şi-au dorit cu înflăcărare posibilitatea de a-L sluji pe Dumnezeu cu talentele lor muzicale. Dar situaţia se inversează atunci când MCC este adusă în biserică. Doar în puţine cazuri echipa de conducere a muzicii tradiţionale supravieţuieşte tranziţiei, **iar** muzicienii contemporani preiau lucrarea cu muzica. Muzicienii tradiţionali sunt mai apoi cei care se simt inutili.

în acelaşi timp, Judy (spre deosebire de mine) avea îndoieli serioase faţă de folosirea MCC în programele bisericii. Studiind Biblia, ea a văzut cum israeliţii au amestecat practicile de închinare păgână cu metodele de închinare poruncite de Dumnezeu, iar drept rezultat Dumnezeu 1-a pedepsit pe Israel cu severitate. în acea vreme ea credea că este acceptabil să foloseşti MCC pentru delectare şi edificare

personală; dar considera de asemenea că stilul muzical conţine asocieri puternice cu idolii lumeşti ai sexului şi ai imaginii, încât n-ar trebui folosită în timpul serviciului de închinare. Ar fi trbuit să o ascult atunci, dar eu eram deja prins în acea mişcare.

Influenţa lumii

Judy a observat de asemenea că unele dintre persoanele care urmau să conducă muzica şi organizarea unor scenete îşi primiseră influenţele creative de la surse lumeşti şi de fapt erau foarte deschise la acestea. Nu aveau ele potenţialul de a întina poporul lui Dumnezeu? Dar aceleaşi persoane erau de asemenea iubitoare şi primitoare. Atunci, cum putea ea să pună la îndoială motivaţiile lor? îndoielile ei nerezolvate au lăsat-o confuză şi fără putere; ea a încercat să mă avertizeze, dar eu n-am ascultat.

Biserica a decis să meargă înainte, iar mie mi s-a cerut să conduc tranziţia de la un serviciu tradiţional la unul „combinat", aspect pe care-1 voi explica mai târziu. Dar după trei luni, o nouă slujbă ne-a făcut să ne mutăm în Denver, Colorado, şi nu am putut să termin ceea ce am început. Biserica a înaintat cu schimbările şi după plecarea noastră, iar în acest proces a pierdut câţiva dintre membrii credincioşi.

în Denver am căutat o biserică cu o credinţă şi doctrină bine fundamentată pe Biblie, dar care putea de asemenea să-mi îndeplinească dorinţa de a avea o muzică de tip contemporan ni cadrul serviciilor şi care ar fi acceptat folosirea muzicii creştine contemporane. La acea vreme, cei trei copii ai noştri erau la vârsta de treisprezece, zece şi opt ani. La început am vizitat o biserică mare nondenominaţională, recomandată de 11 rieteni de încredere din Ohio. A fost prima noastră expunere l.i o lucrare sensibilă la nevoile acelora care îl căutau pe I himnezeu (seeker-sensitive church) având o echipă de laudă

şi închinare foarte elegantă şi profesionistă (o lucrare *seeker-sensitive* este o lucrare evanghelistică preocupată în principal de nevoile persoanei care-L caută pe Dumnezeu).

în privinţa muzicii, totul era de primă clasă, mai ales echipamentul audio, luminile şi ritmul de desfăşurare al programului. Mie mi-a plăcut, dar Judy şi copiii nu au agreat stilul programelor cu sisteme de înaltă tehnologie. Când tatăl meu a venit din Pennsylvania ca să ne viziteze, l-am dus şi pe el acolo şi a fost vizibil deranjat de acest nou val de închinare; dar am ignorat şi această avertizare timpurie. Totuşi, mi-am dat seama că întreaga familie trebuia să se bucure de biserică, aşa că ne-am mutat.

Mai apoi am frecventat o biserică nondenominaţională care avea cam 100 de membri. Pastorul, de aceeaşi vârstă cu mine, era un fost baptist care crease o biserică îndreptată spre cei ce erau în căutare după Dumnezeu, cu rol de a evangheliza comunitatea fără restricţiile etichetei baptiste. El a dorit să-i câştige pe oamenii care sufereau de pe urma experienţelor de ipocrizie din bisericile fundamentaliste şi care, drept consecinţă, au încetat să mai meargă la biserică: aşa numiţii **oameni** „fără biserică". Filosofia dragostei necondiţionate pentru toţi oamenii şi imboldul lui de a avea o pasiune adevărată pentru Dumnezeu, nu doar pentru a fi religios, ne-au încântat. Serviciul de închinare era deja contemporan pentru că pastorul nu dorea să semene cu un serviciu baptist tradiţional. M-am alăturat lucrării muzicale cântând la clape în formaţia de închinare şi mai apoi am devenit lider de închinare. Pastorul avea viziunea ca ea să devină „o biserică vibrantă", şi cu siguranţă că am avut câteva servicii de felul acesta. într-o duminică dimineaţa am cântat împreună hitul zgomotos al formaţiei Grand Funk Railroad „Some Kind of Wonderful" (Ceva minunat, n.tr.), dar am folosit versiunea „mântuită" a lui Mark Farner, în care el a schimbat cuvintele aşa încât obiectul afecţiunii sale era de acum Isus. (Schimbarea

versurilor, dar păstrarea muzicii este o practică standard în MCC.) Am fost atras cu multă uşurinţă de acest stil de muzică din cauza contextului meu şi a vechilor mele dorinţe după muzica rock. Cu toate acestea, Judy a fost îngrozită şi a plecat la jumătatea programului nostru ireverenţios.

Din nou spun, slăvit să fie Domnul pentru antena spirituală a lui Judy. Ea a simţit că în biserică lucrau duhuri de răzvrătire şi imoralitate. Străduindu-se să creeze o atmosferă lipsită de judecată, pastorul a promovat o filosofie de tipul „Dumnezeu ne acceptă aşa cum suntem", cu care se părea că MCC merge mână în mână. Acesta era un pastor care acceptase cânva bilete la un concert rock al formaţiei Doobie Brothers, iar apoi şi-a motivat decizia spunând că dacă Isus ar fi astăzi pe pământ, El ar participa la acest concert pentru că El a petrecut timp cu păcătoşii. Această învăţătură a făcut ca biserica să-i atragă pe oamenii care îl doreau pe Dumnezeu în vieţile lor, dar care nu doreau să-şi schimbe modul de viaţă. Judy a văzut ipocrizia şi pericolul acesteia pentru copiii noştri şi pentru căsnicia noastră. în cele din urmă ea a avut izbândă cu mine, astfel că am părăsit şi această biserică.

Biserica potrivită?

Am crezut mai apoi că Domnul ne-a condus în final la biserica potrivită. Ea părea să fie foarte echilibrată în toate aspectele lucrării (inclusiv în privinţa muzicii) şi ale vieţii bisericii, foarte solidă în privinţa doctrinei şi a practicii. Din nou, pastorul era cam de vârsta mea, dar el era mai conservator decât cei trei pastori precedenţi. Predicarea Cuvântului era excelentă. Muzica era o combinaţie între marile imnuri şi cântările de stilul *Maranatha Music.* Exista **o** formaţie de închinare, dar tobele şi chitarele nu dominau, ci erau folosite în surdină şi echilibrat. în loc să fie un singur

lider pentru cântări, era un grup de bărbaţi şi femei care păreau să aibă un duh potrivit de reverenţă. „Excelent", m-am gândit, „întotdeauna mi-am dorit ca lucrurile să fie echilibrate în lucrarea muzicală."

Liderul formaţiei de laudă şi închinare avea nevoie de cineva care să cânte la sintetizatorul bisericii. Aşa că m-am alăturat lucrării muzicale, iar când liderul s-a mutat în altă parte, mi s-a cerut să-i iau locul. Mi s-a dat responsabilitatea de a crea şi a aranja serviciul de închinare de duminică dimineaţa pentru o adunare de aproape 500 de persoane. Am scris aranjamente muzicale speciale, am condus repetiţii săptămânale, am aranjat interpretări vocale, am cântat cu vocea, am cântat la clape. într-o duminică obişnuită, formaţia de închinare consta din cinci până la şapte cântăreţi şi maximum zece instrumentişti.

Serviciul nostru tipic de închinare avea 25 de minute de cântări din stilul de laudă şi închinare intercalate cu rugăciune. De asemenea, am încercat să includem cel puţin un **imn pe** săptămână. „Setul" de închinare (un termen **împrumutat** din lumea seculară a reprezentaţiilor muzicale) **erfl aranjai astfel** încât să fie o revărsare continuă de muzică, I.II.I VICII **întrerupere.** Acesta era un ingredient important **pentru menţinerea** dispoziţiei. Am folosit un ecran mare **pentru proiectarea versurilor** şi am fost binecuvântaţi cu un sistem **multimedia de** cea mai înaltă calitate şi cu tehnicieni excelenţi. Am devenit foarte pricepuţi în laudă şi închinare contemporană şi, la un moment dat, un lider denominaţional care ne-a vizitat, ne-a lăudat că suntem „cei mai buni din Colorado".

O altă influenţă muzicală puternică din viaţa mea la acea dată a fost *Promise Keepers,* bine-cunoscuta mişcare a bărbaţilor cu sediul în Colorado. Muzica celor de la *Promise Keepers* foloseşte cu precădere stiluri rock, inclusiv rock clasic în stilul anilor '70. Am participat la întruniri imense pe

stadioane, în care partea muzicală era asigurată de *Maranatha Men's Bând.*

La acest punct trebuie să mărturisesc un alt motiv care m-a făcut să conduc lauda şi închinarea contemporană. I)intr-odată, iată toate bisericile acestea care încercau să cânte muzică rock în cadrul serviciilor lor, dar cântând-o atât de jalnic! Oare nu-şi dădeau ei seama că necreştinii vor râde de încercările lor slabe şi că vor înceta să le mai frecventeze? M-am gândit că dacă ei doreau să folosească muzică rock, trebuiau să se asigure că era de cea mai bună calitate. Eu ştiam exact cum să mă ocup de asta. Datorită contextului şi experienţelor mele cu rock-and-rollul, eram un expert în privinţa modului în care trebuia cântată muzica. Şi datorită experienţei suplimentare de conducător muzical al imnurilor, am crezut cu adevărat că Dumnezeu mă „chema" să fiu *liantul* dintre gruparea tradiţională şi cea contemporană a muzicii din biserică.
Sub conducerea mea, serviciile de închinare au progresat de la o combinaţie de imnuri şi refrene „uşor de ascultat" la un serviciu în întregime contemporan. Alegeam cântări aproape în exclusivitate de la *Integrity Hosanna Music* şi *Maranatha Music.* îmi plăcea îndeosebi muzica de L&î Integrity întrucât combina tehnici bune de pop/rock cu sensibilitatea la nevoile cântatului în adunare împreună cu versuri care-L lăudau pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos.
Cântările noastre preferate pentru închinare erau:
Lord I Lift Your Name on High
Shout to the Lord
Mighty is Our God
Lift Up Your Voices
Great is the Lord
Change My Heart o God (Schimbă-mi inima)
Refiner's Fire

Purify My Heart
Give Thanks (Veniţi să îi mulţumim)
Erau muzicieni în echipă care doreau să extindă limitele de acceptare şi să încerce melodii şi mai „spre limită". „Spre limită" este o expresie obişnuită folosită de contemporani pentru a descrie acea muzică menită a-i conduce pe ascultători „spre limita" zonei lor de confort, făcându-i să treacă dincolo de noţiunile preconcepute pe care le aveau despre ceea ce este potrivit. Unii dintre cântăreţi doreau să folosească o muzică nouă de laudă şi închinare de la *Vinei/ard,* care conţinea multe repetări şi ritmuri. Versurile reflectau o teologie carismatică, însă care n-ar trebui permisă în nicio biserică baptistă. Toboşarul nostru obişnuit şi la locul lui avea o baterie electrică care ne dădea posibilitatea să controlăm sunetul, dar chiar şi acesta voia în mod constant să adauge un ritm puternic la fiecare cântare.
Cel care cânta la chitară electrică, fiind un iubitor de rock clasic, folosea fiecare prilej pentru a cânta solouri sau pentru a adăuga *riffuri* de chitară acolo unde nu erau necesare. In timpul repetiţiilor noastre săptămânale, grupul de laudă **aju** ngea adeseori într-un adevărat concert improvizat de rock-**and-roll.** în calitate de lider, eu aş fi putut descuraja această **atitudine,** dar **în** schimb, am ales să-mi satisfac dorinţa de **rock-and-roll.** Ca să fiu direct, eu mă distram! Privind în ui m.i, inii dau seama cât de greu a fost să ţin în frâu fiara **di** rock şi să o împiedic să ajungă dominatoare.
Un sumar
Aş dori să mă opresc aici, să iau o gură mare de aer şi să rezum raţionamentele şi motivele care m-au condus pe scena de laudă şi închinare a muzicii creştine contemporane.
în primul rând, MCC folosea stilul muzical la care nu doar

că eram foarte priceput, dar de care eram totodată atras. Din pricina lipsei de pregătire

formală, niciodată nu am simţit că mă potriveam cu muzicienii „sacri". MCC mi-a oferit singura oportunitate de a fi cel mai pregătit muzician din biserică şi să folosesc acel talent pentru Dumnezeu.
în al doilea rând, trebuie să recunosc că faptul de a fi lider de MCC îmi înălţa enorm eul. Respectul şi preţuirea de care mă bucuram îmi reaminteau întrucâtva de puterea unui star rock pe care o experimentasem în calitate de cântăreţ necreştin. Dar am fost orb faţă de aceasta pentru că înălţarea era împachetată într-un format „creştinesc acceptabil".
în al treilea rând, am petrecut timp în compania pastorilor care doreau această muzică în biserică şi care m-au influenţat în mare măsură. Am fost crescut într-o familie de cadre militare care m-a făcut să am un temperament predispus spre a-i mulţumi pe cei cu autoritate. Există o problemă serioasă cu privire la conducere, care este implicată în acceptarea şi promovarea MCC în biserică. Da, sunt responsabil pentru alegerile mele şi nu încerc să arunc vinovăţia asupra altcuiva. Dar în biserici există mulţi bărbaţi asemenea mie care sunt dispuşi să-1 urmeze pe pastor oriunde îi duce (la urma urmei, pastor înseamnă supraveghetor). Dacă pastorul doreşte să schimbe muzica, cine i se va opune? Cu sigurnanţă că nu eu.

Biserica de tip „Seeker-Sensitive"

între timp, pastorul nostru primise o anumită funcţie într-o lucrare din partea estică a Americii. Conducerea denominaţiei ne-a ajutat să alegem un nou pastor, a cărui experienţă anterioară fusese plantarea unei biserici în Arizona după modelul expus de Rick Warren în cartea sa The Purpose Driven Church (Biserica condusă de scopuri, n.tr.). Pastorul de dinainte îmi dăduse să citesc un exemplar, aşa că eram

deja familiarizat cu filosofia de lucrare a pastorului Warren. El susţinea o lucrare îndreptată spre nevoile căutătorilor necredincioşi, în care biserica şi serviciile ei de închinare sunt croite în mod specific pentru a împlini „nevoile simţite" de persoana care-L caută pe Dumnezeu. Care sunt acele nevoi şi care muzică se potriveşte cel mai bine acestora? Pastorul Warren le prezintă în cartea sa:

> Noi folosim stilul de muzică pe care majoritatea oamenilor din biserica noastră îl ascultă la radio. Lor le place muzica veselă, voioasă, jovială, însoţită de un ritm puternic. Urechile lor sunt obişnuite cu o muzică ritmată şi un bas puternic. Pentru prima dată în istorie, există un stil de muzică universală care poate fi auzit în orice ţară a lumii. Se numeşte pop/rockul contemporan.[2]

Candidatul nostru la funcţia de pastor era un adept înflăcărat al acestei filosofii, şi credeam că şi eu eram la fel. Răspunzând la o întrebare în legătură cu stilul de muzică pe care-1 preferam pentru serviciile de închinare, el a precizat că muzica folosită duminica în biserică nu ar trebui să fie diferită de muzica pe care oamenii o ascultă la radiourile din maşină în timpul săptămânii. El a continuat spunând că nimeni nu ascultă la radio muzică de orgă sau imurile vechi, aşa că, de ce ar trebui să folosim acea muzică în biserică?
Pe cât de ciudat ar părea, când l-am auzit pe acest slujitor al Evangheliei prezentând idealurile muzicale pe care ajunsesem să le adopt, duhul meu s-a trezit. A fost ca şi când pentru prima dată aş fi privit într-o oglindă şi nu mi-a plăcut ce văzusem! Am început să văd că această filosofie a muzicii era a omului, şi nu a Domnului. Deşi atunci nu mi-am dat seama cât de mult mă afectaseră cuvintele acestui pastor, Duhul Sfânt mă îndrepta spre un punct de cotitură din

2 Rick Warren, *The Purpose Driven Church,* p. 285.
viaţa mea. Acesta a fost începutul sfârşitului lucrării mele **cu** MCC.
După acceptarea sa, noul pastor şi-a exprimat încântarea **faţă** de serviciile noastre de închinare şi a spus că aştepta cu nerăbdare să lucreze împreună cu grupul muzical. Insă eu ,im renunţat la a mai fi parte din lucrarea muzicală la puţin li mp după ce el a început. Pentru motive pe care nu le-am "înţeles pe deplin la acea dată, cumva am ştiut că nu puteam să

susţin pe deplin filosofia sa despre muzică şi închinare. Se părea că el urma să facă serviciile de închinare şi mai lumeşti decât îmi imaginasem eu vreodată, şi s-a dovedit că aşa a fost. La scurtă vreme, familia noastră a părăsit biserica, iar apoi Dumnezeu a început să-mi descopere prin Cuvântul Lui de ce ajunsesem să urăsc lucrarea pe care o iubisem atât de mult.

De ce a **trebuit să plec**

Acum aş dori să rezum motivele pentru care a trebuit să părăsesc scena MCC. în primul rând, nu mai puteam accepta premisele de la baza filosofiei MCC. Cu alte cuvinte, stâlpii care susţineau clădirea s-au dovedit a fi şubrezi şi fărâmiţaţi. Premisele noastre fundamentale erau că muzica este amorală, că Dumnezeu acceptă toate stilurile de muzică şi că nimeni n-ar trebui să judece preferinţele şi gusturile altuia. Studiind mai adânc Scriptura pentru a le argumenta, am văzut în schimb că ele sunt centrate asupra omului, sunt ilogice şi reprezintă înţelegeri greşite ale unor principii biblice de bază. Voi aborda mai detaliat aceste chestiuni mai târziu.

în al doilea rând, atunci când am văzut ce spune Biblia despre adevărata închinare şi ce înseamnă cu adevărat a fi în prezenţa lui Dumnezeu, mi s-a făcut silă de modul în care generaţia mea foloseşte cu atâta isteţime muzica profană şi vulgară însoţită de o îmbrăcăminte vulgară pentru a aduce

închinare şi laudă unui Dumnezeu sfânt! Şi nimeni dintre cei implicaţi nu părea să-şi dea seama de ceea ce noi făceam. In al treilea rând, pentru a-mi păstra căsnicia şi pentru a-I fi credincios lui Dumnezeu în toate lucrurile, a trebuit să mă separ de ispitele care erau atotprezente în contextul MCC: înălţarea eului şi atracţia spre femeile din grupul de închinare.

In al patrulea rând, am văzut că eram în pericolul de a fi caracterizaţi de aceeaşi ipocrizie de care-i acuzam pe tradiţionali. De exemplu, una dintre principalele noastre acuzaţii împotriva muzicii şi a serviciilor din bisericile conservatoare era lipsa spontaneităţii; erau plictisitoare şi predictibile. Dar noi nu ne-am dat seama că tocmai serviciile *noastre* deMCCîncremeniseră în acelaşi tipar, săptămână după săptămână. Serviciile de închinare tipice ale fostelor biserici baptiste, evanghelice, ale bisericilor de tip *community,* al celor din categoria *seeker-sensitive* începeau să fie la fel, ca un grup de clone ale celor de la *Integrity Hosanna* sau *Maranatha Praise.* Am reuşit să creăm un stil muzical unic în cadrul laudei şi închinării a muzicii creştine contemporane şi acum avem mii de biserici care-1 copiază. Este tot rock, dar nu atât de „hard" ca ultimele versiuni seculare. E un rock mai lent cu o aromă a muzicii celor de la formaţia Eagles. Serviciile de închinare au ajuns să aibă o anumită ordine comună (plictisitoare?). Tradiţionalii au avut anumite linii călăuzitoare pentru a le ţine în frâu, dar contemporanii nu au *nicio* regulă, aşa că atunci când lucrurile devin prea familiare, ei aduc elemente şj mai zgomotoase, şi mai jazz, şi mai îndoielnice. Aceasta este una dintre năpastele MCC: muzica va continua să se afle pe această pantă alunecoasă şi liderii de închinare vor fi forţaţi să accepte *orice* stil muzical, oricât de josnic. Trebuia să mă retrag din aşa ceva.

în prezent suntem membrii unei biserici în care pastorii şi ceilalţi lideri au luat atitudine împotriva folosirii la serviciile

de închinare a tuturor stilurilor contemporane de muzică «îvând influenţe rock. Muzical vorbind, în calitate de creştin am parcurs întregul cerc; m-am întors la o biserică în cadrul căreia exista o filosofie muzicală asemănătoare cu cea pe care o frecventam când am fost mântuit. Presupun că finalul fericit al istorisirii mele ar fi să spun că sunt implicat iarăşi în lucrarea cu muzica în această biserică. Dar nu sunt.

Consecinţe
Sunt consecinţe care au rămas din anii în care am fost lider de închinare contemporană. La noua noastră biserică am fost la început foarte critic faţă de orice aspect al serviciului de închinare şi faţă de lideri. Am păstrat această atitudine critică pentru mine sau am împărtăşit-o doar cu Judy, dar am ascuns-o în duhul meu. Cântărind acum lucrurile, îmi dau seama că Domnul îmi arăta că închinarea adevărată şi lauda înflăcărată pot totuşi exista într-un serviciu tradiţional. Această realitate a fost în conflict cu opiniile pe care le adoptasem atât de mulţi ani şi cred că acel conflict a contribuit în mare măsură la atitudinea mea critică.
De asemenea, îmi era teamă să mă implic din nou în lucrarea muzicală. Nu am spus nimănui despre înzestrările mele muzicale şi l-am evitat pe pastorul cu muzica. Din pricina contextului meu şi a tendinţelor mele, m-am simţit nevrednic muzical pentru a mă alătura unui program muzical tradiţional şi am crezut că puteam uşor deveni o influenţă dăunătoare acestuia. „Simt, Doamne, că sunt predispus să rătăcesc!"
Instinctiv, transformam toate stilurile muzicale în pop/ rock. Când cântam la clape, fără să-mi dau seama, rearanjam melodia după un stil şi un ritm de pop/rock. Când îmi deschideam gura ca să cânt, anii în care am cântat în stilul vocal al MCC mă făceau să semăn prea mult cu muzicienii

rock pe care încercasem din greu să-i imit.
După douăzeci de ani de la convertirea mea I-am cerut din nou Domnului să-mi dea o *cântare nouă* cu care să-L laud, dar de data aceasta rugăciunea este ca el să fie *lipsit* de vechile mele stiluri rock.

Marea minciună

40
„Putem folosi orice stil al muzicii contemporane în serviciile noastre de laudă şi închinare, iar Dumnezeu îl va primi." Această afirmaţie rezumă filosofia mişcării de L&I contemporană. Contemporanii etichetează drept „legaliste" orice reguli şi reglementări care limitează alegerile muzicale şi, în schimb, ei folosesc această filosofie ca să-i ghideze. l'iindu-i odinioară un adept loial, acum cred că o astfel de filosofie reprezintă o mare minciună. Ea provine direct dintr-o învăţătură care este populară în bisericile contemporane: „Dumnezeu ne acceptă aşa cum suntem."
Pentru a înţelege restul acestei cărţi, este imperativ ca cititorul să înţeleagă în primul rând efectul puternic pe care această învăţătură a acceptării necondiţionate 1-a avut asupra dezbaterii privitoare la muzica bisericească. Ea a neutralizat complet rolul corespunzător al discernământului biblic şi a înlăturat toate liniile călăuzitoare. Chiar şi mai important, noi trebuie să analizăm în lumina Scripturii această premisă nerostită, premisă care se află în spatele atâtor argumente folosite pentru apărarea MCC.
Recent, am primit o foaie volantă prin care eram invitat la 0 anumită biserică locală. Am fost asigurat prin nişte cuvinte

liniştitoare: „La... biserică «vino aşa cum eşti» reprezintă mai mult decât o sintagmă obişnuită. Ea înseamnă acceptarea reciprocă, fără judecăţi şi planuri ascunse. înseamnă a-i ajuta pe oameni să intre în relaţie cu Dumnezeu, fără a sări obstacole religioase artificiale."
Sloganul bisericii este „Biserica aşa cum a fost menită să fie, deoarece TU eşti important pentru Dumnezeu şi pentru noi!" Biserica făcea reclamă atmosferei relaxante, mesajelor vii, şi desigur, muzicii contemporane din cadrul ei.
Mi se pare numai mie sau ţi se pare şi ţie că aceasta reprezintă o reclamă de tipul „momeşte şi loveşte"? Aceasta esteobisericăbaptistăîn cadrul căreiafuncţioneazăprogramul AWANA (un

program biblic săptămânal pentru copii ţinut în bisericile baptiste fundamentaliste şi conservatoare din America), lucru care de regulă o plasează în rândul baptiştilor fundamentalişti. Dacă acesta este cazul, atunci mai devreme sau mai târziu orice vizitatori vor descoperi, spre neplăcerea lor, că sunt destule judecăţi în Biblie şi că Domnul Isus are un plan clar pentru vieţile lor, care n-are *nimic* de-a face cu zona **lor** de confort. Ucenicia nu este o călătorie ce ţine de stima de sine; creşterea înseamnă schimbare, schimbarea întotdeauna include pierdere, iar pierderea întotdeauna este dureroasă. Nu poţi să rămâi cu vechile obiceiuri şi plăceri. Şi cine poate spune dacă un vizitator nu va considera că cerinţa calităţii de membru care presupune botezul credinciosului este un „obstacol religios artificial"? învăţătura „Vino aşa cum eşti, Dumnezeu te primeşte în starea în care te găseşti" merge mână în mână cu mişcarea de toleranţă care este populară în societatea noastră seculară. Aşa cum puteţi observa din reclama exemplificată anterior, în esenţă se pun temeliile unei grave amăgiri religioase. Totuşi, adevăratul test al învăţăturii creştine nu îl reprezintă nici consecinţele pe termen scurt, nici cele pe termen lung, ci dacă ea se află în Cuvântul lui Dumnezeu. Cum rezistă doctrina de fată acestui test?

42

Marea minciună

Există vreun adevăr biblic în spatele expresiei „vino aşa cum eşti"? Cu siguranţă că ea reflectă principiul biblic potrivit căruia pentru Dumnezeu „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită" (Isaia 64:6). Nu putem face nimic pentru a ne dobândi mântuirea; nu putem deveni suficient de curaţi pentru a fi primiţi de Dumnezeu. Dar oare expresia aceasta înseamnă şi că noi putem *rămâne* aşa cum suntem?

John Makujina, un expert care a studiat în detaliu mişcarea MCC, a afirmat:

în vreme ce mulţi conservatori au predicat ceea ce este echivalentul expresiei „curăţă-te înainte să-L primeşti pe Cristos", mişcarea pentru Isus (de unde a pornit MCC) a spus mai biblic: „Vino aşa cum eşti." Totuşi, problema a fost că acest „vino aşa cum eşti" însemna adeseori „rămâi aşa cum eşti", cel puţin în privinţa muzicii, limbajului, vestimentaţiei şi a obiceiurilor sociale.[1]

Singura justificare biblică pe care am auzit-o pentru această învăţătură este relatarea din Ioan 8 referitoare la femeia prinsă în adulter. Dar nu putem uita că, după ce fariseii au plecat, Isus i-a spus femeii: „Nici eu nu te osândesc. Du-te şi să *nu mai păcătuieşti."* Isus nu a acceptat-o aşa cum era - El i-a poruncit să se schimbe. Nici pe *noi* Isus nu ne acceptă aşa cum suntem. Atunci când devenim ucenicii Lui, El pretinde ca noi să nu mai păcătuim, să dovedim că sentimentele noastre s-au întors de la idoli înspre El şi că ne-am întors de la poftele lumii şi-L iubim pe El.

Nu există nicio dovadă biblică a unui Dumnezeu care-1 .îcceptă pe fiecare pentru că „este ceea ce este". Dumnezeu nu este interesat de stima noastră de sine sau de hainele noastre mânjite. Analizează dovezile şi judecă pentru tine însuţi. Noi ştim că Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt

I John Makujina, *Measuring the Music,* p. 208.

43

care urăşte păcatul (Cele Zece Porunci din Exodul 20:1-17; Proverbe 6:16; Zaharia 8:17; Maleahi 2:16). Noi ştim de asemenea că Dumnezeu îşi întinde mila peste păcătoşii care se pocăiesc (2 Cronici 7:14; Ezechiel 18:21-22; Ieremia 18:8; 2 Petru 3:9). Trebuie să venim prin Isus Cristos pentru a fi primiţi de Dumnezeu (loan 14:6). Isus nu a acceptat păcatul unui păcătos. El a predicat tuturor pocăinţa faţă de păcat, nu doar fariseilor.

Romani 8:29 sugerează că noi nu rămânem aşa cum suntem. Dumnezeu îşi asumă procesul uimitor de a ne conforma chipului lui Cristos. Aceasta este o îndepărtare clară dinspre lume înspre sfinţenie. 1 Corinteni 6:9-10 şi, de asemenea, întreaga epistolă 1 loan afirmă clar că nu putem rămâne la aceleaşi practici păcătoase, şi totuşi să sperăm că vom fi primiţi de Dumnezeu. Dimpotrivă, 1 Petru 2:11 avertizează: „Să vă feriţi de poftele firii pământeşti care

se războiesc cu sufletul."
Noul Testament ne învaţă în mod clar că adevărata convertire produce o viaţă schimbată - şi în schimbare. Metamorfoza începe din interior cu o „inimă nouă" şi cu „un duh nou" (Ezechiel 36:26) şi, pe măsură ce ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu şi-I oferim Lui vieţile noastre, şi nu lumii, gândirea noastră este înnoită într-un asemenea mod încât noi suntem „schimbaţi în acelaşi chip al Lui" -chipul lui Cristos (Romani 8:29; 2 Corinteni 3:18). „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi (să vă transformaţi - traducerea autorului, n. tr.) prin înnoirea minţii voastre" este porunca din Romani 12:2. Prima parte **a** acestei porunci înseamnă literal: „Nu vă modelaţi după tiparul acestui veac." „Căutătorul" sincer trebuie să concludă că această învăţătură a acceptării necondiţionate din partea lui Dumnezeu, „vino aşa cum eşti", este în cel mai bun caz greşită. Nu putem veni la Dumnezeu aşa cum suntem, cu

păcatele nemărturisite sau ignorate ori acoperiţi de ele, şi lotuşi să pretindem acceptarea Sa. Nu putem să aducem cu noi în biserică muzica, îmbrăcămintea şi limbajul lumesc preferat şi să aşteptăm binecuvântarea! Aceasta este o gândire iluzorie care nu are o bază biblică. Nici nu dorim Ca acei „căutători fără biserică" să creadă că pot persista în păcate şi totuşi să fie primiţi de Dumnezeu. Dar tocmai acesta este mesajul transmis de la multe amvoane şi de către mulţi lideri de tineret. Pastorii de tipul celor interesaţi de .i se face pe placul celor ce caută se grăbesc să accentueze mila şi acceptarea lui Dumnezeu, minimalizând judecata lui I)umnezeu pentru a nu-1 ofensa pe căutător.
Doctrina acceptării este atât de răspândită în anumite comunităţi încât creştinilor nu li se mai permite să pună sub semnul întrebării purtarea sau preferinţele personale ale unui alt creştin. Dacă vei confrunta pe cineva în dragoste, vei fi acuzat că-1 judeci. Dacă vei îndrăzni să citezi un capitol şi un verset din Biblie, vei fi numit fariseu. Dacă o biserică **are** anumite practici care ofensează preferinţele personale ,ile cuiva, este considerată o biserică legalistă.
Dacă Dumnezeu mă acceptă aşa cum sunt, atunci cu siguranţă că El acceptă şi preferinţele mele personale în modul de închinare. Dacă inima mea este într-o stare bună, cine are dreptul să-mi spună că trebuie să merg la biserică în I iccare duminică? Dumnezeu ştie că nu sunt perfect, şi totuşi mă iubeşte, deci cum poate altcineva să-mi ceară socoteală pentru acţiunile mele? Acest fel de gândire imită atitudinea lumii despre toleranţă, care pretinde că nimeni nu are voie ■.,i judece stilul de viaţă sau purtarea altcuiva, întrucât toate stilurile de viaţă sunt egale şi fiecare are dreptul de a fi lăsat **ia*** trăiască după metodele sale. Vă rog să înţelegeţi că *nu* **ipăr** legea în detrimentul harului, sau regulile exterioare în l.ivoarea ascultării interioare. Doar vreau să subliniez cât de i li'parte s-a dus pendulul de la legalismul anilor '70 înspre loleranţa noului mileniu.

In această noua Biserică a Acceptării, demonstrarea toleranţei faţă de sentimentele şi purtarea lumii este cu mult mai importantă decât exercitarea discernământului biblic. Pur şi simplu o persoană nu are voie să pună la îndoială preferinţele personale ale altcuiva, şi dacă face asta, trebuie să-şi susţină afirmaţia cu un verset biblic *concret* (dar, aşa cum vom descoperi în această carte, contemporanii nu se evaluează după acelaşi standard biblic pentru a-şi apăra argumentele.) In această atmosferă plină de prejudecăţi este uşor să înţelegem de ce un tradiţional se teme să vorbească despre stiluri muzicale. Este evident de asemenea motivul pentru care stilurile MCC au fost acceptate atât de uşor de foarte mulţi fără să discearnă efectele negative.
„Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne», va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (Matei 7:21). *Acesta este adevărul.* „Dumnezeu te acceptă

aşa cum eşti, nu contează cum." *Aceasta este marea minciună.*
Susţin că acceptarea în masă a MCC de către multe biserici este o consecinţă directă a neputinţei noastre de a confrunta şi de a respinge învăţătura „acceptării". Probabil că am vrut să evităm orice indiciu de a fi etichetaţi drept „legalişti". Am renunţat la discernământul biblic în schimbul toleranţei tuturor formelor de lumesc, aşa încât de ce ar trebui să ne surprindă că „orice merge" în privinţa muzicii din biserică? Folosirea MCC în închinare a fost instalată cu fermitate prin intermediul minciunii „mamă" a doctrinei acceptării şi justificată ulterior prin intermediul câtorva minciuni „minore" şi jumătăţi de adevăr, care vor fi discutate mai târziu. Această învăţătură falsă a lăsat să pătrundă în biserici duhurile de imoralitate, dezbinare şi înşelăciune.

Un duh al imoralităţii

Una dintre metodele de compromis preferate ale lui Satan

este să coboare standardele decenţei creştine şi să ne convingă .1 fim mai „deschişi" faţă de sexualitatea noastră. Este acelaşi .iLic pe care-1 foloseşte cu succes în cazul necredincioşilor, ţinându-i înrobiţi în imoralitatea lor. Uneltele folosite în ■îcţiunea sa includ muzică senzuală, cântăreţi senzuali, imagini sexuale, alcool şi droguri. Poate funcţiona şiretlicul **lui** Satan şi în cazul creştinilor? Poate, şi chiar funcţionează.
Atunci când am adus muzica rock (şi toate stilurile muzicale înrudite cu aceasta) în cadrul serviciului de biserică, **noi** am invitat împreună cu ea şi un duh de imoralitate cu care .îceastă muzică este asociată în mod *inevitabil.* La început, nu .) fost ceva evident. Nu am folosit hard rock; în schimb, am folosit forme mai acceptabile, mai uşoare: soft rock, pop/ rock, country rock şi stilurile de jazz uşor de ascultat. Aceste stiluri au întreţinut sentimentele călduroase şi plăcute de tipul îndrăgostirii de Dumnezeu pe care le doream în închinare. Ele au fost mai puţin aspre, dar totuşi conţineau ritmul de bază al rockului care, incontestabil, este pe placul firii noastre şi ne reaminteşte de muzica preferată a lumii.
In pofida tuturor eforturilor noastre de a încorseta această fiară muzicală, sfinţii lui Dumnezeu sunt seduşi de stilurile MCC. Aceste stiluri au puterea de a corupe standardele morale ale *oricărui* creştin, oricât de tari se cred ei. Care sunt semnele unui duh de imoralitate în bisericile noastre? Vom aborda această tematică în capitolul 6, „Seducerea sfinţilor".

Un duh al dezbinării

Permiteţi-mi să rezum o atitudine tipică a contemporanilor I aţă de toţi cei care se opun folosirii MCC în biserică: „Trebuie să ne rugăm pentru aceşti oameni sărmani, încorsetaţi de l radiţie, care chiar nu înţeleg esenţa închinării. Ei stau în calea .) ceea ce Dumnezeu vrea să facă." Nu eu am inventat cuvintele .icestea - odinioară şi eu am avut această atitudine.

Această atitudine aparent binevoitoare duce la un duh al dezbinării, şi cred că ea a infectat mulţi lideri de închinare de astăzi, aşa cum a făcut cu mine. Aceşti lideri cred de fapt că Dumnezeu încearcă să facă ceva special prin folosirea oricăror stiluri noi de muzică înspre care simt că i-ar îndruma Dumnezeu. Oricine le stă în cale este etichetat ca fariseu legalist sau va fi atacat cu unele dintre argumentele despre care veţi citi ulterior în această carte.
Atitudinea contemporanilor indică faptul că oricine li se opune fie trebuie să accepte programul şi MCC, fie saşi găsească altă biserică. Acest duh i-a afectat chiar şi pe pastori. Vă voi arăta cum acest duh al dezbinării este un rezultat direct al atitudinii contemporanilor, cum îl face pe un tradiţional neputincios să răspundă şi adeseori să fie nevoit să părăsească biserica. Vom discuta această problemă în capitolul 7, „Dezbinarea bisericilor".

Un duh al înşelăciunii

Totul porneşte de la marea minciună că „Dumnezeu mă acceptă aşa cum sunt; de aceea El îmi

acceptă muzica". Din această opinie s-au dezvoltat câteva argumente populare folosite de contemporani pentru a introduce MCC în biserică şi pentru a justifica mai departe folosirea ei. S-ar putea ca argumentele să pară perfect rezonabile şi logice şi este uşor ca mulţi creştini să le accepte cu totul - mai ales dacă sunt convinşi deja că exercitarea discernământului în privinţa muzicii înseamnă a judeca. Dar în spatele acestor argumente se află un duh al înşelăciunii care lucrează şi care ne slăbeşte abilitatea de a face diferenţa între ceea ce este potrivit şi ceea ce este profan.
Vom consacra câteva capitole pentru a discuta anumite argumente populare cum ar fi:

- Este doar o chestiune de preferinţă şi gust personal
- Noi doar încercăm să-i câştigăm pe necredincioşi
- Muzica este amorală
- Dumnezeu a creat muzica - oare nu este orice tip de muzică în esenţă bun?
- Arată-mi unde scrie în Biblie că muzica rock este rea
- Oare nu ne învaţă Biblia că este bine să folosim diferite stiluri muzicale pentru a-i câştiga pe oameni?
- Un serviciu de închinare combinat îi va mulţumi pe toţi
- Nu au folosit Martin Luther şi fraţii Wesley muzică de tip contemporan în biserică?
- MCC este mai uşor de cântat decât imnurile
- Nu foloseşte Dumnezeu MCC pentru a-i mântui şi a-i uceniciza pe tineri?

Vom afla motivul pentru care aceste argumente sunt greşite sau înşelătoare. Sunt conştient de faptul că unii susţinători ai MCC pretind că oricine pune la îndoială argumentele MCC t rebuie să vină cu dovezi specifice şi clare din Cuvântul lui Dumnezeu care să sprijine obiecţiile lor. Acest lucru mi se pare oarecum ironic, pentru că cei mai mulţi contemporani pe care-i cunosc sau despre care am citit nu aderă la aceeaşi practică; dar eu accept provocarea. Oriunde va fi posibil, voi oferi capitolul şi versetul din Biblie pentru a-mi susţine convingerile.

O acuzaţie gravă

De ce să selectăm MCC pentru o asemenea analiză .1 tentă? Oare nu se infiltrează aceste duhuri şi atitudini în biserică şi pe alte căi? Ba da. Insă doar muzica a fost aşezată .istăzi în atâtea biserici într-o poziţie de putere şi autoritate **lemnificativă.** Lucrarea muzicală a devenit mai proeminentă

decât serviciile noastre de închinare. Stilurile MCC sunt promovate de pe platforma din faţă, chiar în faţa noastră, de fiecare dată când ne adunăm, dominând o oră sau mai mult din timpul pe care-1 petrecem împreună. Pur şi simplu prin faptul că prezenţa ei în cadrul serviciului este necontestată, MCC primeşte aprobarea implicită a conducerii bisericii, fie că se intenţionează sau nu aceasta. Suntem cu toţii îndrumaţi să credem că nu este nimic greşit în legătură cu prezenţa MCC în biserică. Dimpotrivă, noi gândim probabil că am făcut ceva bun pentru Dumnezeu atunci când am schimbat acea muzică veche, plictisitoare şi tradiţională. Mulţi credincioşi sunt de părere că singurul mod în care ei pot cu adevărat să-L laude pe Domnul şi să I se închine este prin intermediul muzicii contemporane. (Nu eşti de acord? Atunci îţi sugerez să le iei muzica şi să le urmăreşti reacţia!) Unii pastori cred că MCC este cea mai importantă modalitate de a face serviciile mai relevante şi mai primitoare pentru toţi necredincioşii importanţi. Cărţi populare despre eficienţa bisericii ridică în slăvi importanţa muzicii contemporane, şi aceste cărţi au influenţat pastori şi lucrători cu muzica.
Cât de importantă a devenit MCC în biserici? Atunci când a fost întrebat ce ar face diferit dacă şi-ar înfiinţa din nou biserica, iată ce a spus Rick Warren (bine-cunoscutul pastor de la

Saddleback Community Church din California, SUA):
Chiar din prima zi a noii biserici aş investi mai multă energie şi mai mulţi bani într-o lucrare muzicală de primă clasă care ar corespunde ţintei noastre. In primii ani ai bisericii Saddleback am făcut greşeala de a subestima puterea muzicii, aşa că am minimalizat folosirea muzicii în cadrul serviciilor noastre. Acum regret acest lucru.[2]
Am ales să-1 citez pe pastorul Warren deoarece cartea
2 Rick Warren, *The Purpose Driven Church,* p. 279. ***50***
Marea minciună
lui este un ghid indispensabil pentru mulţi pastori lundamentalişti sau evanghelici care doresc ca bisericile lor
.i crească prin a deveni mai contemporane şi mai relevante **pentru** necredincioşi. Cartea sa a dat naştere unei lucrări mondiale. Potrivit web site-ului organizaţiei „Biserica (ondusă de Scopuri" (www.purposedriven.com), peste .'DO.OOO de persoane au fost instruite pe baza metodologiei
..ile şi mii de biserici implementează metodele bisericii conduse de scopuri. Pastorul Warren a scris un capitol despre importanţa folosirii MCC pentru a-i câştiga pe oameni şi, ca unul care i-am citit cartea, sunt familiarizat cu filosofia sa muzicală.
Muzica pregăteşte atmosfera serviciului de închinare, transmite doctrine prin cântare şi exprimă perspectiva noastră asupra lui Dumnezeu. Warren afirmă în continuare:
Stilul de muzică pe care alegi să-1 foloseşti în serviciul tău de închinare va fi una dintre deciziile cele mai importante (şi controversate) pe care o vei lua în viaţa bisericii tale. De asemenea, s-ar putea să fie *cel* mai influent factor în a determina pe cine câştigă biserica ta pentru Cristos şi dacă biserica ta va creşte sau nu.[3]
Citatele pastorului Warren demonstrează incontestabil cât **de** importantă a devenit MCC ca o cheie a succesului bisericii contemporane. Dar el nu oferă *nicio* bază biblică pentru a .itribui MCC un statut atât de elevat - ci doar părerea sa. Spre deosebire de aceasta, vă voi arăta cât de *nebiblic* poate s.i fie faptul de a oferi MCC o asemenea poziţie proeminentă. Acceptarea de către noi a MCC în serviciile **de** închinare **a** rănit o întreagă generaţie de creştini vârstnici,.ui us l.i si i/iuni **de** biserici şi a creat un spaţiu benefic înmulţirii **atitudinilor** tle imoralitate, egoism şi dezbinare în **generaţiile mai tinere**
' Rick Warren, *The Purpose Driven* ***Church,*** **p. 280.**
51
DE CE AM PĂRĂSIT MIŞCAREA MUZICII CREŞTINE CONTEMPORANE
Aceste acuzaţii sunt lucruri greu de acceptat de către orice lider care a adoptat cu bucurie MCC. Nimeni nu ştie aceasta mai bine decât mine. A trebuit să recunosc şi eu că am fost înşelat de propriile-mi pofte şi egoism. Am fost înşelat de marea minciună şi de argumentele ei, iar duhurile păcătoase menţionate anterior m-au împins înainte. Dedicarea mea faţă de MCC a cauzat dezbinare în căsnicia mea, confuzie în familia mea şi s-a interpus în relaţia mea personală cu Domnul Isus.
Oricât m-am străduit, lucrarea mea muzicală părea să nu aducă în vieţile oamenilor roade bune ale sfinţeniei şi ascultării. Unii care nu sunt familiarizaţi cu lucrarea mea se vor grăbi să concludă că problema era doar la mine, că pur şi simplu nu am fost făcut pentru asta şi că de aceea nu pot acuza mişcarea de L&I contemporană pentru propriul meu eşec. Cu toate acestea, odinioară mulţi contemporani îmi spuneau că eram „înzestrat de Dumnezeu" pentru a conduce lauda şi închinarea. Am primit confirmări solide în sensul acesta de la mulţi pastori, lideri denominaţionali, de la alţi muzicieni şi din partea membrilor bisericilor în care am slujit. Cum putea să greşească cineva atât de „dotat"?
Dar a trebuit să fug de influenţa viciată pe care MCC o avea asupra vieţii mele. Ieşirea din sfera MCC a fost (şi continuă să fie) o experienţă foarte umilitoare şi dureroasă pentru mine, eu fiind o persoană plină de mândrie în domeniul slujirii muzicale. Pentru mine, scrierea acestei cărţi este o sarcină foarte dificilă. Nu-mi place să ştiu că greşesc ***în*** *nimic* din ceea ce

fac pentru Domnul! Oare au fost irosite toate acele ore petrecute în lucrarea cu muzica pentru El? Au fost ele mai puţin utile decât ar fi putut fi? Mă doare atunci când îl dezamăgesc pe Domnul şi Mântuitorul meu. Sunt rănit atunci când îmi dau seama de efectele ei asupra bisericii Sale. Dar probabil că experienţa mea poate fie să-i prevină pe unii astfel încât să nu cadă în cursa MCC, fie să-i ajute pe alţii să scape din ea.

52

Marea minciună

(are închinare *este* **primită de Dumnezeu?**

în introducerea pe care o face unui comentariu asupra 1'salmilor, Matthew Henry scria:

Este absolut necesar pentru acceptarea devoţiunii noastre ca noi să fim neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu (pentru că doar rugăciunea celui neprihăniţii delectează) şi, de aceea, să nu greşim în înţelegerea noţiunilor de fericire şi în alegerea căii care duce la ea."[4]

Definiţia pe care o oferă David închinării în Psalmul 51:15-17 este foarte bună:

Doamne, deschide-mi buzele
Şi gura mea va vesti lauda Ta.
Dacă ai fi voit jertfe, Ţi-aş fi adus
Dar Ţie nu-Ţi plac arderile de tot.
Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit
Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi
mâhnită.

Cum să ne închinăm aşadar împreună?

Vom analiza în detaliu subiectul închinării în următorul capitol intitulat „Care este *adevărata* „inimă a închinării"? I)upă o discuţie asupra problemelor cauzate de folosirea MCC în biserică, voi chema şi alţi contemporani să mi se alăture într-o mişcare îndrăzneaţă de reformare.

- Pentru a scoate stilurile şi influenţele lumeşti ale MCC din cadrul serviciilor noastre.

•I *Matthew Henry Commentary* ***ort*** *the Whok Biblc.*

53

DE CE AM PĂRĂSIT MIŞCAREA MUZICII CREŞTINE CONTEMPORANE

Marea minciună

- Pentru a ne întoarce la stilurile muzicale tradiţionale şi conservatoare din cadrul serviciilor noastre.

La acest punct, aproape că-i aud pe contemporani murmurând cu putere: „Nu mă voi întoarce niciodată la acel serviciu plictisitor şi mort!" Probabil că cineva face chiar acum un abţibild pe care scrie: „îmi vei putea lua MCC doar atunci când o vei putea smulge dintre degetele mele reci şi moarte!"[5] Este posibil ca anii de propagandă pentru MCC să-1 fi convins că serviciul de închinare contemporan este singura modalitate de a experimenta o închinare autentică, spontană şi diversă şi, de aceea, orice închinare care are legătură cu serviciile conservatoare este falsă şi moartă. Exact aşa am crezut şi eu atunci când am părăsit un serviciu de biserică după stilul contemporan pentru a mă întoarce la unul conservator.

Dar am veşti bune pentru contemporanii care sunt suficient de curajoşi pentru a lua în considerare o astfel de reformă. *Poţi* avea parte de un serviciu de închinare plin de Duh, încântător, care te apropie de Dumnezeu *fără* stilurile MCC. Fără o formaţie de închinare. Cu imnuri vechi şi cântări lipsite de rockul contemporan. Dumnezeu locuieşte în mijlocul laudelor înălţate de poporul Său, fără a fi nevoie de prezenţa stilurilor şi a cântăreţilor din cadrul muzicii controversate care imită atât de fidel sistemul lumesc de muzică. Ştiu că lucrul acesta este adevărat, pentru că biserica mea a folosit acel tip de serviciu în închinare.

Pentru cei care se îndoiesc că ar fi posibilă vreodată o întoarcere, vom privi puţin la modul în care biserica mea locală se închină Domnului *fără* a utiliza stiluri de MCC. Suntem o biserică diversă de câteva familii hispanice, şi împreună experimentăm o închinare autentică şi spontană 5 Acesta e un slogan afişat sub formă de sticker pe bara maşinilor acelora care deţin

arme în America şi se aseamănă cu familiarul slogan „peste cadavrul meu"
54
jură MCC sau fără nevoia de a folosi stiluri muzicale corecte din punct de vedere cultural. Celor care doresc să facă o reformă muzicală le voi oferi câteva sfaturi pentru a alege
0 muzică potrivită în închinarea şi lauda noastră înaintea
1 >omnului.
55

Care este *adevărata* „inimă a închinării"/

Particip uneori pe un forum online al liderilor de închinare asemănător unui buletin informativ al comitetului. Cineva pune o întrebare, iar alţii răspund într-un chenar pentru mesaje. Subiectele se referă la chestiuni muzicale şi de închinare din biserică, şi acolo am întâlnit prima dată conceptul care sună atât de frumos al „inimii închinării".
Am auzit diverse explicaţii de la membrii acestui forum cu privire la ceea ce se presupune că semnifică. Cred că expresia îşi are originea în adevărul potrivit căruia Dumnezeu priveşte la partea lăuntrică (la inimă), dar când am văzut cum a fost aplicată în realitate de adepţii ei, am înţeles că există şi mai multă înşelăciune. Ceva ce pare „sfânt" poate fi transformat într-o altă justificare falsă pentru MCC.
Acest concept era invocat în mod obişnuit pe forum ca un răspuns defensiv atunci când cineva punea la îndoială dacă este potrivit să fie folosită MCC în serviciile de biserică. „Pun la îndoială unii membri ai bisericii muzica pe care ai ales-o?" „Ei pur şi simplu nu înţeleg ce înseamnă «inima închinării»". „Ai probleme cu vestimentaţia surorilor din grupul de închinare?" „Nu ai nevoie de reguli; ceea ce contează este «inima închinării»." „Dacă-mi place muzica
56
Care este adevărata *„inimă a închinării"?*
punk, oare Dumnezeu mă primeşte?" „Nu contează stilul, CJ «inima închinării»." Nu eu am inventat aceste întrebări şi i .ispunsuri; ele sunt reprezentative pentru ceea ce se dezbate **pe** forum.
Nu spun că inima este mai puţin importantă decât „forma" închinării. Nici nu mă îndoiesc de sinceritatea t ontemporanilor în această privinţă. Dimpotrivă, sunt de **ICOrd** că atitudinea inimii este factorul cel mai important! I)iferenţele dintre noi apar la punctul definirii a ceea ce este *adevărata* inimă a închinării. Oare contemporanii vorbesc biblic atunci când menţionează „inima închinării"? Am examinat o mare diversitate de afirmaţii ale „Filosofiei închinării" din biserici care folosesc MCC la serviciile lor de închinare şi am discutat acest lucru pe internet cu alţi lideri contemporani de închinare.
Dacă ne-ar permite spaţiul şi timpul, aş prezenta zeci **de** afirmaţii care în esenţă sună la fel. In unele, Biblia este recunoscută, dar nu urmată. în altele, Biblia este folosită ca îndrumător pentru orice domeniu, *cu **excepţia*** stilului muzical. în toate, autorii fac afirmaţii care nu sunt susţinute de texte biblice, şi totuşi sunt populare în spectrul contemporan.
Mă tem că în cea mai mare parte a bisericilor contemporane (şi de asemenea în unele biserici tradiţionale), practicile închinării noastre s-au îndepărtat mult de *adevărata* inimă a închinării pentru că nu am fost capabili să ne bazăm practicile CU fermitate pe Cuvântul lui Dumnezeu şi, în schimb, am |>us la temelie nevoile omului. De ce ar trebui să ne temem **de** asta? Deoarece cum ne-am putea aştepta ca Dumnezeu ■..i primească închinarea noastră şi să ne binecuvânteze **dacă** definim închinarea *în orice alt mod decât în cel pretins de* (*uvăntul Lui?* Li s-a dat oamenilor posibilitatea de a alege ***CUtn*** să se închine lui Dumnezeu? Poate lutul să aleagă *cum* să i.ispundă atingerii Olarului? Se va mânia Dumnezeu pe noi **dacă** ne luăm *pe noi înşine* ca standard al modului în care să
57

ne închinăm Lui, mai degrabă decât Cuvântul Lui?
Evident că următoarea întrebare pe care trebuie să ne-o punem este aceasta: Oare oferă Dumnezeu în Cuvântul Lui vreo îndrumare clară a modului în care trebuie să ne închinăm Lui? Răspunsul este: „Da, ne oferă!" Când am parcurs acest studiu, Dumnezeu a schimbat pentru totdeauna atitudinea obişnuită de tipul „vino aşa cum eşti" faţă de serviciile de închinare! Le cer acum liderilor de închinare şi pastorilor care citesc această carte să accepte provocarea de a descoperi adevărul despre închinare.

Sensuri diferite

înainte de a ne aşeza împreună la masa tratativelor, trebuie să înţelegem mai întâi că tradiţionalii şi contemporanii vorbesc limbi diferite. Sensul cuvântului *închinare* a fost schimbat de contemporani pentru a corespunde filosofiei MCC. El nu se mai referă la practica biblică de prosternare în reverenţă şi umilinţă înaintea Dumnezeului Celui Sfânt, înţelegerea cuvântului a fost extinsă dincolo de sensul de bază pentru a include toate formele utilizate în închinare: orice stil muzical cântat de orice muzician, dansul, drama şi arta. Acesta se poate referi la serviciul divin în sine şi la orice se întâmplă în cadrul lui.
Acest mod de redefinire este un motiv major de îngrijorare pentru mine şi ar trebui să-1 alarmeze pe orice creştin. Cuvântul lui Dumnezeu are sensuri inspirate şi inerante specifice în limbile originale. Trebuie să avem grijă să nu alterăm cuvintele Scripturii modificându-le sau extinzându-le semnificaţiile pentru a fi în concordanţă cu ultimele noastre preferinţe, mode şi stiluri. De asemenea, Domnul Isus a afirmat clar că vom da socoteală de orice cuvânt (Matei 12:36-37). Oare ce înseamnă cu adevărat termenul „închinare"? Cum putem descoperi adevărata „inimă" şi să

Care este adevărata *„inimă a închinării"?* li in credincioşi Bibliei? Dumnezeu ne-a dat definiţii clare.

închinarea biblică

Să începem tocmai cu semnificaţia închinării biblice, „închinare" este un cuvânt românesc pentru englezescul *worship.* Potrivit *Dicţionarului Webster's New World College,* ediţia a 4-a, *worship (închinare)* înseamnă „reverenţă şi devoţiune faţă de o zeitate; omagiu şi venerare religioasă". Termenul alătură două cuvinte englezeşti vechi, de provenienţă germană: „worth" (a onora) şi „-ship" (a crea). Atunci când vorbitorii de limba engleză se închină lui I)umnezeu, în mod literal ei îi *creează onoare* lui Dumnezeu prin acţiuni şi cuvinte. închinarea a mai fost descrisă ca fiind „atribuirea (conferirea, acordarea) onoarei" lui Dumnezeu.
Cuvântul „închinare" a fost ales de traducători pentru i ă este cel mai apropiat termen pe care-1 avem în româneşte **faţă** de cuvintele din ebraică şi greacă. Dar aşa cum veţi vedea în continuare, acest cuvânt singur nu poate transmite în totalitate ceea ce Dumnezeu afirmă atunci când ne spune să ne închinăm Lui. Cred că această lipsă de cunoaştere biblică contribuie la acceptarea din partea noastră a unor practici de închinare care nu sunt primite de Dumnezeu. **Fără** această cunoaştere care să ne traseze limite, noi născocim prea repede idei despre cum să ne închinăm lui I)umnezeu. Acesta este motivul pentru care fiecare creştin **ir** trebui să înveţe să folosească un lexicon ebraic sau grecesc precum *Strong's Concordance.*
Având o sumedenie de cărţi şi resurse electronice biblice excelente, nu trebuie să devenim ..învanţi greci sau ebraici pentru a dobândi o cunoaştere mai .iprofundată a cuvintelor lui Dumnezeu.
în Vechiul Testament, cuvântul ebraic tradus prin „închinare" este *shachah,* pe care *Strong's Concordance* îl defineşte astfel: „a se prăbuşi, a se prosterna (mai ales ca

respect acordat regalităţii sau lui Dumnezeu); a se apleca, a se înclina, a cădea lat la pământ, a implora cu smerenie", în Noul Testament, cuvântul grecesc tradus cel mai mult prin „închinare" este *proskuneo,* care înseamnă „a săruta ca un câine care linge mâna stăpânului; a

se gudura sau a se ploconi; a se prosterna cu respect".
în societăţile din Orientul Mijlociu, mai ales în Persia, care a exercitat o mare influenţă asupra regiunii, modalitatea antică de salutare reciprocă era determinată de rang. Zodhiates descrie într-un mod viu sensul cultural al lui *proskuneo:*
Persoane de rang egal se sărutau una pe cealaltă pe buze. Când diferenţa de rang era nesemnificativă, se sărutau reciproc pe obraz. Când unul era cu mult inferior, cădea în genunchi şi atingea cu fruntea pământul sau se prosterna, în acelaşi timp sărutându-şi superiorul.
Această ultimă modalitate de salut a fost exprimată de *proskuneo.* în general în NT, reverenţa sau respectul faţă de cineva erau dovedite prin îngenuncherea sau prosternarea în reverenţă, în respect.[1]
Oare când ne apropiem de Dumnezeu în închinare, este atitudinea noastră în concordanţă cu aceste definiţii? Gândul că ar trebui să fim asemenea câinilor servili faţă de stăpânul lor este destul de respingător pentru un contemporan, care preferă să-şi păstreze intacte demnitatea şi stima de sine atunci când se închină. Să recunoaştem - am accepta mai degrabă activităţi care ne înalţă pe *noi înşine,* decât să aşteptăm ca Dumnezeu să ne înalţe. însă Petru a scris în prima sa epistolă: „Smeriţi-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu ca la vremea Lui El să vă înalţe" (1 Petru 5:6).
Dar cum rămâne cu poziţia fizică descrisă atât de viu mai sus? Ar trebui efectiv să ne prosternăm ori de câte 1 Zodhiates, *The Complete Word Study Dictionary,* New Testament, 1992, p. 1233.

OII ne închinăm Domnului, aşa cum au făcut înaintaşii noştri spirituali? S-ar putea să dăm înapoi de la un astfel de gând atunci când luăm în considerare de exemplu imaginile musulmanilor de pe canalele de televiziune, careţi îndeplinesc ritualul de rugăciune, ritual care include un **ICt** al prosternării care cel puţin la nivel formal se înscrie în semnificaţia închinării. Dar Dumnezeu ne cunoaşte inimile; 1.1 nu este păcălit *deforma* de prosternare, El doreşte o inimă I **rântă** şi întristată care îi este dăruită.
Dar cum rămâne cu credincioşii Noului Testament care au privilegiul de a trăi în acest „veac al harului"? Noi nu ne mai închinăm după anumite ritualuri prescrise, dar tot trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu „în duh şi-n adevăr" (Ioan 4:24). (.ând a fost ispitit de Satan (Matei 4:8-10), Isus a arătat clar ce înţelegea prin închinarea în *adevăr:* „Domnului Dumnezeului i.in să I te închini şi numai Lui să-I slujeşti" (Deuteronomul (>: 13). închinarea noastră trebuie fundamentată pe adevăr aşa mm „este scris", nu pe experienţa noastră, pe sentimentele noastre, nu pe nevoile consumatorului sau pe varianta adevărului centrat asupra omului.
Dar cum rămâne cu închinarea în *duh?* Potrivit lui li.irnes:
El fiind duh, nu locuieşte în temple făcute de mâini (F.A. 7:48), nici nu este slujit de mâini omeneşti de parcă ar avea nevoie de ceva, Fapte 17:25. De aceea, o *închinare curată, sfântă şi spirituală este ceea ce El aşteaptă* - dăruirea sufletului mai degrabă decât dăruirea formală a trupului - *ofranda inimii mai degrabă decât cea a buzelor* (sublinierea noastră).[2]
Cum putem fi siguri că ne închinăm lui Dumnezeu în duh in adevăr? Adam Clarke a spus în al său *Comentariu:*

' Albert Barnes, *New Testament Commentary.*

O persoană I se închină lui Dumnezeu în duh atunci când, sub influenţa Duhului Sfânt, aduce toate sentimentele, aspiraţiile şi dorinţele sale la tronul lui Dumnezeu; şi ea se închină în adevăr atunci când fiecare scop şi pasiune a inimii ei şi atunci când fiecare act al închinării ei religioase sunt ghidate şi ajustate de Cuvântul lui Dumnezeu.

Supunere deplină

Este clară acum semnificaţia conceptului „inimă a închinării"? Atunci când ne apropiem de Dumnezeu, atitudinea inimilor noastre trebuie să fie cea a supunerii depline. Nu avem altceva de oferit Domnului decât dedicarea şi ascultarea noastră în întregime. Trebuie să ne analizăm serviciile de închinare în lumina adevăratei semnificaţii a închinării. Oare se întâmplă ceva în acel serviciu care nu este în concordanţă cu semnificaţia biblică?

Atunci când ne închinăm trebuie să fim foarte atenţi să nu ne înălţăm sentimentele deasupra adevărului, aşa cum am procedat eu însumi în mai mult de o singură ocazie. O cântare cunoscută de închinare din MCC, „Humble Thyself **In *tine*** Sight of the Lord" („Smereşte-te înaintea Domnului", n. ir.), era printre preferatele mele. Am folosit-o pentru a-i „conduce pe oameni în prezenţa lui Dumnezeu" (o frază standard pentru liderul contemporan de închinare). Versurile sunt luate din Iacov 4:10.

Smereşte-te înaintea Domnului
Şi El te va ridica, *tot mai sus* (sublinierea noastră).[3]

Principalele traduceri ale lui Iacov 4:10 nu includ

3 Bob Hudson © 1978 Maranatha! Music. 62

expresia „tot mai sus". Oricare ar fi fost motivul pentru (.ire compozitorul a adăugat-o, cred că aceasta ilustrează loarte uşor o problemă majoră a noţiunii contemporane de închinare: că Dumnezeu doreşte să ne aprobe prin închinare, || ne facă să avem o părere bună despre persoana noastră, rezultatul fiind acela că vom avea parte de această experienţă de a ne simţi tot mai sus.

Din propria mea experienţă am observat că nouă, contemporanilor, ne plăcea să ne ridicăm feţele şi mâinile spre Dumnezeu şi numeam aceasta închinare. Dar, aşa cum .im văzut anterior în acest capitol, a te închina *nu* înseamnă a privi în sus şi a te simţi bine, ci a te apleca şi a te simţi smerit. I)acă încercăm să adăugăm închinării orice altă experienţă, **noi** abandonăm adevărata ei semnificaţie şi ne deplasăm într-un teritoriu experienţial în care omul este judecătorul a **Ceea** ce este corect şi greşit. îmi amintesc de momentele când mi-am schimbat stilul personal de închinare de la aplecarea (.îpului la a privi în sus. Am fost influenţat de carismaticii «.ire se rugau într-una dintre întâlnirile de rugăciune din oraşul nostru. îmi aduc aminte ce simţământ bun am trăit l.i gândul că am fost pentru prima dată un participant în închinare *cu* Dumnezeu, nu doar un fel de vierme josnic care l **rebuia** să se prosterneze. Am avut o părere mai bună despre mine însumi!

în mod cert, este biblic să te simţi fericit în Isus, dar acum uni dau seama că simţământul personal bun *nu* este parte **din** închinarea biblică. Atunci când încercăm să simţim 0 experienţă a aprobării în urma închinării, noi nu ne închinăm Domnului. Noi ne închinăm sinelui. Dacă vrem să lim înălţaţi de Dumnezeu, pur şi simplu nu putem crea acea experienţă prin falsul stil de închinare pe care-1 practicăm **noi,** contemporanii. Trebuie să luăm aminte la ceea ce ne învaţă Scriptura.

Una dintre lecţiile pe care le-am învăţat în studiul meu

a fost aceea că nu pot să aduc nido dorinţă sau practică păcătoasă veche în închinarea înaintea unui Dumnezeu sfânt şi să mă aştept ca El să le primească! Sunt convins acum că Dumnezeu nu ne va accepta închinarea atunci când este adusă împreună cu stiluri muzicale pe care le folosesc păgânii în practicile lor păcătoase. Dacă greşesc, cum se face că Dumnezeu a fost atât de dur în a-i judeca pe israeliti atunci când ei I-au adus jertfe folosind înălţimile şi ritualurile păgâne? El este un Dumnezeu gelos. Dacă înţelegi doar acest principiu, el îţi va schimba pentru totdeauna modul în care conduci un serviciu de închinare.

O altă lecţie pe care am desprins-o din studiile mele este că închinarea noastră trebuie de asemenea să aibă un simţământ al *fricii* de Domnul, şi nu doar sentimentul de „Abba Tată" pe

care se pare că-1 preferă mulţi contemporani. Eu am pierdut acea frică în închinarea MCC; ea a fost înlocuită cu un sentiment mult mai confortabil al faptului că făceam ceva bun pentru Domnul şi că El urma să mă binecuvânteze. Am lăsat *frica de Domnul* în seama Vechiului Testament, iar dacă cineva mi-ar fi spus că trebuie să mă închin cu frică, îl consideram legalist. Am participat la multe alte servicii de închinare cu MCC şi nu am văzut această frică manifestată de nimeni - niciodată. Sentimentele pe care le-am căutat şi pe care le-am produs în oameni erau la o depărtare de 180 de grade de frică; închinarea noastră ne-a făcut să ne simţim *mai aproape de Dumnezeu şi acceptaţi pentru ceea ce eram!*

Simţământul fricii

Acum putem vedea că adevărata închinare trebuie să producă în închinător un simţământ al fricii faţă de *Cel care primeşte închinarea.* Nu-ţi fie frică (n-am intenţionat un calambur) să accepţi cuvântul *frică.* Cei din generaţia exploziei demografice au interzis *frica* în biserică pentru că

inlra în conflict cu respectul de sine şi cu doctrina acceptării **noastre,** dar ea totuşi se găseşte în Biblie. Dacă eşti de părere <. i frica de Domnul a încetat atunci când a fost încheiată **Cartea** Maleahi de la sfârşitul Vechiului Testament, atunci **de** ce Petru a dat porunca „temeţi-vă de Domnul" (1 Petru **2:17)?**

Probabil te gândeşti că ceea ce el a vrut *de fapt* să spună **IColo** a fost să-L *respectăm* pe Dumnezeu; şi eu am auzit acea **traducere** de la pastori şi consilieri creştini. Dar cuvântul **grecesc** este *phobos;* el înseamnă a înfricoşa; a fi alarmat; a sta în uimire; a acorda reverenţă; a se teme groaznic; a se teme **peste** măsură *(Strong's Concordance).* Oare de ce aceşti păstori şi consilieri transformă sensul în ceva mai blând şi mai uşor? ' '.i fie pentru a sprijini stima de sine a turmei lor?

Comentând 1 Petru 2:17, Barnes a spus: „Venerarea sau U'iima sfântă reprezintă întotdeauna principiul elementar «11 religiei. Este teama nu atât de mult a pedepsei cât a dezaprobării [reprobării]; nu atât de mult teama de a suferi, **Cât** teama de a acţiona greşit." Vezi de asemenea Coloseni 3:22. In 1 Ioan 4:18 (care afirmă că „în dragoste nu este Iiică"), Ioan nu răstălmăceşte ceea ce au spus Petru şi Pavel. I Inii contemporani au interpretat greşit acest pasaj pentru .i-şi justifica opinia lor potrivit căreia noi nu mai trebuie să ,ivem deloc teamă de Dumnezeu ca parte din relaţia noastră cu El. Dar în acel context Ioan îi mângâie pe credincioşii care **Incă** se temeau de pedeapsa veşnică. El le spune că în ziua judecăţii, dragostea perfectă ne va da îndrăzneală, nu frică.

înţelegerea greşită duce la falsitate

înţelegerea greşită a semnificaţiei biblice a inimii închinării duce la falsitate. Răspunsurile la întrebările de pe forumul online *rareori* includeau Cuvântul lui Dumnezeu. In schimb, **Opiniile** omeneşti erau exprimate din nou şi din nou. Unele

afirmaţii eronate erau repetate mereu până când ele păreau a fi adevărate.

Iată exemplul unei discuţii recente:

I: De curând am devenit creştin, dar încă îmi place să ascult muzică seculară punk. Trebuie să renunţ la ea?

R: Lui Dumnezeu îi pasă mai mult de inima închinării, nu de stilul muzicii tale. Există mult punk creştin bun.

Dimpotrivă, lui Dumnezeu *chiar* îi pasă şi de stilul de muzică. Muzica punk este declaraţia supremă a răzvrătirii muzicale. Ea nu va fi sfinţită niciodată doar schimbând versurile şi artiştii şi numind-o creştină. Ea nu are ce căuta în noua viaţă creştină. Mă tem că acest tânăr va continua să trăiască în robia vechilor sale obiceiuri păcătoase atât timp cât va continua să

asculte punk creştin la îndemnul unui lider de închinare. Ori de câte ori înţelegem greşit un principiu biblic, noi îi conducem pe alţii şi pe noi înşine în falsitate şi păcat. In acest caz, un creştin începător a fost înşelat să creadă că poate să-şi păstreze câteva dintre stilurile sale vechi. Trebuie să avem curajul de a mustra acest tip de teologie ori de câte ori o întâlnim.
O altă tendinţă tulburătoare de pe forum era reacţia negativă a altor lideri de închinare de fiecare dată când era adus în discuţie Cuvântul lui Dumnezeu. împreună cu alţii, am introdus regulat Scriptura în postările mele. însă adeseori primeam un răspuns care includea cuvintele „fariseu" sau „legalist". Şi fără îndoială că cineva ne atenţiona că în închinare inima este mai importantă decât mintea. Atenţie la orice creştin care reacţionează negativ faţă de Scriptură! Şi asigură-te că împărţi în mod drept Cuvântul lui Dumnezeu. Nu-1 folosi scos din context şi cu scopul de a răni pe cineva. Prezintă-1 pur şi simplu.
Adevărata inimă a închinării este inima care se pleacă

inaintea lui Dumnezeu şi care se supune Cuvântului Său, nimic mai mult şi nimic mai puţin. Aceasta este atitudinea scriitorului Epistolei către Evrei: „Să ne arătăm mulţumitori şi să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor" (Evrei 12:28-29). Atunci când un lider de închinare este confruntat cu aceasta, acesta nu va mai fi niciodată la **fel!** Această cunoaştere îi va penetra preferinţele muzicale făcându-1 să fie foarte atent atunci când va alege o muzică prin care să-i conducă pe oameni în închinarea înaintea unui I)umnezeu sfânt. Aceasta mi s-a întâmplat mie, şi Dumnezeu .1 folosit această cunoaştere pentru a-mi deschide ochii ca să văd înşelăciunea care avea loc. Odată ce învăţăm adevărul ilespre închinarea biblică, n-ar trebui să mai susţinem greşelile şi falsitatea din bisericile care au adoptat MCC.
Până şi unii dintre artiştii MCC îşi dau seama că spectacolele, cântecele şi stilurile lor de viaţă nu reflectă adevărata inimă a închinării. Jerry Williams, liderul grupului de rock creştin Harvest, a scris un cântec la începutul anilor '90 intitulat: „Pentru ce cântaţi?" Versurile sale îi criticau aspru pe acei artişti ai MCC care începeau să cânte muzică I >op şi diluau mesajul crucii lui Cristos. El îi acuza că sunt mai preocupaţi de concertele, de apariţia şi de faima lor decât de sufletele ascultătorilor şi de gloria lui Dumnezeu.
Steve Câmp, unul dintre primii lideri ai rockului creştin şi un artist care a înregistrat MCC a fost scandalizat atât de tare de industria MCC încât şi-a publicat pe internet cele 107 teze prin care-i chema pe artiştii MCC la reformarea practicilor lor lumeşti de afaceri şi de compromis. El a scris:
Muzica este o unealtă puternică din partea Domnului Isus pentru biserica Sa menită pentru închinare, laudă, încurajare, edificare, evanghelizare, învăţare şi sfătuire. De asemenea, pentru îndemnarea poporului

lui Dumnezeu la sfinţenie - având întotdeauna ca scop suprem „glorificarea lui Dumnezeu şi închinarea înaintea Lui pe vecie". Dar preaiubiţilor, compromisul, şarpele duşman, a invadat tabăra de-a lungul anilor printr-o trăire ipocrită, printr-o doctrină pervertită şi mai recent printr-o stăpânire seculară asupra slujirii muzicale creştine.[4]
închei acest capitol cu o mărturisire uluitoare a lui Matt Redman, un lider contemporan de frunte al închinării, din cântarea sa „Inima închinării":
Când muzica piere, totul este îndepărtat şi eu vin cu simplitate
Tânjind doar să-ţi aduc ceva de valoare care-ţi va binecuvânta inima
îţi aduc mai mult decât o cântare nouă, deoarece Tu nu ai cerut cântarea
Tu cauţi mult mai adânc în interior, dincolo de modul în care lucrurile par
Tu te uiţi în inima mea
Mă-ntorc la inima închinării

Şi totul este despre Tine, Isus,
îmi pare rău, Doamne, pentru ceea ce am făcut
Căci totul este despre Tine, doar despre Tine, Isus.[5]
4 Steven John Câmp, *A caii for reformation in the Contemporary Christian Music Industry.*
5 © 1999 Kingsway Thank You Music.
68

Vreau MTV-ul meu!

„Noi încercăm să-i câştigăm pe cei ce nu mai frecventează l>iserica". Aceasta este o scuză obişnuită pe care o veţi auzi în **Cazul** folosirii MCC la serviciile bisericii.
John MacArthur ne-a avertizat că graba de a face bisericile atractive „...a devenit o scuză pentru importarea distracţiilor lumeşti în biserică într-o încercare de a-i atrage pe necreştinii •căutători» sau pe cei de tipul «fără biserică» prin a împlini interesele lor lumeşti".[1] în comentariul său asupra cărţii I"aptelor Apostolilor, MacArthur a afirmat că „a face din I)omnul scopul lucrării preîntâmpină nevoia de compromis. Cei al căror ţel este slujirea oamenilor vor fi ispitiţi să facă unele compromisuri pentru a atinge acel scop." Câtă dreptate .ne!
Cu toate acestea, căutătorul nu a fost *singurul* ale cărui interese păcătoase au fost urmărite. Este vremea să dăm în vileag ipocrizia acelor lideri ai bisericii care justifică MCC prin a pretinde că o folosesc în scopuri evanghelistice în cadrul serviciilor pentru necreştini. Nonsens! Adevărul este că aceste biserici o folosesc la serviciile lor şi pentru „sfinţi". Una dintre problemele majore ale muzicii potrivită I |ohn MacArthur, *Ashamed of the Gospel,* p. 46.
69

pentru cei ce caută este că ea nu trebuie doar să fie „diluată" pentru a corespunde naturii căzute a omului, ci este menită să stârnească natura păcătoasă a celui credincios, „firea pământească", aşa cum o numeşte Pavel. La bisericile *seeker-sensitive* (sensibile la nevoile căutătorului n. tr.) la care am participat, muzica părea a fi gândită pentru cei nemântuiţi, dar acea scuză reprezenta doar o perdea de fum care obscura *adevăratul* motiv pentru aducerea MCC în cadrul serviciului. Motivul real era că pur şi simplu noi doream să folosim în biserică muzica *noastră,* nu ceea ce noi am înţeles ca fiind muzica părinţilor sau a bunicilor noştri. Avem acelaşi duh centrat pe sine şi permisiv faţă de noi înşine al anilor '60 şi '70, dar acum i s-a dat o haină a dedicării creştine.
Eu numesc aceasta atitudinea „vreau MTV-ul meu!" Această expresie era un slogan popular care făcea reclamă MTV-ului în anii '80. Punctul de captare al reclamei era diabolic de iscusit. El înseamnă de fapt: „Vreau să ascult muzica *mea* ori de câte ori *eu* simt că-mi place, şi să nu-mi spui tu mie că nu pot." Acesta este duhul permisivităţii, nu Duhul lui Dumnezeu. Noi am adus acest duh în biserică împreună cu muzica noastră care se deghizează într-o unealtă pentru o mai bună evanghelizare.
în 1996, Al Mohler Jr., rector la Seminarul Southern Baptist, a scris:
Cultura omniprezentă a consumatorismului şi a materialismului i-a atras pe mulţi evanghelici într-o lucrare mânată mai degrabă de marketing decât de misiune. într-o măsură şi mai mare, evanghelicii se obişnuiesc cu compromisul moral în numele stilului de viaţă şi al alegerii. închinarea biblică autentică este adeseori înlăturată de cultura distracţiei, întrucât chestiunile de interpretare şi de gust înlocuiesc simplitatea şi concentrarea asupra lui Dumnezeu în
70
adevărata închinare. Bisericile noastre sunt lumeşti în stilul de viaţă, în închinare şi în evlavie. Am văzut de prea multe ori cum închinarea înaintea lui Dumnezeu este transformată într-un eveniment de distracţie centrat asupra omului.[2]

A. W. Tozer, un pastor înţelept, a văzut problema încă în urmă cu cincizeci de ani. El scria în 1948:

Mă întreb dacă a existat vreodată un moment când adevărata închinare spirituală să fi fost la un nivel atât de scăzut. Pentru o mare parte din biserică, arta închinării s-a pierdut complet şi în locul ei a venit acel lucru ciudat şi străin numit „programul". Acest cuvânt a fost împrumutat de pe scenă şi aplicat cu o înţelepciune nefericită acelui tip de serviciu public care înseamnă acum pentru noi închinare.[3]

Am întâlnit pentru prima dată atitudinea permisivă şi de .imuzament descrisă de aceşti oameni în vremea când eram lider de închinare la o biserică din Colorado. Atitudinea ile la bază era descoperită ori de câte ori dezbăteam locul muzicii contemporane într-un serviciu de închinare. Nu se găsea acolo, la suprafaţă, unde ar fi fost uşor de indicat. Era bine ascunsă sub argumentele standard şi, de regulă, ieşea la iveală numai după ce acele argumente erau înlăturate CU succes. Uneori, această atitudine era manifestată într-un răspuns defensiv obişnuit dat de un contemporan, şi anume .icuzaţia potrivit căreia oricine punea la îndoială poziţia lor era un ipocrit şi un fariseu.

2 Al Mohler Jr., extras din lucrarea prezentată la întâlnirea din (ambridge, MA, aprilie 1996, a Alianţei Evanghelicilor Declaraţi («) 1996,1999, Alianţa Evanghelicilor Declaraţi. .! A.W. Tozer, *The Pursuit ofGod,* prefaţă. © 1948 (expirat) de către ('hristian Publications.

Contemporanul este întotdeauna ultimul care admite această atitudine în sine. Adeseori, nu pare deloc că un astfel de duh este activ. Deşi timp de mai mulţi ani Duhul Sfânt m-a impulsionat să confrunt acest duh, eu am refuzat. Credeam că am toate motivele corecte pentru ceea ce făceam eu pe plan muzical. Eu le făceam pentru Dumnezeu, nu pentru mine! Gândul că propria mea atitudine putea fi implicată era greu de acceptat, deoarece „mi-aţi tăiat craca" de sub modul meu de înţelegere a lucrării.

Persoanele din explozia demografică

Acest duh al permisivităţii a intrat în biserică odată cu cei din explozia demografică. îndemnul de a schimba muzica din biserică a coincis cu avansarea noastră în funcţii de conducere ale bisericii la jumătatea anilor '80. Pastorii care conduc mişcarea *seeker-sensitive* sunt parte din explozia demografică. Ca unul care sunt parte din ea, am ajuns la maturitate la mijlocul anilor '70. Grupul celor din anii '70 a fost uneori numit generaţia „Eu", iar acum noi ne aducem preocuparea generalizată a „Eului" în conducerea şi în practica bisericii. Dacă nu suntem atenţi ca în mod constant să murim faţă de noi înşine şi să trăim prin Duhul, putem deveni „creştini narcisişti", care doresc ca Isus să-i ajute să-şi atingă potenţialul maxim. Acest păcat obsedant al generaţiei noastre se va infiltra în fiecare aspect al vieţii şi al lucrării bisericii. Deja el este reflectat în stilurile noastre muzicale, care sunt aceleaşi stiluri folosite de narcisiştii seculari pentru a glorifica dragostea de sine şi senzualitatea.

Noi credem că ne închinăm adevăratului Dumnezeu, dar atitudinile centrate pe sine intervin, distrăgând o parte din atenţia noastră de la El, aşa încât închinarea noastră devine mai puţin concentrată asupra lui Dumnezeu şi mai mult asupra omului. Observaţi cum a prezentat problema

 1 'ivclamaţia Alianţei Evanghelicilor Mărturisitori:

Pierderea centrali taţii lui Dumnezeu din viaţa bisericii de astăzi este ceva obişnuit şi lamentabil. Această pierdere ne permite să transformăm închinarea în distracţie, predicarea evangheliei în marketing, credinţa în tehnică, a fi bun în a te simţi bine în ce te priveşte şi a fi credincios în a fi de succes. Ca rezultat, Dumnezeu, Cristos şi Biblia au ajuns să însemne pentru noi ceva nesemnificativ şi fără valoare.

Noi negăm că putem să-L glorificăm în mod corespunzător pe Dumnezeu dacă închinarea

noastră este confundată cu distracţia, dacă neglijăm fie Legea, fie Evanghelia în predicarea noastră sau dacă îmbunătăţirii sinelui, stimei de sine ori împlinirii de sine li se permite să devină alternative ale Evangheliei.[4]

în predica sa ţinută în dimineaţa duminicii de 21 octombrie 2001, Craig Scott, pastorul senior al Bisericii Baptiste Woodside din Denver, Colorado, a predicat despre l.iptul că noi trebuie să ne amintim întotdeauna că *Dumnezeu* este audienţa noastră; nu noi înşine şi nu adunarea. Păstrarea .itenţiei îndreptate asupra lui Dumnezeu va afecta fiecare decizie pe care o luăm pentru lucrare, inclusiv muzica pe care 0 alegem şi modul în care o cântăm. Dacă a existat vreodată 0 generaţie de creştini care a avut nevoie să audă şi să înveţe .icest adevăr, aceasta este generaţia mea.

Victimele

în încheierea acestui capitol aş dori să subliniez că au existat „victime" ale atitudinii noastre egoiste şi aspre. Adoptarea de către noi a MCC pentru serviciile bisericii

4 Declaraţia de la Cambridge a Alianţei Evanghelicilor Declaraţi, leza a Cincea.

i-a înstrăinat, i-a rănit şi chiar i-a îndepărtat pe unii dintre scumpii creştini în vârstă şi pe alţi credincioşi dedicaţi. Am luat parte la împlinirea cuvintelor lui MacArthur:

Efectul negativ evident al acestei preocupări faţă de cei fără biserică este o lipsă de preocupare analoagă faţă de cei care sunt adevărata biserică. Nevoile spirituale ale credincioşilor sunt adeseori neglijate şi prin urmare produc durere trupului.[5]

La aceasta aş adăuga că, de asemenea, am devenit preocupaţi să perfecţionăm o lucrare muzicală care flatează şinele şi împlineşte dorinţele credincioşilor fireşti, în defavoarea ucenicilor mai serioşi din mijlocul nostru.

Doresc să mă adresez membrilor vârstnici din bisericile noastre şi celor tineri, care împărtăşesc perspectiva lor asupra muzicii bisericeşti: sper că acum înţelegeţi ce ne-a motivat să înlăturăm imnurile şi cântările spirituale de care v-aţi bucurat voi şi nenumărate generaţii de creştini. In dorinţa noastră de a ne satisface poftele păcătoase, ne-am răzvrătit împotriva muzicii voastre, tot aşa cum a făcut generaţia noastră cu muzica seculară a anilor '60. Auzind obiecţiile voastre, noi am reacţionat prin înlăturarea părerilor voastre din discuţie, prin descrierea muzicii noastre noi ca fiind o dovadă a unei competenţe spirituale superioare şi v-am făcut să păreţi si **poate** să vă simţiţi rămaşi în urmă. Mă pocăiesc pentru nebunia generaţiei mele şi vă cer iertare.

Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ceea ce semănăm, aceea vom şi secera. Generaţia mea creştină trece printr-o disciplină severă îngăduită de Dumnezeu, cu consecinţe teribile precum o rată înfricoşătoare a divorţului, taţi absenţi, adolescenţi interesaţi mai mult de lume decât de o trăire sfântă, precum şi familii destrămate şi care suferă. Doamne, ai milă de noi.

5 John MacArthur, *Ashamed ofthe Gospel,* p. 46. 74

Seducerea sfinţilor

MCC cuprinde multe stiluri diferite ale muzicii contemporane care au un ritm cu multe sincope, precum soft rock, smooth jazz, rap şi pop/rock, dar tatăl tuturor .îcestora este rock-and-rollul. Rock-and-rollul este un stil muzical creat cu scopuri imorale pentru oameni imorali şi ■i fost întotdeauna folosit de lume pentru a exprima prin cântare atitudinile ei imorale. Probabil că aţi mai auzit .îsemenea cuvinte şi înainte, dar merită să fie repetate aici. Numele „rock-and-roll" îşi are originea într-o expresie de |drgon folosită pentru a întreţine relaţii sexuale. Muzica rock este preferinţa majoră pentru imoralitatea sexuală a grupurilor viciate, a întrunirilor indecente ale beţivilor şi ale dependenţilor de droguri.

De ce credeţi că toţi aceştia preferă acest stil în defavoarea .îltora? Răspunsul ar trebui să fie evident pentru toţi cei (,ire cunosc muzica rock. Fii sincer cu tine însuţi, aşa cum ■un fost şi eu. Noi o preferăm pentru că ne plac bătăile şi ritmurile alerte. Muzica rock şi stilurile care

decurg din ea .iu puterea de a determina trupul şi mintea noastră *să facă* ***Ceva.*** Acel „ceva" favorizează aspectele imorale pe care le-.im menţionat, altfel aceşti oameni pur şi simplu n-ar folosi

muzica rock. Ei ar găsi altceva care să se potrivească cu dorinţele lor păcătoase.

De aceea n-ar trebui să fie nicio surpriză că muzica aceasta, care accentuează senzualitatea şi răzvrătirea, produce adeseori o purtare care dovedeşte un duh al imoralităţii. Dar în calitate de lider al MCC, eu am luptat împotriva oricăruia care îndrăznea să sugereze că aşa stăteau lucrurile. Una dintre replicile mele preferate era: „Ei bine, eu nu văd să aibă loc niciun fel de orgie în timpul închinării!" Asemenea altor contemporani, eram orb faţă de influenţele sexuale subtile care se strecurau în grupurile mele de închinare şi nu eram dispus să admit că muzica mea de închinare ar putea fi contaminată de sex. Dacă ar fi fost aşa, sincer nu aş fi putut-o folosi pentru a-i conduce pe oameni în prezenţa unui Dumnezeu sfânt.

Pentru a înlătura din conştiinţele noastre orice îndoieli persistente, a trebuit de asemenea să negăm puterea de corupere a muzicii în sine. Cum am făcut asta? Ne-am înşelat pe noi înşine crezând că orice muzică este amorală. Tot ce a trebuit să facem a fost să despărţim muzica rock de cuvinte imorale, de muzicieni şi de contextul său, şi ea urma să fie „sigură" pentru creştini. Odată înşelaţi de acest argument iscusit şi relativist, stăvilarele au fost înlăturate şi, eliberaţi de vină, am putut să ne bucurăm de muzică. Am putut folosi **muzica** noastră rock pentru gloria lui Dumnezeu.

Acum cred că am fost înşelaţi *complet* de acel argument. Noi îi oferim lui Satan o uşă larg deschisă pentru a seduce slinţii, pentru a ne menţine atenţia asupra a ceea ce ne pare **bun şi pen** tru a ne face să continuăm să umblăm în fire, şi nu în Duhul. Satan vrea să minimalizeze ceea ce Dumnezeu spune ca este potrivit şi ne-a atras în practici publice care odinioară erau considerate ruşinoase. Dacă el ne poate determina să le avem în serviciile noastre de închinare de pretutindeni, atunci a câştigat, nu-i aşa? Nu suntem noi astfel asemenea

Israelului care s-a făcut vinovat de amestecarea adevăratei închinări cu practicile idolatre? Desigur, noi nu *credem* că suntem imorali sau idolatri. Este vorba despre modul în care ne *simţim.* Noi credem că putem mânui muzica rock în siguranţă şi că o putem curăţa, întrucât noi suntem mântuiţi şi Ii cerem lui Dumnezeu să o folosească, c ireşit! Nu putem despărţi stilul muzical de asocierile sale imorale. Muzica rock îi corupe în mod inevitabil pe creştini. Priviţi la ceea ce Pa vel a spus în Efeseni:

Efeseni2:3:„...cândtrăiamînpoftelefiriinoastrepământeşti, când făceam voile firii pământeşti şi ale gândurilor noastre şi eram din fire copii ai mâniei, ca şi ceilalţi."

Efeseni 4:22-24: „...să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare; şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul."

Creştinii încă au o natură păcătoasă (omul cel vechi) (are concurează împotriva noii noastre naturi umplute de I)uhul. Muzica rock este exemplul unui comportament vechi care împlineşte dorinţele trupului şi ale minţii **şi-1** hrăneşte pe omul cel vechi, care creşte într-un mod viciat, conform poftelor înşelătoare. Când se vorbeşte despre dorinţele firii noastre, ni se cere să le dezbrăcăm, *nu* să le îmbrăcăm. De la noi se aşteaptă să-1 înfometăm pe omul cel vechi, nu să continuăm să-1 hrănim.

în schimb, astăzi, în numele închinării, vedem că o purtare considerată odinioară ruşinoasă sau imorală este expusă regulat în mod *public în biserică.* Permiteţi-mi să vă **dau** câteva exemple specifice.

îmbrăcăminte indecentă

Oare sunt singurul care a observat că unele dintre femeile din grupurile de închinare sau din cele care susţin anumite recitaluri muzicale speciale poartă haine provocatoare sau strâmte, haine care dezgolesc, şi asta chiar înaintea adunării? Ele le imită pe artistele seculare care se îmbracă aşa cu intenţia de a-i tachina şi a-i ispiti pe bărbaţi.

Surorilor, apostolul Pavel v-a poruncit să vă îmbrăcaţi „în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială" (1 Timotei 2:9-10). El a spus de asemenea că nu ar trebui să avem nici cea mai *mică* urmă de imoralitate în vieţile noastre (Efeseni 5:3). Soţia mea, Judy, îmi spune că stilul de îmbrăcăminte al unei femei poate să facă mult mai mult decât doar a „indica", el poate face chiar reclamă.

Recunosc că vechea mea natură păcătoasă conţine anumite tendinţe păcătoase şi trebuie să-mi păzesc ochii în permanenţă pentru a înfrâna astfel de dorinţe. Nu sunt singur. La fel procedează milioane de alţi bărbaţi şi băieţi creştini. Surorilor, vă rog să nu puneţi înaintea noastră o pricină de cădere prin înfăţişarea voastră indecentă.

Mişcare senzuală

Este oare potrivit şi decent pentru femeile sau bărbaţii creştini să danseze sau să se legene într-un mod lumesc în timp ce-I cântă cântări de laudă şi de închinare lui Dumnezeu? Nu. Ei fac aşa din pricina stilului şi a ritmului muzicii rock, nu din pricina faptului că vor să danseze înaintea Domnului asemenea lui David.

Atunci când combini dansul senzual cu îmbrăcămintea indecentă a femeilor de pe platformă, aşezi înaintea bărbaţilor din adunare o *mare* piatră de poticnire.

Pericolul pasiunii plasate în locul greşit

Pasiunea este un ingredient important în închinare şi l.iudă - dar aceeaşi pasiune poate deveni o cursă pentru participanţii naivi. Amestecă grupul tău de închinare bărbaţi îşi femei necăsătoriţi sau divorţaţi cu unii care sunt căsătoriţi? Aceasta este o uşă deschisă pentru imoralitate sexuală. Dacă pui bărbaţi şi femei înfierbântaţi într-un grup pasionat de muzică rock, va exista un prilej puternic de ispitire pentru păcate sexuale. Stilurile MCC facilitează o atmosferă în care dorinţa nativă a femeii de a avea intimitate emoţională cu un bărbat poate fi îndeplinită uşor. De cele mai multe ori, problema este că acel bărbat nu este soţul ei. Aceasta duce la ceva numit adulter emoţional, o problemă care ulterior poate conduce la adulter fizic.

Un amestec confortabil de bărbaţi şi femei dintr-un grup de închinare poate fi suficient pentru a cauza separare între un soţ care se află în acel grup şi unul care nu se .iflă. El prilejuieşte apariţia geloziei şi a neîncrederii. Judy .i observat între bărbaţii şi femeile din grupurile mele o unitate inexistentă în relaţia cu partenerii lor care erau în •îfara grupului. Aceasta este o piatră de poticnire pentru partenerul din afara grupului. Chiar dacă nu se produce niciun *păcat fizic* între membrii grupului de închinare, acest lip de atmosferă rămâne totuşi greşit pentru că poate slăbi în viitor legătura căsătoriei, provocând ulterior chiar divorţul. Din nefericire, asta s-a întâmplat în unul dintre fostele mele grupuri.

Sunt sigur că există măcar un lider de închinare contemporană care acum se gândeşte: „Fii serios, Dan, eşti un puritan! Oamenii mei pot să rezolve o asemenea problemă fără să păcătuiască." Fii foarte atent, prietene. în calitate de conducători ai bisericii, noi nu trebuie să-i ducem niciodată pe sfinţi în ispită sau spre vreo aluzie la imoralitate. De ce ai

permite să fie vreun context cu potenţial de ispitire sexuală şi adulter emoţional în serviciul tău de biserică? Desigur, acest tip de păcat poate să-şi facă apariţia în orice context muzical, dar MCC creează o atmosferă care de fapt îl favorizează.

Intimitate personală extremă în închinarea publică

Cu toţii ne dorim intimitate în relaţia noastră cu Domnul. Atunci când ne închinăm împreună, unora dintre noi le place să vadă aceasta la ceilalţi. Aceasta ne face să ne simţim bine. Cu toţii dorim să atingem acel punct de intensitate al laudei şi al emoţiilor care ne spun: „Da! Dumnezeu este aici!" Aşa că noi folosim MCC pentru a crea această atmosferă. Reducem luminile, concepem muzica astfel încât să-i ducă pe oameni acolo unde dorim şi creăm acea stare deosebită, atmosfera specială.

Ce este greşit cu asta? Este *exact* ceea ce face lumea pentru a crea intimitate sexuală. Muzicienii seculari folosesc aceleaşi stiluri muzicale şi metode contextuale pentru a-i atrage pe oameni în intimitate sexuală cu ei. Totul are de-a face cu aducerea senzualităţii în spaţiul public şi cu înlăturarea tuturor inhibiţiilor noastre sexuale.

Satan a folosit această abordare ani de-a rândul pentru **a-i** încuraja pe oameni să comită imoralitate sexuală. Nu putem folosi aceste metode păcătoase pentru a-L manipula pe Dumnezeu să se „apropie" de noi sau să ne păcălim pe noi înşine crezând că ne apropiem mai tare de El. De fapt, ceea ce noi facem este să-i dăm lui Satan mai multe prilejuri de a ne prinde în capcană şi de a cauza prăbuşirea spirituală a multor victime nebănuite.

A. W. Tozer s-a exprimat fără menajamente în evaluarea făcută acestei false intimităţi:

O mare parte a cântărilor din anumite tipuri de
întruniri conţin mai mult romantism decât Duh Sfânt. Atât cuvintele, cât şi muzica sunt menite să-1 stârnească pe cel libidinos [desfrânat; plin de poftă]. Cristos este curtat cu o familiaritate care descoperă o ignoranţă totală a Persoanei Sale. *Aceasta nu este intimitatea reverenţioasă a sfântului care-L adoră, ci familiaritatea imprudentă a iubăreţului carnal* (sublinierea noastră).[1]

Atunci când stilurile noastre muzicale imită atât de bine lumea, îi oferim lui Satan o oportunitate prea bună pentru .1 înlocui adevărul cu sentimentele. După cum intimitatea unei relaţii de căsătorie ar trebui păstrată în particular, tot .işa eu cred că este cel mai bine ca demonstrarea unei adânci intimităţi spirituale cu Domnul să fie păstrată în particular.

Hagajul MCC

MCC nu poate scăpa de stigmatul imoralităţii, întrucât stilurile muzicale poartă cu ele bagajul imoralităţii lumii. Nu contează că schimbi versurile. Nu contează că schimbi muzicienii. Nu contează că schimbi titlurile de înregistrare. Nu contează că îi ceri lui Dumnezeu să o sfinţească. Muzica rock cu toate odraslele ei şi, prin asociere, MCC poate şi va corupe standardele morale ale tuturor celor care o practică.

Adepţii MCC ar trebui să înceteze a-şi apăra acţiunile şi să accepte ceea ce restul lumii ştie deja: muzica rock produce 0 atmosferă care nu are loc în biserică! Să nu continuăm să-i dăm lui Satan posibilitatea de a-i seduce pe sfinţi în serviciile noastre de închinare. Este vremea ca noi toţi să acceptăm .îceastă realitate, să ne pocăim pentru acţiunile noastre şi să încetăm să permitem în serviciile de închinare vreun indiciu

I Din „The Erotic vs. the Spiritual " în *Born after Midnight,* pp. **37-38.** A fost publicat iniţial în 1959, retipărit în 1989 de Christian l'ublications în Câmp Hill, PA.

Trebuie să ne reamintim că ne închinăm Dumnezeului atotputernic, Sfântului lui Israel şi Fiului Său Isus Cristos, care acum stă la dreapta Tatălui în sala tronului din ceruri.

Dezbinarea bisericilor

82

într-o biserică în care se face trecerea de la muzica tradiţională la cea contemporană, există de regulă un grup de tradiţionali care sunt ofensaţi de această schimbare. Ce se întâmplă cu ei atunci când încearcă să-şi exprime frământările? Ce fel de tratament primesc din partea contemporanilor? O astfel de schimbare duce prea des la ruperea bisericii, tradiţionalii fiind acuzaţi pentru atitudinea lor de diviziune şi judecată. Dar privind mai atent la modul în care liderii contemporani îi tratează pe tradiţionalii care îndrăznesc să-şi exercite discernământul, vom afla cine trebuie de fapt să fie învinuit pentru dezbinarea bisericilor.

După cum s-a afirmat anterior, unii contemporani îi privesc pe cei care nu sunt de acord cu ei, sau care încearcă să li se opună, ca fiind „persoane sărmane, încorsetate în tradiţie, care pur şi simplu nu înţeleg inima închinării" şi care „stau în calea a ceea ce doreşte să facă Dumnezeu". Acest duh de scindare i-a infectat astăzi pe mulţi lideri de închinare, aşa cum s-a întâmplat şi cu mine. Liderii chiar cred că Dumnezeu încearcă să facă ceva special prin folosirea stilului lor preferat de muzică. Ei participă la seminarii de L&I şi adoptă viziunea schimbării. Se grăbesc înapoi la

biserică, dornici să implementeze ultima tendinţă de L&î în următorul serviciu divin! Oricine li se opune va fi dat la o parte cu eticheta de „fariseu legalist" sau va fi atacat cu câteva dintre argumentele schiţate în această carte.

Se pare că acum suntem în situaţia în care cineva care critică ceva greşeşte şi are un duh rău. Şi tot mai des, atunci când vine vorba despre a alege între a-i pierde pe membrii vechi ai bisericii sau a pierde programele noastre muzicale dragi, contemporanii decid că se pot lipsi de *oameni.*

Nu este de mirare că membrii vechi ai bisericii simt că trebuie să părăsească biserica, uneori fiind vorba despre biserica la înfiinţarea sau la construirea căreia au pus umărul. Ei sunt făcuţi să se simtă de parcă *ei* sunt cei care ar fi făcut ceva greşit, când de fapt contemporanii sunt cei care cauzează probleme din pricina muzicii ofensatoare alese, din pricina insensibilităţii lor şi adeseori a atitudinii lor arogante. Din această cauză, eu aşez acuzaţia dezbinării bisericilor pe tema muzicii la picioarele liderilor contemporani care insistă ca agenda lor muzicală să fie adoptată fără a ţine cont de conştiinţa şi discernământul altora. Abia recent am devenit conştient de durerea mare pe care aceasta o poate provoca, atunci când familia mea a părăsit o biserică din pricina unui dezacord faţă de filosofia muzicii. Cred că Dumnezeu a dorit ca eu să experimentez această durere pentru ca în cele din urmă să-mi dau seama ce provocam eu altora.

Din nefericire, am auzit de asemenea cum unii pastori făceau afirmaţii insensibile şi dezbinatoare precum: „Dacă nu le place, sunt şi alte biserici în oraş pe care pot să le frecventeze"; sau „Aceasta este doar o chestiune de stil şi preferinţă, n-are sens să intrăm în dispute" (Cinstit vorbind, această atitudine a dezbinării nu este limitată doar la pastorii prinşi în mişcarea MCC.)

Pastorul Warren recunoaşte deschis că este inevitabil ca o biserică să nu îşi piardă membrii din pricina schimbărilor muzicale:

84

Odată ce ai luat o decizie în privinţa stilului de muzică pe care-l vei folosi în închinare, ai stabilit direcţia bisericii în mult mai multe moduri decât îţi dai seama. Ea va determina tipul de oameni pe care-i atragi, tipul de oameni pe care-i păstrezi şi *tipul de oameni pe care-i pierzi* (sublinierea noastră).[1]

Când un pastor acceptă mişcarea MCC, membrii bisericii sale, care, asemenea lui Judy,

constată că o problemă pătrunde în biserică, nu mai au un păstor care să-i protejeze. în schimb, ei au un păstor care a decis că nu merită ca unele 01 să fie păstrate. Dar când i se permite unui păstor să-şi izgonească anumite oi din turma sa? Cu toţii suntem de .icord că un pastor are imperativul biblic de a izgoni o „oaie" a dezbinării după ce disciplina scripturală a bisericii nu a **reuşit** să producă pocăinţă; dar oare Biblia învăţă şi că un păstor îşi poate izgoni oile bune şi credincioase din pricina unui nou *program muzical?* Desigur că nu, dar cu toate acestea pastorii contemporani i-au găsit justificare.

Mulţi tradiţionali au fost scoşi din biserică, fiind loviţi cu uşa bisericii. Un pastor îndrăgostit de puterea MCC i-a forţat să iasă din protecţia oferită de staul; apoi au fost lăsaţi de izbelişte într-o călătorie periculoasă prin pustietatea plină de lupi, să găsească un păstor care nu va pune stilurile controversate de muzică mai presus de nevoile turmei. Mai .ipoi, pentru a amplifica insulta, după ce li s-a spus că au fost egoişti şi că nu le-a păsat de cei nemântuiţi care merg în iad din pricina preferinţei muzicale a tradiţionalilor, şi după ce unii au părăsit biserica pe care o iubeau, biserica condusă de scopuri renunţă la orice pretenţie potrivit căreia „MCC ar fi pentru serviciile evanghelist!ce ale căutătorilor nemântuiţi". Mai devreme sau mai târziu, *toate serviciile* sunt dedicate stilurilor MCC. Acesta este adevăratul lor plan.

I Warren, *The Purpose Driven Church,* p. 280.

Opreşte-te o clipă şi meditează la ceea ce tocmai ai citit. Pastorilor, acesta este un păcat cumplit. Nu aveţi niciun imperativ biblic care să vă îndreptăţească să-i daţi pe creştini afară ca să neteziţi drumul pentru MCC sau pentru orice altă modă ori stil nou. Dacă eşti un pastor care a permis să se întâmple aşa ceva, nu este prea târziu să te pocăieşti şi să îndrepţi situaţia. Acum îmi dau seama că şi eu am rănit oameni şi am provocat divizări atunci când am promovat MCC şi am intrat în dispute cu tradiţionalii. Am condus tranziţia de la tradiţional la contemporan şi, fără îndoială, drept rezultat au fost oameni care şi-au părăsit bisericile. Prin aroganţa mea am provocat divizări dureroase în interiorul propriei familii. I-am mărturisit acest păcat Domnului, m-am pocăit de el şi îi rog să-mi ierte nesăbuinţa.

Ai fost rănit în felul acesta? Porţi cicatricele unei lupte pe tema muzicii din biserică? Ai părăsit vreo biserică în astfel de circumstanţe? Pot să te asigur că Dumnezeu îţi va vindeca inima şi te va aşeza într-o comunitate sigură, dacă poţi renunţa la orice amărăciune din inima ta.

Dacă te afli într-o biserică în care această chestiune generează dispute, te rog, dă-i pastorului tău o copie a acestei cărţi şi cere-i să ia în calcul consecinţele spirituale ale MCC în biserică.

8

Nu este aceasta doar o chestiune de preferinţă şi gust personal?

La vârsta de şaptesprezece ani, fiul meu Chris a venit la mine plângând şi frustrat din pricina unui incident muzical petrecut la grupul de tineret. Pastorul de tineret a invitat o formaţie creştină de rock ca să susţină un concert de închinare la întâlnirea săptămânală de tineret. Motivul său a fost unul sincer: tinerii puteau să-şi invite prietenii necreştini de la şcoală, care ulterior puteau fi convertiţi prin muzică. Chris a spus că acest lucru făcea ca muzica din biserică să pară „cool" şi neofensatoare pentru prietenii din lume. Formaţia a cântat hard rock, la un volum extrem de ridicat şi cu un ritm alert care pur şi simplu 1-a făcut pe Chris să se clatine şi să se simtă de parcă bătăile inimii i-au luat-o la goană.

Chris n-a mai putut rămâne în sală atunci când trupa a început să cânte. Muzica a avut un efect rău asupra duhului său, iar el a ieşit în hol pentru a scăpa de influenţa ei. Pastorul de tineret a mers după el şi 1-a confruntat pe Chris, spunându-i că, întrucât era unul dintre liderii

grupului, se aştepta ca el să susţină acest concert. Pastorul i-a cerut să intre din nou în sală. Chris a încercat să-i explice neliniştea şi confuzia din interiorul său, dar nu a fost în stare să-şi exprime în mod adecvat simţământul de apăsare pe care-1

simţea. Pastorul, un om profund implicat în mişcarea MCC şi foarte iscusit în argumentele favorabile acesteia, 1-a făcut pe Chris să se simtă vinovat, ca şi cum ar fi existat ceva greşit în atitudinea sa faţă de concert. Acest lider spiritual, pe care Chris 1-a admirat şi 1-a iubit, 1-a pus la încercare pe fiul meu cu părerea sa insistentă.

Eu şi pastorul de tineret am fost prieteni buni şi parteneri în lucrarea muzicală. El a cântat în grupul de închinare şi adeseori ne-am rugat împreună. Dar a trebuit să-1 confrunt. Am avut o conversaţie amabilă în legătură cu incidentul, şi el a folosit câteva dintre argumentele MCC discutate în această carte. El m-a pus la încercare cu părerea potrivit căreia, atunci când este vorba de muzică şi de alte aspecte îndoielnice ale vieţii creştine, Dumnezeu acceptă diferite preferinţe şi gusturi personale în biserică. El a spus că noi nu trebuie să ne judecăm unul pe altul în aceste chestiuni pentru că este o problemă de gust personal. El credea de asemenea că Dumnezeu este un Dumnezeu al diversităţii şi al creativităţii - la urma urmei, El a creat o varietate de persoane şi le-a dat acestora diferite gusturi în materie de muzică.

Acesta este un argument foarte puternic şi foarte convingător pentru acceptarea MCC în biserică. I-am spus că nu puteam lua de bun acel argument - aveam nevoie de capitolul şi versetul din Biblie. Aşa că am petrecut un timp considerabil studiind ce spune Biblia despre chestiunile de preferinţă şi gust personal.

In urma studiului biblic făcut, sunt convins că lui Dumnezeu *chiar* Ii pasă de gusturile şi preferinţele noastre pentru că pe acest pământ noi suntem reprezentanţii Săi. Am găsit principii clare în Scriptură care ne învaţă atât să evităm cu sârguinţă orice preferinţă sau stil personal care ar putea fi asociate cu răul, cât şi principii care confirmă că există limite pentru libertatea noastră în a folosi preferinţele personale, în multe biserici de astăzi, contemporanii folosesc stiluri muzicale care încalcă ambele principii biblice.

Nu este aceasta doar o chestiune de preferinţă şi gust personal?

Am învăţat din Scriptură că, pentru a trăi o viaţă sfântă plăcută lui Dumnezeu, trebuie să fiu atent la stilurile şi formele pe care le adopt. Şi trebuie să aşez nevoile fratelui meu deasupra nevoilor personale. Aşa se face că muzica este o chestiune importantă pentru mine, dar am învăţat de asemenea că trebuie să iau decizii prudente în privinţa programelor de la televizor, în privinţa lecturilor, în privinţa paginilor pe care navighez pe internet şi în privinţa locurilor pe unde călătoresc în vacanţă.

Aş dori să vă arăt acum unele dintre principiile pe care le-am învăţat în urma studiului meu. Nu voi fi dogmatic în ce priveşte interpretarea versetelor înrudite. Dacă eşti născut din nou, Duhul Sfânt este învăţătorul tău şi sunt încrezător că mai devreme sau mai târziu vei fi condus spre aceleaşi concluzii generale. Şi, asemenea apostolului Pavel, nici eu nu voi forţa pe nimeni să urmeze reguli omeneşti. Insă nu am nicio nelinişte sufletească cu privire la încercarea de a te convinge de modul cel mai bun de rezolvare a unei dispute asupra stilurilor muzicale.

1. Evită orice preferinţă sau stil care poate fi asociat cu răul

„Feriţi-vă de orice se pare rău" (1 Tesaloniceni 5:22).

Astăzi, mulţi creştini ar prefera să nu discute pasajul din 1 Tesaloniceni 5:22 pentru că aplicarea sa le-ar cere să renunţe la unele dintre practicile lor lumeşti îndrăgite. Dar beneficiile sale pot fi văzute de toţi. Pavel nu s-a referit doar la faptele rele, ci şi la însăşi *forma* răului. Cuvântul grecesc tradus prin „pare" transmite ideea unei vederi, a unei aparenţe, a unei înfăţişări sau a unei forme. Biblia ne cheamă la înfrânare. Aceasta înseamnă că noi ar trebui să le evităm sau să ne înfrânăm pe noi înşine de la a ne deda la ele.

In 1 Petru 2:11 apostolul Petru ne avertizează să evităm poftele păcătoase, dorinţele care ne sunt interzise şi care izvorăsc din natura păcătoasă. Cred că dorinţele noastre de a avea stiluri de MCC în biserică provin direct din această natură păcătoasă. Petru adaugă un alt motiv înţelept pentru înfrânare: aceste dorinţe se războiesc cu sufletele noastre. Dorinţele carnale, păcătoase poartă la modul real o campanie militară împotriva principiilor corecte şi a învăţăturilor morale ale lui Dumnezeu. Acesta nu este un război fizic; este o confruntare spirituală.
Nu numai că trebuie să evităm poftele rele şi păcătoase (şi chiar ceea ce pare aşa), dar nici măcar n-ar trebui să avem o *urmă* de imoralitate în mijlocul nostru. Efeseni 5:3 afirmă: „Curvia sau orice alt fel de necurăţie, sau lăcomia de avere nici să nu fie pomenite între voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi." Versiunea New International a Bibliei redă acest verset astfel: „Dar între voi nu trebuie să fie nici măcar o urmă de imoralitate sexuală, nici vreun fel de impuritate, sau de lăcomie, pentru că acestea sunt nepotrivite pentru poporul sfânt al Domnului."
Isus a dus această idee mai departe atunci când a spus: „Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5:28). Prin această afirmaţie El a echivalat răul şi pofta pe care le contemplăm în viaţa nevăzută a gândurilor noastre cu răul şi pofta care pot fi văzute de toţi. De aceea, nu doar că trebuie să evităm răul şi pofta în sine şi să evităm orice urmă sau aparenţă a acestora, dar trebuie de asemenea să evităm acele lucruri care ne-ar încuraja până şi să *ne gândim* la vreun astfel de păcat în minţile noastre.
Să aplicăm acest principiu practicii folosirii MCC în serviciile de închinare. Atunci când aducem stiluri de muzică rock în biserică, noi încălcăm acest principiu al abţinerii de la orice pare a fi rău. Noi suntem vinovaţi de:
Nu este aceasta doar o chestiune de preferinţă şi gust personal?
• Adoptarea unei forme (unui purtător) a răului, întrucât MCC imită aceeaşi muzică lumească şi stiluri de cântat care sunt folosite împreună cu toate felurile de imoralitate.
• Lăsarea în voia poftelor noastre păcătoase şi întinarea minţii noastre
• înfăptuirea trădării împotriva Domnului prin ajutarea şi sprijinirea duşmanului în războiul împotriva principiilor şi a învăţăturilor lui Dumnezeu.
Aplicaţie
Noi ar trebui să evităm toate stilurile muzicale care ar putea fi asociate în vreun fel cu răul şi imoralitatea de astăzi. Nu ar trebui să le folosim în biserică sau în vieţile noastre particulare.
2. Libertatea mea în Cristos are limite
„Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc" (1 Corinteni 10:23).
Cuvântul grecesc tradus prin „de folos" înseamnă în mod literal „a aduce împreună; a contribui cu un avantaj la; a fi bun sau mai bun pentru; a fi profitabil". Aceasta este prima noastră lecţie despre limitele libertăţii noastre în Cristos: tot ceea ce noi facem ar trebui să fie bun deopotrivă pentru alţii şi pentru noi. Dacă ceva *nu* va aduce beneficii celor implicaţi, chiar dacă mie îmi este permis, eu n-ar trebui să aleg să fac acel lucru.
în acest capitol Pavel ne prezintă o avertizare din istoria Israelului. Versetul 6 spune: „Şi aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei." Pavel ne avertizează cu privire

la pericolele închinării la idoli. în versetul 14 el ajunge să discute despre faptul de a consuma carne jertfită idolilor, cerându-le credincioşilor din Corint: „fugiţi de idolatrie". A „fugi" înseamnă în mod literal „a o lua la fugă sau a scăpa de" idolatrie. Evident că Pavel nu a dorit

ca noi să ne asociem cu idoli sau cu cei care practică închinarea la idoli. Cuvântul grecesc întrebuinţat pentru idolatrie, *eidolatreia,* înseamnă „imagine a închinării". Acea definiţie s-ar putea aplica foarte uşor modului în care unii tineri sau adulţi îi tratează pe artiştii MCC. Consumarea cărnii care fusese jertfită idolilor era o controversă care pentru biserica primară reprezenta o actualitate. Unii fraţi o consumau fără nicio problemă, în timp ce alţii erau foarte ofensaţi de aceasta. Pavel ne duce într-un domeniu foarte sensibil, arătându-ne dimensiunea amplă a harului privitoare la purtarea care vine în contact cu practicile păgâne. El permite consumarea acestei cărni atât timp cât fratele care face aşa ceva nu este împovărat în propria-i conştiinţă. Dar dacă e prezent un frate care *este* ofensat de aceasta, atunci ar fi mai înţeleaptă înfrânarea de la ea.

Pavel nu *porunceşte* primului frate să înceteze să consume acea carne fără să ofere vreo explicaţie. De fapt, Pavel spune în versetul 29: „De ce să fie judecată slobozenia mea de cugetul altuia?" Dar în versetul 32 şi 33 el se grăbeşte să afirme că alegerea *corectă* în această chestiune este „să nu fiţi pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu. După cum mă silesc şi eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulţi, ca să fie mântuiţi."

Aici văd un principiu clar care trasează limite preferinţelor noastre egoiste şi pământeşti, chemându-ne la un bine mult superior. Noi ar trebui să ne jertfim de bunăvoie libertatea noastră de dragul fratelui nostru.

92

Nu este aceasta doar o chestiune de preferinţă şi gust personal?

Aplicaţie

Atunci când vine vorba de preferinţele noastre muzicale pentru închinarea publică, ar trebui să preţuim nevoile fratelui nostru mai mult decât propria noastră libertate în Cristos.

3. Nu lăsa ca preferinţele tale să fie obstacole în calea fratelui tău

„Luaţi seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi" (1 Corinteni 8:9).

„Dacă păcătuiţi astfel împotriva fraţilor şi le răniţi cugetul lor slab, păcătuiţi împotriva lui Cristos" (1 Corinteni 8:12).

Din nou, contextul de aici are legătură cu controversa despre unii membri care consumau carne despre care se ştia public că provenea de la animale sacrificate idolilor păgâni. Cred că acesta este un principiu care se extinde dincolo de consumul cărnii, ce poate fi aplicat *oricărei* practici care generează neînţelegeri în biserică. în capitolul 8 Pavel spune că un frate are slobozenia de a consuma acest tip de carne dacă asta nu-i tulbură conştiinţa. Slobozenie înseamnă puterea de a face sau de a nu face, alegere liberă, libertate. Dar din nou, aşa cum am văzut anterior, libertatea lui nu este nelimitată: ea are graniţe.

în Romani, capitolul 14, ni se spune că nu trebuie să judecăm preferinţele altuia atunci când vine vorba de a consuma carne sau de a respecta anumite zile sfinte. Romani 14:13 începe astfel: „Să nu ne mai judecăm, dar, unii pe alţii". Acesta este un citat biblic preferat de contemporani. Dar cum rămâne cu *restul* versetului? „Ci mai bine judecaţi să nu faceţi nimic care să fie pentru fratele vostru o pricină de

93

poticnire sau un prilej de păcătuire." O pricină de poticnire era în Grecia la modul figurativ o stâncă de împiedicare, însemnând o cauză pentru cădere, o ocazie de păcătuire, o ofensă. încă o dată, Pavel arată foarte clar că fratele mai puternic trebuie să fie atent la cel mai slab. Expresia grecească folosită pentru „cei slabi" se referă la cei ale căror minţi sunt tulburate cu uşurinţă, care au o slăbiciune a minţii, în care există îndoială, oscilaţie sau ezitare privitoare la o anumită chestiune specifică. Fratele mai slab este tulburat cu uşurinţă de acţiunea fratelui mai tare. El este sensibil îndeosebi la piatra de poticnire pusă acolo de fratele mai puternic.

Cum rămâne cu fratele numit „mai puternic"? Este el mai puternic în toate lucrurile ce ţin de credinţă şi este el mai matur decât fratele mai slab? Cred că Pavel spune că acest frate este mai puternic *doar* în această problemă concretă. Trebuie să avem grijă să nu echivalăm această putere specifică de conştiinţă cu întreaga maturitate în Cristos. Consider că un creştin matur este cel care este mai aproape de asemănarea cu Cristos, şi de aceea rezultă că această persoană va fi *mai ■puţin* implicată în practici pământeşti îndoielnice precum cea de faţă. Prea des tindem să-i considerăm pe liderii de laudă şi închinare contemporană ca fiind mai puternici şi mai maturi decât tradiţionalii „slabi". Cred că am întors lucrurile exact pe dos! în 1 Corinteni 8:13 Pavel conchide: „De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască." Pavel susţine că el se va abţine de la practicile despre care ştie că-1 vor ofensa pe fratele său. Romani 14:21 aşază astfel lucrurile: „Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin şi să te fereşti *de orice lucru* care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire" (sublinierea noastră).

Aplicaţie

Dacă muzica pe care o preferăm este o ofensă pentru fratele nostru mai slab şi îl face să se poticnească, nu ar mai trebui să ascultăm vreodată acea muzică în prezenţa lui.

4. Fii un ziditor, nu fi parte dintr-un grup al demolării

„Aşadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea şi la zidirea noastră" (Romani 14:19). A zidi înseamnă în mod literal a fi un constructor de case, a confirma, a înălţa.

în Romani 14 Pavel discută modalitatea de rezolvare a disputelor cauzate de preferinţe personale pentru lucruri pământeşti. în biserica din Roma existau dispute privitoare la hrană şi sărbători. Se pare că Pavel nu ia partea niciunuia; în schimb, argumentul său echilibrează cele două poziţii opuse şi nu oferă niciuneia motive de mândrie. El ne reaminteşte că toţi creştinii sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu. Tn versetul 17 el afirmă că împărăţia lui Dumnezeu nu ţine de mâncare şi băutură, ci de „neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt". Prin urmare, noi ar trebui să depunem toate eforturile ca să acţionăm într-un mod care duce la pace, nu la conflict. Ar trebui să găsim moduri de a ne zidi reciproc în credinţă, nu de a ne dărâma unul pe altul.

Versetul 20 afirmă: „Să nu nimiceşti pentru o mâncare lucrul lui Dumnezeu". A nimici înseamnă în mod literal „a dărâma". Grupurile de dărâmare nu construiesc nimic; ele doar distrug clădiri.

Aplicaţie

Ar trebui ca noi să fim unii care zidesc trupul lui Cristos, nu unii care-1 dărâmă.

Concluzie

Argumentul că „este doar o chestiune de preferinţă şi gust personal" reprezintă o justificare esenţială pentru folosirea MCC în biserică şi de aceea trebuie respins. Ori de câte ori un contemporan foloseşte acest argument, nu-ţi fie teamă să-1 confrunţi dacă stilul de muzică te ofensează. De asemenea, trebuie să practicăm ceea ce predicăm şi să aplicăm în mod consecvent principiile de mai sus şi la alte chestiuni ce ţin de biserică. Contemporanii au nevoie de tradiţionali ipocriţi pentru a-i câştiga şi pe alţii de partea lor.

Avem nevoie de biserici pline de creştini care practică principiile edificării, care-şi sacrifică libertăţile personale, care dau întâietate nevoilor altora şi care evită cu sârguinţă orice formă a răului. Apoi, în loc de a ne implica în conflictul muzical actual, ar trebui să încercăm să ne facem unul altuia ceea ce mulţumeşte şi ne zideşte. In felul acesta, slujitorilor muzicali le-ar păsa mai mult de adunarea lor decât de cântat şi de stilul muzical. Niciodată n-ar mai fi nevoit

cineva să părăsească bisericile noastre din pricina muzicii. Am putea vreodată să ne punem de acord asupra unui stil muzical care este inofensiv pentru toţi? Cred că un răspuns afirmativ este evident, am putea să ne punem de acord asupra câtorva stilu ri muzicale care nu sunt controversate şi care sunt suficient de îndepărtate de orice asocieri contemporane cu imoralitatea. Aşa au procedat bisericile noastre înainte de anii '70.
96

Nu este muzica amorală?

Un bine-cunoscu t compozitor creştin a ţinut anul trecut o prelegere la un important colegiu creştin din Ohio. El a cântat câteva note la pian şi i-a întrebat pe studenţi dacă acele note erau bune sau rele. Apoi el a cântat melodia din *Mr Rogers' Neighborhood* (o serie populară de televiziune pentru copii) şi armonia „Moon River" şi a întrebat dacă această muzică este creştină sau necreştină. Pe baza exemplelor respective el a conchis, spre delectarea celor mai mulţi dintre studenţi, că muzica în sine este amorală. Părerea potrivit căreia orice muzică este amorală reprezintă un argument fundamental şi foarte puternic pentru filosofia muzicii contemporane.

Această perspectivă a fost de fapt instituţionalizată la un moment dat în cadrul mărturisirii cunoscute drept „Crezul Kockerului Creştin": „Noi afirmăm că aceste adevăruri sunt axiomatice: orice muzică a fost creată în mod egal - niciun instrument sau stil de muzică nu este rău în sine însuşi - şi diversitatea exprimării muzicale care vine de la om nu este decât o dovadă a creativităţii fără margini a Tatălui nostru ceresc."[1]

în mod paradoxal, acesta este de asemenea unul dintre

1 *MCC,* noiembrie 1988, p. 12.
97

cele mai slabe argumente pentru justificarea folosirii oricărui stil de muzică în laudă şi închinare. Pur şi simplu nu există nicio susţinere biblică pentru acest punct de vedere; ar exista doar în cazul în care crezi că dacă Biblia nu afirmă nimic specific despre moralitatea muzicii, atunci ea ***trebuie*** să fie amorală. Nu folosi acel raţionament - el poate provoca erori în toate celelalte zone gri care nu sunt discutate în mod specific în Biblie. Se pare că nici pentru această perspectivă nu există vreun precedent istoric. Pretenţiile în legătură cu neutralitatea morală a muzicii au apărut odată cu ascensiunea MCC în anii '80.

In pofida susţinerii dubioase a acestui argument, mulţi creştini *cred* cu adevărat această afirmaţie ca şi cum ar fi adevărul absolut. Probabil că ei vor doar nişte răspunsuri simple la întrebări şi dispute complexe. Eu am auzit-o repetată din nou şi din nou, ca şi cum ar fi deţinut vreo importanţă reală şi autoritară. Se presupune că oricine acceptă această pretenţie este liber de orice constrângeri sau întrebări despre caracterul oportun al alegerilor lor muzicale. Dacă ei afirmă pur şi simplu, fără nicio dovadă scripturală, că întreaga muzică este amorală şi că doar versurile contează, atunci niciun tradiţional nu poate să le mai judece vreodată muzica. Pastorul Warren ne arată cum se întâmplă aceasta:

Eu resping ideea că stilurile muzicale pot fi catalogate drept „bune" sau „rele". Cine hotărăşte? Felul muzical care îţi place este determinat de context şi de cultură.

Muzica nu este nimic mai mult decât un aranjament de note şi ritmuri; cuvintele sunt cele care fac ca un cântec să fie duhovnicesc. Nu există „muzică creştină", doar versuri creştine. Dacă v-aş cânta o melodie fără cuvinte, nu v-aţi da seama dacă este un cântec creştin sau nu.[2]

2 Warren, *Purpose Driven Church,* p. 281. 98

Nu este muzica amorală?

Ca rezultat al acceptării acestui argument, contemporanii nu văd necesitatea unei discuţii despre stilurile muzicale. Odată ce o persoană acceptă argumentul că „muzica este amorală", pentru ea dezbaterea s-a încheiat înainte de a începe. De regulă, ea va schimba subiectul de la muzică la versuri şi va dedica mult timp discuţiei legate de ideea evidentă potrivit căreia

conţinutul versurilor trebuie să se conformeze adevărului biblic.
Ce anume înseamnă *amoral?* Conform dicţionarului *Webster's New World College,* amoral înseamnă „a nu fi criticat după criterii ale moralităţii; nici moral, nici imoral; lipsit de simţ sau principii morale, incapabil de a deosebi între bine şi rău." Ce este moralitatea? Este calitate sau caracter moral, bine sau rău; în armonie cu principiile sau standardele unei purtări drepte.
Argumentul implică faptul că muzica nu ar trebui judecată ca fiind morală sau imorală, întrucât muzica nu are simţ moral şi este incapabilă de a fi ori bună, ori greşită. Cu alte cuvinte, muzica este neutră. Sunt de acord că acest *concept* generic de muzică este neutru. Notele şi acordurile în ele însele sunt inofensive. Dumnezeu a creat melodia, armonia şi ritmul şi, ca pure concepte, ele nu sunt în niciun mod ofensive; de fapt, ele sunt plăcute prin natura lor.
Dar, spre deosebire de mult prea simplul exemplu folosit de compozitor, noi avem de-a face cu ceva mult mai complex. Atunci când contemporanii afirmă că muzica este amorală, de fapt ei nu se referă la note, acorduri, melodie, armonie şi ritmuri în general. Ei apără un anumit stil muzical care este reprezentat de un anumit cântec care le place. Nimeni într-un serviciu contemporan (sau tradiţional) nu cântă doar notele muzicale şi acordurile generice. Fiecare cântă cântecul altcuiva. Din moment ce oamenii îl scriu, cântecul nu face decât să moştenească din partea creatorului uman un anumit stil. Credeţi că omul poate întina muzica? Sunt sigur că va trebui să fiţi de acord că poate.

Observaţi acum falsitatea pe care o conţine argumentul că muzica este amorală şi neutră? Totuşi, mulţi sunt înşelaţi să creadă marea minciună că *toate* stilurile muzicale sunt acceptabile pentru a fi folosite în închinare şi în laudă. De fapt, nimeni nu cântă la instrument sau cu vocea muzică generică ori neutră într-un serviciu. Cântările sunt scrise într-un stil specific. Chiar şi numai pentru motivul acesta, eu consider irelevant argumentul potrivit căruia „muzica este amorală". Astfel, adevărata problemă despre care trebuie să vorbim este dacă *stilul* de muzică poate fi sau nu asociat cu o dimensiune morală. Răspunsul este „da" şi poate fi dovedit foarte uşor.
Este stilul de muzică rock folosit în atât de multă MCC asociată cu vreo anumită dimensiune morală? Eu susţin că în mod clar şi fără echivoc el este asociat cu imoralitatea, îndeosebi cu promiscuitatea sexului şi a adulterului, preamărirea drogurilor şi răzvrătirea împotriva autorităţii. Dar, Dan, probabil că te referi la versurile seculare **neevlavioase, nu** la muzică.
Nu, mă refer la stilul de muzică în sine. Decenii de muzică rock din cultura noastră au pecetluit pentru totdeauna acel stil muzical cu dimensiunea imoralităţii. Schimbarea versurilor şi înlocuirea muzicienilor cu unii creştini nu pot îndepărta acest stigmat.
Tocmai acesta este motivul pentru care mulţi creştini sunt ofensaţi atunci când muzica rock sau alta înrudită cu ea sunt folosite în cadrul bisericii. Ei sunt ofensaţi pe bună dreptate întrucât stilul de muzică le reaminteşte de dimensiunea sa imorală. Ei asociază muzica îndată cu senzualitatea, depravarea şi răzvrătirea. Muzica este „vinovată prin asociere". Am auzit câţiva apologeţi ai MCC plângându-se că este nedrept să judecăm muzica rock în modul acesta; că ea ar trebui considerată nevinovată până când este dovedită vinovată. Nu sunt de acord că legile seculare se aplică în mod egal muzicii bisericeşti. Ea trebuie să se conformeze legii superioare a lui Dumnezeu.

Nu este muzicii amorală?
De ce credeţi că au atâtea probleme contemporanii atunci când creştinii ofensaţi pe bună dreptate de folosirea stilului muzical în biserică îndrăznesc să vorbească? Motivul este

evident. Pentru ca stilurile lor muzicale controversate să fie acceptate în biserică, contemporanii au trebuit să schimbe adevărul cu argumentul înşelător că muzica este amorală. Acum, ei trebuie să apere acea poziţie de orice provocare; dacă această apărare eşuează, ei vor fi forţaţi (aşa cum am fost eu) să accepte inacceptabilul: unele dintre stilurile lor muzicale aparţin răului, nu binelui.
Probabil că unii dintre primii contemporani au invocat acest argument în apărarea stilului de muzică rock. Când ceva atât de absurd este repetat de suficiente ori de-a lungul anilor, poate începe să pară rezonabil. Iată încă o dată de ce trebuie să respingem un asemenea argument fals. Conceptele muzicale pot fi amorale sau neutre, dar toate *stilurile* muzicale au o dimensiune morală pentru că sunt asociate cu anumite conotaţii lumeşti într-un mod atât de facil şi inevitabil, întrebarea pe care ar trebui să o punem acum este: cu ce dimensiune morală este asociată muzica *mea* preferată?

10
Dar Dumnezeu a creat muzica - nu este orice stil de muzică bun în esenţa lui?

în strânsă legătură cu argumentul că „muzica este amorală" se află celălalt semiadevăr obişnuit care este folosit pentru a justifica folosirea MCC în biserică: întreaga muzică este inerent bună. Contemporanii, cred eu, au interpretat greşit un principiu biblic pentru a născoci acest argument. Este adevărat că Dumnezeu a adus în existenţă toate lucrurile *create* şi le-a considerat bune. Omul este creaţia Sa. Sunetul este creaţia Sa. Conceptele de melodie, armonie şi ritm sunt creaţia Sa. El a creat ordinea. Dar oare Dumnezeu compune cântecul care conţine sunet, melodie, armonie şi ordine? Desigur că nu. Omul compune cântecul. Contemporanii încearcă să justifice folosirea unui anumit stil de muzică reprezentat în lumea reală prin cântecele propriu-zise. Argumentul lor este că Dumnezeu a făcut „muzica". Dar ce este această muzică generică, universală, pe care Dumnezeu a creat-o? Ea este asemenea jocului de lego, o activitate cunoscută copiilor. Lego constă în piese individuale pentru construit, care prin ele însele au o valoare mică. Asamblarea **lor** într-o lucrare finală, cum ar fi un camion sau o staţie de pompieri, le conferă o valoare care poate fi recunoscută, pe baza căreia putem evalua

creativitatea copilului. La fel este şi în cazul conceptului de muzică generică. Dumnezeu a creat notele generice şi ne-a oferit conceptele de frumuseţe şi de ordine pentru sunete. Ele sunt acele piese pentru construit.
Aici aş dori să repet şi să subliniez ceea ce am discutat într-un capitol anterior. Nimeni nu cântă această muzică generică într-un serviciu de MCC. Ei cântă cântecele altcuiva care *conţin* muzică. Din moment ce oamenii l-au compus, cântecul moşteneşte un anumit stil de la creatorul uman. Omul poate corupe creaţia lui Dumnezeu.

Mărturia Bibliei

Mai mult, nu dau crezare argumentului care susţine că orice muzică este sau poate fi bună, pe baza mărturiei Bibliei. Prima referire la muzică din întreaga Scriptură nu apare în Psalmi sau în Cronici, aşa cum cred mulţi. Nu apare în istorisirile despre David sau în cântarea lui Moise. Prima menţionare a muzicii se găseşte aproape la început în Geneza 4:21, unde ne este prezentat Iubal, tatăl tuturor muzicienilor: „Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu lăuta şi cu cavalul." Probabil că formaţiile noastre muzicale şi instrumentele orchestrelor noastre îşi au originea în munca manuală a lui Iubal şi a

descendenţilor săi.
în plus, primul muzician menţionat în Biblie a fost un descendent direct al lui Cain, pe care Dumnezeu 1-a judecat atât de sever pentru că şi-a folosit *preferinţele personale* în închinare! Gândiţi-vă la aceasta pentru o clipă! Dumnezeu i-a spus lui Cain că stilul lui personal de închinare n-a fost primit întrucât a încălcat regulile specifice date de Dumnezeu. Cain s-a înfuriat din pricina respingerii sale şi a fost extrem de gelos pentru că Dumnezeu a acceptat închinarea fratelui său Abel. Cain 1-a ucis pe Abel şi a fost alungat din prezenţa lui Dumnezeu şi a familiei sale.

Descendenţii lui Cain au continuat să fie neascultători faţă de Dumnezeu. Ei au fost atât de răi încât atunci când s-au căsătorit cu cei din linia genealogică a lui Set, Dumnezeu a hotărât să-i nimicească prin potop. Acestea au fost moştenirea şi contextul lui Iubal. Din pricina stricăciunii inerente a creaţiilor muzicale, muzicienii creştini trebuie să fie foarte, foarte atenţi cu talentele lor muzicale şi cu alegerile lor muzicale, atât de pervertite de natura şi de dorinţele noastre păcătoase.
Se pare că primii muzicieni puşi deoparte în mod specific pentru a-L lăuda pe Dumnezeu au apărut mult mai târziu în 1 Cronici 16, când David a desemnat primii lideri oficiali de închinare din Israel pentru a sluji înaintea Chivotului Legământului. Este important de menţionat că David i-a ales pe leviţi, care erau sfinţiţi sau puşi deoparte pentru slujirea lui Dumnezeu. Conducerea închinării înaintea lui Dumnezeu în Vechiul Testament nu era îngăduită oricărui muzician, şi nici nu era folosit orice fel de muzică. Totul era stabilit cu atenţie, din respect şi teamă faţă de lehova cel glorios. Deşi noi nu suntem astăzi sub lege, aici găsim un important principiu pentru alegerea muzicienilor şi a muzicii folosite într-un serviciu de închinare.
Contemporanul ar putea răspunde astfel: „Cu siguranţă că Dumnezeu poate răscumpăra muzica «rea» şi o poate folosi pentru gloria Sa." Eu îl provoc pe un astfel de om să-mi arate capitolul şi versetul în care Dumnezeu spune asta. Altminteri, aceasta este doar o părere personală, iar eu nu voi pune în joc integritatea lucrării mele muzicale pentru ea.

11

Arată-mi unde scrie în Biblie că muzica rock este greşită

Această provocare circulă în prezent prin acele campusuri ale colegiilor creştine în care poţi auzi orice stil de muzică pretins a fi în numele lui Isus, indiferent de asocieriile sale lumeşti. Putem adăuga aceasta la muzeul celebrităţilor numit „arată-mi unde", care însumează acele comentarii clasice făcute de sceptici şi de creştinii fireşti de-a lungul anilor.
Iată câteva dintre celelalte argumente clasice de tipul „arată-mi":

- Arată-mi unde scrie în Biblie că este greşit să beau câteva beri.
- Arată-mi unde scrie în Biblie că nu trebuie să fumez.
- Arată-mi unde scrie în Biblie că nu trebuie să fumez marijuana.
- Arată-mi unde scrie în Biblie că este greşit să-mi petrec concediile în Las Vegas.
- Arată-mi unde scrie în Biblie că nu trebuie să joc la loterie.
- Şi argumentul preferat la ora actuală de contemporani: arată-mi unde scrie în Biblie că ar trebui să folosim doar imnuri în biserică.

Aici folosesc sarcasmul pentru a demonstra o idee. Uneori, când suntem confruntaţi cu o zonă

gri controversată care nu este condamnată în mod clar de Biblie, răspundem cu această apărare de tipul „arată-mi unde". Adevărul este că Biblia nu menţionează în mod specific muzica rock sau vreun alt stil muzical contemporan. Din această cauză, Biblia nici nu condamnă comportamentul şi alegerile enumerate mai sus. Iată de ce această mică provocare inteligentă câştigă multe dispute prin a reduce rapid la tăcere persoana care se opune folosirii MCC.

Cei mai mulţi tradiţionali caută un răspuns rapid şi devastator pentru a înfrânge această provocare. Deşi răspunsul este mult mai complex, am câteva sugestii. Când cineva spune: „Arată-mi unde scrie în Biblie că muzica rock este greşită", i-ai putea răspunde: „Arată-mi unde scrie în Biblie că...":

- „...Dumnezeu se bucură că tu alegi acelaşi stil muzical ca şi al Madonnei, al lui Hootie and the Blowfish şi al lui Dave Matthews Bând."
- „...tu ar trebui să aperi cu înflăcărare stilul preferat de muzică al acestei lumi."
- „...este bine să foloseşti acelaşi stil de muzică cu cel al culturii sexului şi drogurilor."
- „...Dumnezeu a anulat principiul «feriţi-vă de tot ce pare rău» doar în cazul tău."

Unul dintre aceste răspunsuri incisive ar putea funcţiona; dar dacă omul contemporan este bine iniţiat în acest joc, atunci poţi să te aştepţi ulterior la un atac direct în privinţa preferinţelor stilului tău muzical. De exemplu, dacă preferi stiluri muzicale clasice în biserică, contemporanul poate riposta astfel: „Muzica ta clasică este tot atât de seculară şi lumească pe cât este muzica mea rock!"

Arată-mi unde scrie în Biblie că muzica rock este greşită

Acest stil de polemică îmi reaminteşte de primii ani din viaţa mea de creştin, când i-am spus unui alt credincios că persoanele care consumă o hrană cu multe grăsimi sunt la fel de păcătoase ca şi cei care fumează. Am fost silit să spun asta întrucât el îi critica pe fumători (din rândul cărora făcusem şi eu parte). Aceasta este o logică neproductivă - desigur, ambii trebuie să se asigure că au grijă de trupurile lor. Dar atunci când ne disputăm asupra aspectelor gri din Biblie, avem tendinţa de a încerca să-i atragem pe toţi ceilalţi în mlaştină lângă noi. Aşa apărăm noi lucrurile nejustificate.

Dacă eşti confruntat cu acel mod de răspuns, cere-i persoanei să dovedească faptul că muzica ta clasică poartă acelaşi stigmat al imoralităţii ca şi muzica rock. Ei au dificultăţi să explice logic cum poate provoca jignire acel stil de muzică în biserica de astăzi. De fapt, astăzi muzica clasică este atât de departe de orice presupusă imoralitate a compozitorilor şi a cântăreţilor originali, încât nimeni nu poate pretinde cu sinceritate că ea este asociată în ansamblul ei şi îndeaproape cu răul.

Se poate totuşi ca muzica clasică să fie folosită de Satan? Cu siguranţă că este posibil, cu toate că rar se întâmplă în zilele noastre. Se spune despre compozitori asemenea lui Mozart şi Beethoven că nu au trăit vieţi perfecte, şi totuşi muzica pe care ne-au lăsat-o este considerată în mod universal ca fiind frumoasă. Unele opere au librete sugestive care indică spre adulter, imoralitate şi neascultare de autoritate. Dar eu personal n-aş folosi vreo operă în biserică. Cu toate acestea, dacă voi întâlni vreodată un credincios care este cu adevărat ofensat de folosirea stilurilor muzicii clasice pentru laudă şi închinare, m-aş vedea constrâns să aplic principiile biblice privitoare la preferinţe şi gust discutate anterior.

Poate fi folosită muzica rock de către Satan? Ce întrebare! Chiar numele multora dintre astfel de grupuri - Black Sabath, KISS [Knights in Satan's Service], AC/DC, Sex

Pistols (în traducere: Sabatul Negru, Cavalerii din Slujba Diavolului, Curent Alternativ/Curent Continuu, Pistoalele Sexului, n.tr.), pentru a numi doar câteva - fac reclamă unor asocieri profane. în mod evident, muzica rock are legătură cu anumite lucruri şi

persoane rele. Biblia ne porunceşte să evităm şi să ne abţinem de la orice pare a fi rău. Vă rog să trageţi concluziile de rigoare.
Nu prea cred că orice răspuns iscusit şi rapid va schimba cu adevărat gândirea persoanei caracterizate de atitudinea „arată-mi unde". Ca şi în cazul oricărei alte zone gri controversate din umblarea noastră creştină, trebuie să fim sârguincioşi în a învăţa principiile Scripturii care se aplică alegerilor şi purtării noastre personale. Am arătat câteva dintre aceste principii în capitolul despre preferinţele şi gustul personal.
Totuşi, mai sunt atât de multe lucruri pe care le implică învăţarea modului de a trăi o viaţă pusă deoparte pentru Cristos. „Fiţi sfinţi" este o poruncă dată poporului lui Dumnezeu care se găseşte în întreaga Scriptură. Sfinţenia personală este poruncită de Cristos, de apostoli şi de întreg Vechiul Testament. Sfinţenia înseamnă a fi luat *din* lume şi pus deoparte *pentru* Dumnezeu. Dar realitatea este cruntă şi calea spre sfinţenie este foarte îngustă, întrucât trece prin cultura noastră de senzualitate şi materialism.
Cu toate acestea, creştinii sunt chemaţi să umble pe acel drum drept şi îngust, un drum care presupune să evităm orice lucru care face aluzie la imoralitate. Aceasta înseamnă că uneori trebuie să ne ferim de lucruri precum muzica rock. Vom cădea în păcat pe cale? Da. Dar n-ar trebui să folosim vreodată aceasta ca o scuză pentru a aduce forme ale răului în biserică prin intermediul muzicii noastre.

12

Nu ne învaţă Biblia că putem folosi toate lucrurile pentru a-i câştiga pe oameni?

Acest argument este folosit pentru a justifica prezenţa oricărui stil al muzicii contemporane în biserică atâta timp cât este întrebuinţat pentru a-i câştiga pe cei pierduţi. In calitate de lider de închinare contemporană, eu l-am folosit frecvent. Argumentul susţine că MCC poate să-i câştige pe cei pierduţi *mai bine* decât muzica bisericească tradiţională, pentru că cei pierduţi sunt obişnuiţi să o asculte şi vor fi mai receptivi faţă de Evanghelie atunci când o vor auzi prezentată în stilul lor muzical. Prin urmare, putem folosi orice stil de muzică atât timp cât scopul este mântuirea. Să analizăm versetul care-l susţine, 1 Corinteni 9:22: „Am fost slab cu cei slabi, ca să câştig pe cei slabi. *M-am făcut tuturor totul,* ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei."
Expresia accentuată este folosită pentru a justifica MCC ca un mijloc spre scopul numit mântuire. In momentul în care înşelăciunea include un verset biblic ca sprijin, ea devine extrem de puternică în interiorul bisericii. Prea mulţi creştini nu ştiu cum să studieze Biblia şi pot fi convinşi uşor de versete scoase din context sau interpretate greşit. Chiar şi pastori care de regulă posedă o îndemânare foarte solidă

pentru studiu biblic şi interpretare par a da curs acestei înşelăciuni. Lucrul acesta este evident din graba cu care atât de mulţi pastori au acceptat entuziasmaţi introducerea MCC la serviciile lor din biserică şi din faptul că puţini dintre ei i se opun. Acesta este un motiv major pentru care eu cred că înşelăciunile MCC au prins atât de uşor şi au întâmpinat atât de puţină rezistenţă. Pastorii trebuie să-şi păzească oile de înşelăciune, nu să deschidă poarta şi să-i permită să intre.
Aceasta este o altă încercare de a folosi un motiv întemeiat pentru a muşamaliza o preferinţă muzicală controversată. La o citire superficială a pasajului, s-ar părea că Pavel spune că el a

încercat să se armonizeze cu cei pe care spera să-i convertească, acesta fiind un mijloc de a-i atrage la mântuire. Dar în context, versetul acesta nu are nimic de-a face cu stilurile de muzică - el este parte dintr-o discuţie despre atitudinea de slujire a lui Pavel faţă de evanghelizare. De asemenea, în acest pasaj Pavel îşi apără lucrarea printre iudei şi neevrei deopotrivă şi îşi descrie atitudinea faţă de respectarea legii Vechiului Testament.
El menţionează trei grupuri: cei aflaţi sub lege - evreii; cei lipsiţi de lege - neevreii; şi cei slabi - acei creştini care nu sunt siguri dacă legea li se aplică sau nu, lipsindu-le astfel încrederea. Dar chiar şi aici, Pavel îl asigură pe cititor că „nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub Legea lui Cristos" (9:21). Cu alte cuvinte, el a respectat conştiinţa tuturor grupurilor, şi *acolo unde nu a fost încălcat vreun principiu,* şi-a conformat purtarea în beneficiul lor. A scoate versetul 22 din contextul său într-o încercare de a îndreptăţi (în cel mai bun caz) practicile de închinare sau metodele evanghelistice îndoielnice reprezintă ceva lipsit de orice temei.
Ţinând cont de profunzimea copleşitoare a ceea ce Pavel scrie în Noul Testament, se ridică întrebarea cum poate deduce cineva că el ar folosi sau ar aproba introducerea unor asemenea mijloace controversate precum muzica rock? Este

nebiblic şi nedrept faţă de apostol să-i fie folosită afirmaţia pentru apărarea MCC în biserică, aceasta presupunând că el chiar ar aproba folosirea *oricărui* mijloc păcătos sau lumesc în vederea mântuirii.
Aici este acelaşi Pavel care a fost atât de preocupat de o trăire sfântă şi care ne-a îndemnat să omoram faptele trupului (Rom. 8:13) şi să fugim de poftele tinereţii (2 Tim. 2:22). De asemenea, este acelaşi Pavel care ne-a învăţat să punem nevoile şi slăbiciunile fratelui mai presus de cele personale (Vezi şi capitolul 8).
Nu ar trebui să acceptăm orice metodă lumească pentru a-i câştiga pe cei pierduţi. In schimb, trebuie să discernem cu atenţie care metode sunt acceptate pentru a fi folosite în împărăţia lui Dumnezeu.

13

N-ar trebui tratată diferit muzica de laudă?

Eu şi Judy avem nişte prieteni dragi în Ohio care frecventează o biserică cu o moştenire muzicală tradiţională în serviciile de închinare. Recent, unii dintre membrii ei au început o campanie de introducere a muzicii contemporane, (în mod ironic, aceasta este o biserică spre care au fugit câteva familii pentru a scăpa de schimbările contemporane pe care eu le implementasem într-o altă biserică din apropiere!) Prietenii noştri mă ţin la curent cu dezbaterea şi eu le-am împărtăşit o mare parte din conţinutul acestei cărţi pentru a-i ajuta să le răspundă contemporanilor. Acest cuplu a fost un mare ajutor şi o mare inspiraţie pentru mine. Ei mi-au adus în atenţie o deformare interesantă a chestiunii pe care am evidenţiat-o în definirea închinării. Liderii contemporani din biserica lor au făcut o distincţie între stilurile muzicale care sunt potrivite pentru laudă, dar nu neapărat şi pentru închinare. Deşi s-ar putea să fie de acord cu tradiţionalii în ce priveşte nevoia de a trata cu atenţie muzica de „închinare", ei au spus că lauda este separată şi diferită, iar acest lucru oferă prilej de ascensiune stilurilor muzicale contemporane.
Psalmul 150, măreţul şi culminantul psalm de laudă, este folosit adeseori pentru a sprijini această perspectivă asupra muzicii de laudă. îndeosebi versetele 4 şi 5 sunt folosite considerabil pentru a justifica acceptarea MCC şi dansul în cadrul serviciilor noastre. „Lăudaţi-L cu timpane şi cu jocuri...; lăudaţi-L cu chimvale sunătoare, lăudaţi-L cu chimvale

zângănitoare!"
Nu sunt de acord cu acea interpretare, întrucât ea ignoră cu uşurinţă contextul cultural şi istoric al Psalmilor cu scopul de a susţine MCC. Astăzi noi nu folosim instrumentele şi stilurile de închinare evreieşti la care fac referire aceste versete. Noi nu ne adaptăm serviciile după regulile lor stricte de reverenţă, curăţie şi sfinţenie stabilite de David în 1 Cronici 16, reguli care, probabil, se aplică folosirii publice a acestui psalm. Evreii utilizau instrumentele de percuţie, dar eu cred că este ridicol, aşa cum procedează unii, să faci legătură între bateria folosită de grupuri precum Rolling Stones şi timpane şi chimvale menţionate în Psalmul 150. Dar voi merge un pas mai departe decât contemporanii care încearcă să separe muzica pentru laudă de muzica pentru închinare. Acum sunt convins că muzica din biserică îşi are rostul doar pentru a acompania lăuda lui Dumnezeu; *nu* ar trebui să confundăm muzica cu închinarea. Aşa cum am arătat anterior, închinarea biblică este antiteza purtării şi atitudinilor pe care le expunem de regulă în timpul serviciilor noastre cu muzică modernă. Lauda este mai mult o descriere biblică a ceea ce facem noi: oferirea gloriei lui Dumnezeu şi lui Cristos prin cântări, ridicarea mâinilor ca unii care sărbătorim, împărtăşirea experienţelor despre lucrarea lui Dumnezeu în vieţile noastre sau citarea cu voce tare a Scripturii înaintea Domnului. De fapt noi conducem servicii de „laudă", nu de închinare. De aceea este chiar mai important să discutăm ce stiluri de muzică sunt potrivite pentru laudă.

Să privim mai îndeaproape la semnificaţia concretă a termenului „laudă". Ce înţelege Biblia prin acest termen? Dicţionarul *Webster's New College* defineşte verbul „a lăuda" prin „a recomanda valoarea; a exprima aprobare sau admiraţie pentru; a lăuda gloria (Domnului) prin cântare; a glorifica, a înălţa". Lauda implică o exprimare a aprobării, a respectului sau a elogierii. Cuvântul din engleză® este derivat din latinescul *pretium,* care înseamnă valoare sau preţ. Atunci când lăudăm ceva, noi îi exprimăm valoarea. Comparaţi aceasta cu semnificaţia termenului „închinare", care înseamnă a da onoare sau reverenţă Domnului. Singura deosebire semnificativă este că *lauda* este o *expresie audibilă* de aprobare sau admiraţie, în vreme ce *închinarea* descrie mai degrabă o *atitudine* de reverenţă şi devoţiune. Lauda şi închinarea sunt ca două picături de apă, diferite, dar aflate în acelaşi vas.
In Psalmi cuvântul ebraic tradus prin *laudă* este *halal* (prima parte din aleluia). *Strong's Concordance* defineşte *halal* prin „a fi clar (iniţial cu referire la sunet, dar de regulă la culoare); a străluci". Mai apoi continuă prin a descrie sensuri care au evoluat de la radical: „a se etala, a se lăuda; şi astfel a fi nesăbuit (în mod zgomotos); a aiura; a sărbători; (a cânta, a fi vrednic de) laudă, strigăt". Unii contemporani folosesc opţiunea „nesăbuită zgomotoasă" pentru a-şi justifica reacţiile fizice extreme şi izbucnirile emoţionale din timpul închinării, dar eu nu pot găsi vreun context biblic care să susţină asta.
Ca şi în cazul multor cuvinte ebraice, ***halal*** are o multitudine de sensuri. Prima parte a definiţiei pare cea mai potrivită: a fi clar în sunet sau culoare; a străluci. Atunci când îl *halal* pe *lehova,* strălucim noi pentru El? Nu ar trebui să-L lăudăm atât timp cât suntem pătaţi sau mânjiţi de păcat. Sunt sunetele şi cuvintele laudei noastre clare pentru cei care ne ascultă? Nu ar trebui să-i derutăm cu muzică sau versuri care sunt murdare ori distrag atenţia.

Noul Testament traduce câteva cuvinte greceşti prin termenul „laudă".
- *Epainos* - lăudare; aprobare; elogiere; un lucru vrednic de laudă.
- ***Ainos*** - o istorisire. Lauda întoarsă Domnului pentru beneficiile aşteptate sau primite
- *Aineo* - a cânta laude, doar lui Dumnezeu.
- *Ainesis* - actul laudei, adică o jertfă de mulţumire.
- *Doxa* - glorie; demnitate, onoare, laudă/închinare. Cu referire la onoarea datorată sau

adusă.

- *Humneo* - a lăuda, adică a cânta o odă religioasă; prin implicaţie, a celebra (pe Dumnezeu) prin cântec: a cânta un imn de laudă.[1]

Fiecare cuvânt grecesc îşi aduce propria dimensiune semantică bogată şi vibrantă în lauda la adresa Dumnezeului nostru. *Epainos* este cuvântul grecesc cel mai des folosit din Noul Testament care este tradus prin laudă. El are multe în comun cu închinarea; ambele cuvinte transmit tocmai ideea de a-I da onoare lui Dumnezeu.

Prin urmare, care este legătura dintre laudă şi închinare? Aşa cum am afirmat în capitolul 4, închinarea este actul şi atitudinea de prosternare în reverenţă faţă de Domnul datorită a ceea ce este El, în timp ce lauda este modul în care noi exprimăm ceea ce este El. Atunci când ne închinăm, noi admirăm măreţia lui Dumnezeu. Atunci când II lăudăm, vorbim despre măreţia lui Dumnezeu. Putem să-L lăudăm pe Dumnezeu fără să ne închinăm? Nu cred că este posibil aşa ceva.

Putem să ne închinăm Domnului fără să-L lăudăm? Trebuie să ne reamintim că, de fapt, putem să ne închinăm Domnului în timp ce cântăm o cântare de laudă, în timp ce ne rugăm, atunci când citim din Biblie, atunci când ascultăm

1 Engl. *praise;* româneşte *laudă* din latinescul *laudare, a elogia, a admira* (n. tr.)

o predică, atunci când privim munţii - în realitate, oricând conştientizăm măreţia lui Dumnezeu şi, prin comparaţie, starea noastră jalnică şi suntem astfel aduşi zdrobiţi pe genunchi (literal sau figurat în inimile şi în minţile noastre). La acest punct, adeseori lipseşte bucuria şi nu există un duh înălţător de laudă. Dar în urma unei umiliri spirituale autentice există mângâiere din partea Domnului, şi El ne oferă o inimă nouă pentru a-L lăuda (Psalmul 51).

Ca să revin la întrebarea iniţială a acestui capitol, întrucât se crede că lauda este diferită de închinare, oare acest lucru îngăduie cântările de laudă care folosesc stiluri ale MCC? Eu spun că nu. Cu siguranţă că Dumnezeu nu a dat muzicii de laudă o scutire specială de la conformarea la standardele Sale de curăţie şi virtute. Nu ni se dă voie să-i ofensăm pe alţii doar pentru faptul că o etichetăm drept muzică de laudă în loc să o numim muzică de închinare. Orice cântare folosită în biserică ar trebui selectată după aceleaşi reguli: nu trebuie să imite persoanele şi practicile lumeşti şi nu trebuie să-i ofenseze pe alţi creştini.

în timp ce disputăm şi ne contrazicem pe tema stilurilor muzicale, probabil că ar trebui să punem la inimă ceea ce Matthew Henry a spus cu privire la Psalmul 150:

Cea mai bună muzică pentru urechile lui Dumnezeu sunt sentimentele devotate şi pioase, *non musica chordula, sed cor - nu un instrument melodios, ci o inimă melodioasă.* Laudă-L pe Dumnezeu cu o credinţă puternică; laudă-L cu o dragoste şi o delectare sfântă; laudă-L cu o încredere deplină în Cristos; laudă-L cu credinţa că vei birui puterile întunericului; laudă-L cu dorinţă aprinsă după El şi cu o satisfacţie deplină în El; laudă-L printr-o ascultare universală faţă de toate poruncile Sale; laudă-L printr-o supunere voioasă faţă de toate orânduirile Lui; laudă-L prin a te bucura în dragostea Lui şi prin a-ţi

găsi mângâierea în marea Lui bunătate; laudă-L prin a promova interesele împărăţiei harului Său; laudă-L printr-o speranţă vie şi o aşteptare a împărăţiei gloriei Sale[2] (sublinierea noastră).

Aleluia!

2 Definiţii luate din *Strong's Concordance.*

14
Nu au folosit Martin Luther şi fraţii Wesley muzică de tip contemporan in biserrcă?

Aceasta reprezintă o altă justificare obişnuită pentru folosirea MCC în biserică. Există în privinţa aceasta un mit care s-a născut dintr-o picătură de adevăr, şi contemporanilor le place să repete acest lucru ca şi cum ar avea aceeaşi **greutate** cu Scriptura. Argumentul sună cam aşa: „Ei bine, tu **eşti** ipocrit atunci când judeci muzica rock, pentru că *biserica întotdeauna a acceptat prezenţa muzicii contemporane."* Ca şi în cazul meu, cred că 99,99% dintre contemporani nu au studiat în mod personal istoria bisericii ca să vadă dacă aşa este, ci au acceptat fără discernământ acest argument ca un adevăr absolut de la liderii MCC.

Formaţia de MCC Glad a devenit o promotoare populară a acestui argument. La concertele lor a fost cântată o satiră muzicală despre faptul că, dacă Charles Wesley ar fi trăit într-o altă perioadă a istoriei, el nu ar fi ezitat să folosească stilul muzical al zilelor respective pentru imnurile sale. Glad a produs o înregistrare video a acestei satire care a fost folosită pentru a-i învăţa pe tinerii şi pe adulţii nesupuşi că este perfect normal să foloseşti MCC în biserică. Este doar un exemplu al modului în care a fost răspândit acest argument în rândurile contemporanilor.

Este vremea să anihilăm forţa acestui argument mic şi înşelător. O analiză a istoriei bisericii va dovedi imediat că această practică a fost *excepţia rară* mai degrabă decât regula în privinţa muzicii bisericeşti. Mai mult, vom descoperi că unii contemporani i-au scos complet pe Luther şi pe fraţii Wesley din contextul lor cultural şi istoric pentru a născoci sprijin pentru părerilor actuale.

Se spune că Martin Luther şi Charles Wesley au pus unele versuri pe melodii folk populare, inclusiv dintre cele cântate în barurile publice. De aceea, continuă argumentul, biserica de astăzi ar trebui să fie deschisă şi receptivă în a accepta orice tip de muzică contemporană în serviciile ei. La urma urmei, dacă a fost suficient de bună pentru Luther şi Wesley, ar trebui să fie suficient de bună şi pentru noi astăzi. Dar luaţi în considerare ceea ce a descoperit Makujina despre Luther în cercetarea sa istorică atentă.

Luther a preluat întreaga melodie de la un singur cântec secular, «I Came From an Alien Country» pentru «From Heaven on High, I Come to You». El a apărut pentru prima dată în 1535, dar patru ani mai târziu, melodia a fost înlocuită cu una *originală* scrisă de Luther, nemaifiind cea împrumutată. Folosirea melodiei în localurile lumeşti ar fi întinat textul sacru şi ar fi produs asocieri seculare nepotrivite în închinare, aşa că Luther a înlocuit-o.[1]

Vorbind despre mitul Wesley, Makujina a mers mai departe afirmând:

Exemplul fraţilor Wesley mai degrabă subminează poziţia MCC decât o întăreşte. John [fratele lui Charles, care a decis care dintre imnurile fratelui său să fie cântate în biserică], care a fost determinant în succesul general al revoluţiei imnologice wesleyene, se

1 *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible.*

află la o distanţă ca de la cer la pământ de amoraliştii muzicali de astăzi. Potrivit lui Darsey, «în mod clar Wesley a fost extrem de selectiv cu melodiile pe care le folosea în închinare, iar el, contrar noţiunii populare de astăzi, nu s-ar fi gândit să cutreiere barurile de-a valma în căutare de melodii pentru imnuri».

închei cu un îndemn urgent din partea lui Darsey, care-mi exprimă sentimentele întocmai: «Nicio interpretare normală a informaţiilor nu poate justifica în numele lui John Wesley

folosirea nerestricţionată a aproape oricărui cântec care satisface fantezia închinării moderne»".[2]
Se spune, de asemenea, atât despre Luther, cât şi despre Wesely, că ar fi întâmpinat o rezistenţă puternică din partea bisericii din zilele lor pentru introducerea muzicii vulgare (adică populare sau obişnuite) în serviciul de închinare. Când au făcut asta, alegerile lor muzicale i-a ofensat pe unii din adunare. Dar înregistrarea video a celor de la Glad îi lua în derâdere pe acei „sfinţi încremeniţi în trecut". Ea implica **faptul** că Luther şi Wesely încercau doar să-i câştige pe cei nemântuiţi din zilele lor, dar că aceste elemente fariseice ar fi încercat să-i oprească.
Dar staţi puţin. Există oare vreo bază scripturală care-ţi permite să-i ofensezi pe sfinţi prin intermediul muzicii, chiar dacă eşti un mare om al lui Dumnezeu asemenea lui Luther sau Wesley? Fratele care provoacă ofensa este cel care ar trebui să facă pasul înapoi, nu cel care este ofensat. Se pare că Luther a făcut aşa atunci când a înlocuit melodia seculară pe care o împrumutase cu o melodie proprie. Dar atitudinea contemporanului presupune exact opusul: *persoana ofensată* este cea care a păcătuit, nu eu! Câtă insensibilitate! Creştinii nu au fost chemaţi să se jignească reciproc. Nu avem dreptul de a judeca dacă ofensa simţită de un frate sau o soră în Cristos este validă sau nu, înainte de a fi de acord să încetăm cu ofensa noastră.
2 Makujina, *Measuring the Music,* pp. 192-193. 120

Nu au folosit Martin Luther şi fraţii Wesley muzică de tip contemporan în biserică?

Dacă eşti un contemporan, am anticipat deja următorul tău răspuns: „Dar dacă *eu* sunt ofensat de stilul *tradiţional* de muzică? N-ar trebui ca tradiţionalul care mă ofensează să înceteze să folosească acel stil?" Trebuie să oferi motive pentru care eşti ofensat de muzica tradiţională. Până în ziua de azi eu am auzit doar două: este plictisitoare sau este irelevantă. Dar fii sincer: oare se încadrează vreunul dintre acestea în ceea ce Pa vel spune „să nu-1 facă pe fratele meu să se poticnească sau să păcătuiască"? Nu cred. încă aştept să aud motive legitime, ca de pildă faptul că are un ritm senzual, este asociat îndeaproape cu stilurile de viaţă lumeşti sau dezbină biserici.
Atunci când un contemporan este provocat cu privire la alegerile sale în materie de muzică, adeseori el va deveni defensiv şi-i va spune unui tradiţional că, atunci când vine vorba de stiluri muzicale, „nu trebuie să ne judecăm unul pe altul". Şi totuşi, *aceeaşi* persoană va continua să judece dacă ofensa ta este validă sau nu! Sau, mai rău, contemporanul va presupune că toţi cei care i se opun acţionează asemenea fariseilor şi îşi va justifica alegerea sa muzicală prin a arăta că Domnul Isus însuşi i-a ofensat adeseori pe farisei.
Asta a fost prea de tot. Cine am crezut că suntem - *Domnul Isus?* De ce i-a fost atât de uşor lui Satan să ne păcălească făcându-ne să-i vedem pe fraţii noştri creştini (care altminteri trăiesc vieţi pline de har înaintea noastră) ca fiind farisei, doar pentru faptul că nu sunt de acord cu noi în privinţa stilurilor muzicale? *Nu,* fraţii noştri nu sunt farisei, iar noi îi insultăm cumplit numindu-i aşa.
O altă replică din partea contemporanilor poate întreba de ce muzica atât de ofensivă în zilele lui Luther este acceptată de noi astăzi? întrucât cântările beţivilor din secolele trecute au fost acceptate câteva generaţii mai târziu, nu va trece şi muzica rock prin aceeaşi tranziţie? îşi va pierde vreodată stigmatul imoral? Chiar dacă s-ar presupune că „vinovăţia

prin asociere" va trece, va mai produce ea aceleaşi reacţii fizice senzuale?
Nu cred că cineva poate prezice dacă şi când se va întâmpla asta. Aduceţi-vă aminte de ideea pe care am transmis-o în capitolul 9, intitulat „Nu este muzica amorală?". Stilurile muzicale

pot şi ar trebui judecate în funcţie de asocierile lor morale contemporane. Deşi controversate la vremea lor, melodiile lui Wesley şi Luther nu mai sunt folosite într-un context cultural controversat. Pe de altă parte, cântecele populare de astăzi sunt controversate şi n-ar trebui folosite în biserică.
Un contemporan iscusit ţi-ar putea reaminti că orga a fost considerată un instrument rău al diavolului atunci când a fost introdusă pentru prima dată în biserică. Se pare că unii creştinii au obiectat intens împotriva folosirii ei în închinare. Contemporanii îi consideră pe acei creştini la fel cu tradiţionalii de astăzi. Dar nu te grăbi să emiţi judecăţi! Noi avem dezavantajul nedrept de a privi în urmă spre ei, dintr-o vreme şi cultură în care orga este foarte acceptată în biserică. Toate obiecţiile faţă de trecut sunt de mult uitate.
Un contemporan ar putea de asemenea să folosească exemplul de mai sus pentru a justifica acceptarea instrumentelor muzicale cum ar fi bateria sau chitara electrică. Aţi întâlnit vreodată acest argument? El presupune că dacă orga a fost până la urmă acceptată în biserică, aşa va fi şi cu bateria. Problema cu acest tip de apărare este evidentă: *pur şi simplu contemporanul nu este dispus să aştepte 100 de ani pentru ca această controversă să se stingă* - el vrea MTV-ul său *acuml* Nu, în realitate se referă la faptul că bateria trebuie acceptată *astăzi.* Sper că acum vedeţi atât nebunia, cât şi aroganţa acestei apărări.
Dar oare nu există astăzi biserici care interzic folosirea orgii sau a vreunui alt instrument muzical? Am înţeles că există. Dacă voi vizita vreodată vreuna, voi respecta preferinţele ei

muzicale pe baza principiului din 1 Corinteni 8. Nu o voi dispreţui, nu o voi bârfi şi nu voi încerca să o schimb.
Atunci când analizez o biserică, sunt mult mai mult preocupat de modul în care este abordat Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Biblia este folosită greşit pentru ca cineva să-şi susţină poziţia în legătură cu muzica, îmi voi da toată silinţa să'răspund într-un duh de dragoste, nu de ceartă; dar îmi voi exprima poziţia.

15

Nu este mai uşor de cântat MCC decât cântările tradiţionale?

Căutându-se justificări suplimentare pentru folosirea MCC în serviciile din biserică, unii lucrători în domeniul muzicii contemporane au decis că imnurile vechi sunt pur şi simplu prea greu de cântat pentru majoritatea oamenilor. Ei au susţinut că versurile sunt prea greu de înţeles din pricina 1 i **mbajului** vechi, că puţine persoane care merg la biserică ştiu să cânte armonii pe patru voci şi că muzica veche bisericească îi va îndepărta pe mulţi vizitatori. Un pastor s-a exprimat astfel:
Imnurile conţin o moştenire muzicală extrem de bogată pentru închinare. Din nefericire, cei mai mulţi oameni din grupurile de închinare au avut parte de o expunere minimă la imnuri. Cei expuşi la imnuri au fost adeseori expuşi la unele realizate rudimentar. Aceasta face problematică folosirea imnurilor.[1]
Prin contrast, se crede despre MCC - scrisă aproape
1 Spring of Life Community Church, Hawaii. *Linii călăuzitoare pentru adunările de închinare,* aşa cum mi-a fost trimis pe e-mail din partea pastorului.

întotdeauna doar cu melodie - că îi ajută pe toţi cei care participă la închinare şi îi face pe vizitatori să se simtă confortabil. Aceasta pare a fi o altă idee bună.

Prin urmare, care este problema acestui argument? Ei bine, el nu rezistă în lumea reală. La serviciile de laudă şi închinare pe care le-am condus sau la care am luat parte, am început să observ că nimeni *nu* participa. De fapt, unii participanţi priveau în jos nefericiţi! Am întrebat de ce şi am aflat două motive principale.

Dificultatea de a învăţa

în primul rând, unele persoane au admis că nu li se părea uşor să înveţe melodiile cu multe sincope ale cântărilor MCC. Sincopă înseamnă începerea unui ton muzical pe o bătaie *neaccentuată* şi continuarea lui până pe următoarea bătaie accentuată, sau începerea pe ultima jumătate a unei bătăi şi continuarea lui până pe prima parte a următoarei bătăi. Ea este ceva obişnuit în multe stiluri muzicale, dar unele stiluri folosesc sincope multe şi continue care conferă caracter distinctiv ritmului rock. „The Girl from Ipanema" este un vechi exemplu clasic. Fiecare cântec de tipul muzicii rock conţine multe sincope. Ea este fundamentală şi pentru muzica jazz şi cea blues.

Muzica aceasta cu multe sincope este mai dificil de ascultat, deoarece este dificil de citit şi nu merge în pas cu tendinţa noastră naturală de a începe o notă sau o frază pe prima jumătate a bătăii (sau pe bătaia „de jos"). MCC şi toate formele de muzică rock accentuează în mod exagerat a doua jumătate a bătăii (sau bătaia „dinapoi"). Un lider priceput trebuie să-i înveţe pe alţii cum să cânte muzică sincopată care foloseşte o repetare constantă. în contrast, stilurile de muzică creştină tradiţionale şi conservatoare de tip nou sunt uşor de învăţat pentru că tind să înceapă notele sau frazele pe bătaia de jos.

De asemenea, este dificil de transmis în formă scrisă ritmul exact al unei compoziţii cu multe sincope. Acesta este motivul pentru care, dacă ai ascultat vreodată o fanfară care cântă mărşăluind aranjamentul unei melodii rock cunoscute, ţi-ai dat seama că niciodată nu sună întocmai ca originalul. La fel se poate spune şi despre cazul în care muzicienii pregătiţi după stilul clasic încearcă să cânte MCC, dar nu o pot interpreta. Trebuie să „simţi" această muzică pentru a o putea cânta.

Până şi rockerii albi suburbani ai MCC fac eforturi adeseori să interpreteze corect melodii de blues sau de black gospel, întrucât le lipseşte „simţul" natural pentru această muzică. Thomas Day a descris această dilemă în reacţia sa la instrucţiunile muzicale date pentru un anumit fragment de muzică de tip contemporan:

Tempoul lucrării este marcat ca „blues ritmat", cu scopul ca oamenii care ar cânta această muzică să o interpreteze corect - grupuri folk de catolici albi, suburbani care ar trebui să pretindă că nu sunt decât nişte arendaşi săraci din sud. Compozitorul şi editorii, înţelegând că cei ce cântă chiar nu au niciun fel de „simţ" instinctiv pentru această muzică, au trebuit să specifice că termenul „Glorie" trebuia cântat „Glo (ho-ho)-ri (hi)-e". Teoretic vorbind, când am văzut pentru prima dată acest text tipărit, am vrut să-1 arunc.[2]

Eu aparţineam grupurilor albe suburbane de muzică creştină care încercau să imite muzica bieţilor arendaşi din sud![3] Pe vremea aceea aş fi fost mânios pe comentariile domnului Day şi l-aş fi numit fariseu pentru că-i judeca

2 *De ce nu pot cânta catolicii,* p. 59.

3 Arendaşi din partea sudică a Americii care-şi dau sub formă de împrumut o parte din recoltă: cunoscuţi pentru ritmul şi stilul muzical blues, unul dintre stilurile influenţate de rock and roii.

atât de mult pe oamenii simpli care nu făceau decât să-şi dea toată silinţa pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Dar acum îmi dau seama că el avea mare dreptate; am remarcat şi eu acelaşi lucru. Cred că este o privelişte jalnică să vezi un grup de creştini albi încercând să se implice în aşa ceva (adică să încerce să cânte stiluri muzicale pentru care nu sunt formaţi cultural) în timpul unui serviciu de închinare. Ce fel de glorie Ii aduce acest lucru lui Dumnezeu? Dacă oamenii contemporani chiar doresc să-şi atingă ţelul afirmat adeseori al „autenticităţii" în închinare, ar face bine să cânte doar muzică la care sunt în mod „autentic" buni.

De-a lungul experienţelor mele am întâlnit foarte puţini oameni care pot interpreta melodii cu multe

sincope direct de pe partitură fără să asculte cântecul în prealabil. Eu sunt unul dintre acei oameni. De asemenea, am o tendinţă de a transforma orice cântec într-unui rock sincopat. Aceasta este o zonă periculoasă pentru mine şi reprezintă totodată unul din motivele pentru care nu mai conduc, nici nu compun muzică pentru biserică.

Atunci când am condus închinarea, a trebuit să-i învăţ pe alţii melodia prin a o cânta cu vocea sau cu instrumentul din nou şi din nou. De ce credeţi că folosesc contemporanii proiectoare care afişează doar cuvintele în locul partiturilor? Un motiv nemărturisit este pentru că marea majoritate a adunărilor nu pot citi muzica contemporană cu multe sincope.

Intimidarea care duce la tăcere

Al doilea motiv invocat de participanţii nemulţumiţi m-a şocat, întrucât eu credeam că lucrarea noastră de utilizare a muzicii contemporane era, prin definiţie, în pas cu persoana obişnuită din bancă. Dar unii au recunoscut că au fost reduşi la tăcere de cântăreţii pricepuţi din formaţia de închinare care

cânta „cu tot entuziasmul" pe platformă. La urma urmei, ce adunare obişnuită poate concura cu un grup de soliști cu microfoane talentaţi care cântă pe scenă o melodie cu toată puterea, fiind acompaniaţi şi de o formaţie rock? Pe de altă parte, mi-am dat seama că intonarea în comun a cântărilor creştine tinde să elimine diferenţele dintre cei ce participă la cântat, îndepărtând rolul solistului şi punând accentul pe importanţa stabilirii unei armonii a tuturor vocilor.

Chiar şi persoanele neobişnuite cu biserica şi cele în căutarea după o viaţă spirituală apreciază cântarea imnurilor bune, iar spiritul de armonie exprimat de credincioşii antrenaţi în cântat poate fi o atracţie puternică spre Evanghelie. Cei mai mulţi necreştini pe care i-am întâlnit recunosc melodiile clasice ale imnurilor din copilărie sau din cultura noastră (ex. Măreţul Har; Pe un deal departe; O, Doamne mare; Sfânt eşti, sfânt eşti; Aşa cum sunt; ca să menţionez doar câteva). Ei mi-au spus cât de mult apreciază să audă aceste melodii clasice, mult mai mult decât să fie nevoiţi să îndure o versiune diluată şi palidă a muzicii pe care o ascultă zilnic. Unii chiar şi-au exprimat şocul sau nedumerirea atunci când şi-au auzit muzica „lumească" în biserică. Aceasta duce la concluzia că probabil contemporanii fac aşa doar de dragul plăcerii lor.

Este mai benefică pentru o adunare cântarea imnurilor pe patru voci decât cântările pe o voce ale MCC? Sunt de acord cu afirmaţia găsită în prefaţa de la *Christian Hymns,* cartea de cântări folosită de bisericile evanghelice din Marea Britanie:

Vorbind la modul general, o adunare care poate să-şi cânte imnurile cu armonia pe patru voci va descoperi -pe lângă alte lucruri - că închinarea ei este mai bogată şi mai împlinitoare decât dacă poate să cânte doar melodia imnurilor.[4]

4 *Christian Hymns* © 1977 Evangelical Movement of Wales.

Nu este mai uşor de cântat MCC decât cântările tradiţionale?

Armonizarea melodiilor imnurilor în cântările adunării reprezintă ceva frumos de ascultat şi de practicat. Oare de ce ajungem să fim stăpâniţi de părerea că este mai bine să simplificăm cântarea din biserică? Părem a fi prea dispuşi să renunţăm la excelenţă şi să acceptăm mediocritatea. Cele mai multe biserici (chiar şi cele sensibile la căutătorii necredincioşi) au persoane care pot citi partituri muzicale şi care sunt în stare să-i ajute pe cei care nu pot; sau cei din urmă pot să cânte melodia obişnuită. Asta a făcut biserica de-a lungul secolelor înainte ca adepţii MCC să ne convingă de faptul că este ceva prea dificil. Să nu renunţăm atât de uşor.

Putem recâştiga frumuseţea şi dragostea pentru cântatul imnurilor în bisericile noastre dacă urmăm îndrumările înţelepte din *Reguli pentru Cântăreţii Metodişti* scrise de John Wesley (versiunea prescurtată).

1. Invăţaţi-le melodia.
2. Cântaţi-le după o formă tipărită.

3. Cântaţi-le pe toate. Dacă este o cruce pentru voi, luaţi-o şi veţi avea parte de binecuvântări.
4. Cântaţi cu pasiune şi cu mult curaj.
5. Cântaţi cu decenţă. Nu strigaţi.
6. Cântaţi după tempo. Nu o luaţi înainte şi nu rămâneţi în urmă.
7. Mai presus de toate, cântaţi duhovniceşte. Menţineţi atenţia îndreptată asupra Domnului la fiecare cuvânt cântat. Ţintiţi ca să-I faceţi pe plac Lui, mai mult decât vouă sau vreunei alte făpturi. Pentru a face aceasta, urmăriţi cu mare atenţie semnificaţia a ceea ce cântaţi şi aveţi grijă ca *inima* voastră să nu fie ademenită de sunet, ci oferită în mod continuu lui Dumnezeu.[5]

5 Prefaţă la *Christian Hymns*

16
Nu foloseşte Dumnezeu MCC pentru a-i mântui şi a-i uceniciza pe tineri?

In capitolul 12 am discutat posibila întrebuinţare greşită a textului din 1 Corinteni 9:22 („M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei.") pentru a justifica folosirea oricărui stil de muzică în evanghelizare. Dacă tu crezi că acest verset susţine folosirea oricărui stil muzical ca o modalitate de a-i câştiga pe cei pierduţi, arunci vei crede şi argumentul din acest capitol.

Există câteva probleme pe care le ridică acest argument. Prima are de-a face cu aplicarea textului din 1 Corinteni 9:22. Este justificată folosirea unui stil de muzică imoral şi rebel pentru faptul că ar putea fi de folos în mântuirea păcătoşilor? Asta este ceea ce-i atrage pe păcătoşi la Cristos?

Desigur că nu, dar totuşi contemporanii întreabă: „De ce nu putem folosi un stil de muzică lumesc ca o modalitate de a-i aduce pe oameni în biserică să asculte Cuvântul?" Această întrebare în sine ilustrează problema noastră de bază. Noi suntem asemenea oricărui grup răzvrătit de credincioşi din istorie. Parcă aud ecouri ale Israelului rătăcit, văitându-se şi tânguindu-se cu privire la conducătorii săi. De ce nu putem folosi unele dintre ritualurile păgâne ca să ne închinăm Dumnezeului *nostru?* De ce nu putem aduce jertfe

Dumnezeului *nostru* pe înălţimi, ca şi ei? Dacă nu facem aşa, tinerii noştri se vor plictisi, vor respinge credinţa noastră şi vor deveni filisteni!

Prieteni dragi, Dumnezeu nu vrea să-L asociem cu metode folosite de păgâni pentru practicile lor imorale. El este un Dumnezeu gelos, care cere în prima poruncă să ne ferim de idoli (Exodul 20:3). El este şi un Dumnezeu iubitor, care ştie ce rău se va abate asupra noastră atunci când ne jucăm cu imoralitatea.

O a doua problemă s-a evidenţiat în experienţa noastră practică de lucru cu tinerii. Ce roade produce folosirea MCC în vieţile tinerilor? Eu şi Judy am condus odată un grup de tineret dintr-o biserică baptistă. Am crezut că MCC ar fi o bună unealtă evanghelistică pentru a-i câştiga pe cei pierduţi şi apoi că ne va ajuta să-i ucenicizăm pe tinerii convertiţi. La urma urmei, muzica ritmată li se adresa lor. Am crezut că MCC urma să-i ajute la înţelegerea conceptelor spirituale şi să le menţină viu interesul pentru biserică. De asemenea, am dorit să oferim o alternativă muzicii lumeşti. Am intenţionat cu sinceritate să-L onorăm pe Dumnezeu şi să-i slujim pe tineri.

I-am dus pe tineri la concerte susţinute de artişi cunoscuţi ai MCC. Aceştia nu erau artiştii „radicali" de heavy metal sau hip-hop, ci cântăreţii de la mijloc, care păreau a fi modele bune.

Dar am remarcat că artiştii, probabil influenţaţi de casele de înregistrări, imitau artişi muzicali seculari, tehnici de concerte, vestimentaţie, frizuri şi modalităţi de vânzare. Totul părea făcut cu scopul de a scoate bani prin a aduna admiratori. Bieţii tineri erau manipulaţi la fel ca şi atunci când îi ascultau pe idolii lor seculari. La început erau atraşi prin versuri sigure şi îngrijite şi printr-o muzică moderată, dar *întotdeauna* artiştii avansau spre un stil muzical mai ascuţit, mai rock şi mai agresiv, combinat cu un stil de manifestare şi cu o prezentare scenică pe măsură. Şi tinerii îi urmau.

Artiştii MCC au devenit modele pentru diferite tipuri de imoralitate: îmbrăcăminte indecentă, imagini rebele, poveri sentimentale nepotrivite puse asupra bărbaţilor căsătoriţi de către fete tinere, dorinţe păcătoase ale băieţilor adolescenţi după fete sexy. Nu contează că, probabil, artiştii nu au intenţionat niciodată să se întâmple aşa ceva sau au pretins că lucrarea lor pentru Dumnezeu trece dincolo de astfel de lucruri; în văzul public, un cântăreţ creştin are responsabilitatea, aşa cum afirmă Pavel, de a nu da „nimănui niciun prilej de poticnire" (2 Cor. 6:3). în schimb, aceşti artişti şi-au permis să devină „idoli" ai tinerilor, adeseori în sensul literal de a-şi atrage închinare.

Sunt oare nedrept atunci când aduc această acuză închinării la idoli? Sunt prea aspru? Nu şi atunci când ţinem cont de faptul că termenul grecesc pentru idolatrie înseamnă în mod literal „a se închina *imaginilor".* Am văzut cum tinerii se închinau imaginilor artiştilor lor preferaţi din MCC: posterele în mărime naturală de pe pereţii dormitoarelor lor, arătarea artistului într-o ipostază inspirată de cântăreţii seculari; tricourile cu pozele formaţiei; ţipetele de plăcere scoase atunci când artistul păşea pe scenă; şi imitarea ostentativă a imaginii artistului MCC în privinţa vestimentaţiei şi a înfăţişării. Această purtare nu se supune poruncii lui Dumnezeu din Exodul 20:4-5.

Din pricina a ceea ce ne-a demonstrat experienţa noastră şi avertizările ferme din Biblie în legătură cu închinarea la idoli, acum noi ne opunem folosirii MCC ca o unealtă în lucrarea cu tinerii, întrucât ea doar hrăneşte dorinţele şi pasiunile lor naturale; ea nu produce roadă Duhului. Chiar dacă le-am oferit „alternative creştine bune", ei au tânjit după muzică şi mai lumească şi dragostea lor pentru lume a părut mai degrabă să crească decât să descrească. Am văzut că disciplinele evlavioase ale studierii regulate a Scripturii şi ale rugăciunii nu puteau exista în vieţile lor alături de

senzualitatea MCC. Concluzia noastră a fost că răul produs tinerilor de MCC depăşeşte cu mult orice beneficiu al mântuirii sau al ucenicizării. Există alte modalităţi verificate pentru a-i evangheliza şi a-i uceniciza pe tineri. Nu avem nevoie de MCC.

17

Pe panta alunecoasă a programelor combinate

Multe biserici s-au zbătut sau se zbat în prezent să armonizeze dorinţele muzicale ale contemporanilor şi ale tradiţionalilor. Sunt foarte conştient de faptul că pastorii şi lucrătorii cu muzica din bisericile evanghelice şi fundamentaliste au ajuns sub o presiune enormă din partea contemporanilor pentru a face compromis şi a permite MCC în serviciile lor. De pe urma acestui compromis au luat fiinţă serviciile de închinare „combinate". Acest tip de serviciu combină elemente muzicale vechi şi noi într-un singur serviciu de închinare. Teoretic, această abordare ar trebui să-i mulţumească pe toţi. La început tradiţionalii au fost asiguraţi de contemporani că cele două stiluri pot coexista paşnic. Insă în realitate, cu trecerea

timpului este coborâtă panta alunecoasă, departe de orice fel de muzică tradiţională înspre ultimele şi cele mai „mărginaşe" stiluri contemporane.
Cum ajunge o biserică pe panta alunecoasă? Am condus această schimbare în două biserici şi îmi voi împărtăşi experienţele. Dar mai întâi trebui să înţelegem cât de diferit văd tradiţionalii şi contemporanii scopul serviciului de închinare şi apoi trebuie să comparăm ceea ce ei aşteaptă

de pe urma lui. începem cu numitorul comun. Ambele tabere doresc cu sinceritate să-L onoreze şi să-L glorifice pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos şi ambele urmăresc ca fiecare participant să beneficieze de pe urma serviciului. Mai întâi, aşa cum ilustrează următorul tabel, obiectivele diferă dramatic.

	Serviciul tradiţional	**Serviciul contemporan**
Care este scopul principal al serviciului de închinare?	Să pregătească inimi pentru predicare	Să-i conducă pe oameni în prezenţa lui Dumnezeu
Ce se tinde să fie accentuat?	Predicarea	Muzica
Care este motivul principal pentru selectarea muzicii?	Oare Ii place lui Dumnezeu?	Oare le place oamenilor?
Care este motivul secundar pentru alegerea muzicii?	Oare le place oamenilor?	Oare îi place lui Dumnezeu?
Care este semnul principal al unui serviciu de succes?	Azi am fost mişcat de Cuvântul lui Dumnezeu! (bazat pe adevăr)	Azi m-am închinat lui Dumnezeu! (bazat pe experienţă)

Ne vom uita acum la evoluţia serviciului combinat. De obicei, el a fost început cu multă atenţie, incluzându-se unul sau două refrene din stilul *Maranatha Music* într-un program

de duminică seara, cum ar fi „Seek Ye First", „Unto Thee O Lord", „Glorify Thy Name" sau „I Love You Lord" (Căutaţi mai întâi; Ţie, Doamne; Glorifică Numele Lui; Eu Te iubesc, Doamne, n.tr.). Acestea sunt cântări de laudă deosebite şi potrivite atunci când nu sunt acompaniate de o formaţie rock. Uneori, organistul sau pianistul cânta acompaniamentul, deşi cântecele au fost scrise pentru a fi cântate a cappella sau cu chitară clasică.
Apoi urma introducerea casetelor cu acompaniament făcute de solişti, în mare parte incluzând în surdină tobe şi bas din stilul contemporan. Mi s-a părut de necrezut faptul că un pastor care era total împotriva muzicii rock permitea muzicienilor să furişeze tobele şi muzica rock în biserică pe uşa din dos, folosind casete cu acompaniament. A mai existat un efect colateral al folosirii unor astfel de casete. Mulţi acompaniatori înzestraţi şi-au pierdut posibilitatea de a sluji şi s-au descurajat - mai mulţi fluturi au fost aruncaţi pe plajă.

Primi doi paşi nu au fost suficienţi pentru a ne mulţumi. Ei doar ne-au stârnit apetitul şi ne-au dat îndrăzneala de a cere cu insistenţă şi mai multă muzică contemporană.
Mai departe, am căutat autenticitate muzicală în refrenele contemporane. Cele mai multe nu au fost scrise pentru a fi cântate de organistul sau pianistul nostru. Ele au fost scrise pentru chitare. Aşa că am adus o chitară clasică pentru refrene. Nu este nimic greşit în asta. încă mai cred că o chitară clasică poate fi folosită într-un serviciu pentru gloria lui Dumnezeu, atât timp cât nu este întrebuinţată pentru a produce un ritm rock sau un alt tip de ritm senzual. In timp ce scriu aceste rânduri, ascult la radio un fragment muzical clasic deosebit susţinut de o chitară, care-mi reaminteşte de frumuseţea utilizării acestui instrument în închinare.
După ce ne-am obişnuit şi cu asta, părea normal că două chitare sună mai bine decât una, şi am putea la fel de bine

să adăugăm şi chitara bas, împreună cu amplificarea sa. Acest lucru urma să ne permită să-i implicăm în slujire pe nişte chitarişti creştini sau chiar să-1 atragem pe un chitarist necreştin să vină la biserică: acelaşi concept ca şi evanghelizarea prin „softball". Acesta a fost începutul umil al formaţiilor de închinare în biserici. De asemenea, acesta a fost punctul în care tradiţionalii au început să se plângă cu voce tare de „lumescul" prezent în serviciile bisericii.
Atunci când în cele din urmă pe platformă a apărut şi bateria, cred că biserica a ajuns în punctul cel mai abrupt şi mai periculos al pantei. Mai mult decât orice alt instrument, bateria este instrumentul cheie al stilurilor muzicii contemporane. Bateria este folosită pentru a ţine ritmul, care este adevărata diferenţiere a muzicii rock de alte stiluri muzicale. De la acest punct încolo, tobele au influenţat disproporţionat lucrarea muzicală. Selecţiile muzicale au devenit tot mai rock pentru a-1 mulţumi pe toboşar (şi pe cei din adunare atraşi de stilul acesta). Serviciile au devenit mai zgomotoase şi duse mai la extremă. I-am văzut pe unii lideri de închinare încercând în zadar să tempereze bateria, acoperind-o cu un limitator fonic *Plexiglas.* Dar acesta doar atrage şi mai mult atenţia asupra tobelor şi le face să pară un obiect special de închinare.
La acest punct, să ne oprim şi să ne reamintim că noi încercam să conducem un serviciu combinat care să-i mulţumească şi pe tradiţionali, aşa că încă mai doream nişte imnuri cu orgă şi pian şi încă doream să păstrăm corul. Dar cam pe la punctul acesta am decis să „echilibrăm" serviciul prin a acorda un timp egal muzicienilor contemporani.
Am creat pe neştiute o alăturare nefirească de stiluri muzicale incompatibile, cu totul aparte de orice ai putea auzi oriunde în lume. Prin serviciile combinate am creat două seturi de muzicieni cu abilităţi diferite. Acum începea competiţia pentru inimile celor din adunare: bătălia dintre formaţii, ca să ne exprimăm aşa.

Ţinând cont de faptul că noi cântam deja destulă MCC pentru a stârni natura păcătoasă a multora din adunare, era previzibil care stil urma să câştige bătălia. Stilul contemporan avea succes întotdeauna în faţa celui tradiţional pentru că hrănea dorinţa păcătoasă a firii noastre pământeşti. La aceasta se adaugă respectul acordat MCC de către conducătorii bisericii şi astfel mulţi credincioşi au schimbat cu bucurie muzica veche pe cea nouă.
Am încercat în zadar să fiu o punte între cele două stiluri, dar nu a existat şi nu există *niciun* teren comun. Dacă încercam să temperez un cântec contemporan, contemporanii mă criticau. Dacă aranjam un imn după un stil contemporan, mă criticau tradiţionalii. In calitate de muzician, am descoperit că orice încercare de a sintetiza cele două stiluri a dus la mediocritate muzicală şi la compromis. Era la fel de nepotrivit a cânta un refren contemporan la orgă cum era a cânta imnuri cu formaţia.
Aşadar, am ajuns la concluzia că cele două stiluri de muzică trebuie să rămână separate, dar

oare puteau fi pe picior de egalitate în acelaşi serviciu? Nu. Aşa cum am arătat în tabelul de la începutul acestui capitol, obiectivele şi motivele fiecărei „tabere" sunt incompatibile; ele nu pot fi *combinate.* In final, una va câştiga în detrimentul celeilalte. Pe baza experienţei noastre, prezenţa muzicii contemporane ajungea treptat să domine serviciul, iar muzica tradiţională devenea un vizitator ocazional, în cazul în care mai apărea.

La serviciile contemporane la care am participat de atunci, în momentul în care liderul introducea un imn la jumătatea programului, puteam simţi dezamăgirea sau chiar sentimentul evident de dispreţ care-i cuprindea pe contemporanii din adunare. „O, chiar trebuie să cântăm *acel* cântec vechi?" „Dă-ne ceva nou ca să ne putem închina!" Mă tem că s-ar putea ca în decurs de cincizeci de ani imnurile clasice să dispară complet din serviciile noastre, întrucât

generaţiile mai tinere au fost crescute pe baza unei diete consistente de MCC. De asemenea, lor li se spune că este în regulă să folosească orice stil nou şi li se oferă încontinuu motive subtile pentru care nu mai au nevoie de imnuri.

Cred acum că serviciul combinat nu reprezintă o soluţie pe termen lung, chiar dacă aşa este prezentat de promotorii MCC. Mai degrabă este pur şi simplu o etapă de tranziţie a serviciului de biserică de la unul complet tradiţional la unul complet contemporan. Acest proces îmi aduce aminte de instrucţiunile de fierbere a unei broaşte vii pentru cină. Dacă arunci o broască într-un vas cu apă fierbinte, întotdeauna va sări afară rapid. Dar dacă o pui într-un vas cu apă călduţă, se va simţi confortabil şi va sta acolo, înotând cu bucurie. Dacă ulterior vei creşte treptat focul până când apa va fierbe, sărmana broască nu-şi va da seama de schimbare decât atunci când este prea târziu pentru ea.

Unii au încercat să rezolve această dilemă prin a ţine servicii separate tradiţionale şi contemporane. Această variantă are de-a face cu problema combinării unor stiluri muzicale incompatibile. Dar ea poate totodată să devină un teren care să încurajeze divizarea în biserica locală şi ajută la folosirea unor stiluri muzicale nepotrivite fără a confrunta problema. Câteva biserici din zona noastră fac experimente cu servicii separate; sunt foarte curios să văd roadele produse după o anumită perioadă de timp. Dar nici chiar această separare de servicii nu va rămâne una distinctivă pentru multă vreme. în curând, ea se va diminua şi aceasta este aproape *întotdeauna* în favoarea nuanţelor contemporane.

Permiteţi-mi să închei acest capitol prin a vă prezenta o istorisire tristă. La una dintre bisericile mele aproape că finalizasem coborârea pantei înspre un stil contemporan la fiecare serviciu şi nu mai folosisem de luni întregi vreun imn. într-un weekend mă pregăteam pentru serviciul de duminică la care era inclusă participarea la Cina Domnului. Există

destul de puţine cântări contemporane adecvate pentru o astfel de ocazie, şi chiar şi eu, la acest punct în călătoria mea muzicală, înţelesesem nevoia de a fi extrem de atent în privinţa muzicii pentru un serviciu de Cina Domnului. Cunoşteam 1 Corinteni 11, unde apostolul Pavel ne-a avertizat să nu participăm la Masa Domnului cu uşurătate.

Aşa că m-am reîntors la cartea cu imnuri pe care o ţineam în apropierea pianului. Domnul mi-a pus pe inimă să aleg cântarea „Near the Cross" (Lângă cruce, n.tr.). Iniţial, aveam de gând să proiectez versurile pe ecran, dar pe măsură ce repetam cântarea am început să aud în mintea mea cele mai frumoase armonii. Am decis că urma să le cântăm din cartea de imnuri, oferindu-le oamenilor posibilitatea de a cânta pe voci.

Duminică dimineaţa, când a venit vremea pregătirii pentru Cina Domnului, am cerut adunării să caute cărţile de imnuri şi să deschidă la pagina cântării respective. A fost un scurt moment de confuzie; am auzit murmure şi şovăieli. Apoi am spus adunării: „Ştiţi la ce mă refer, la cartea albastră pusă în banca din faţa dumneavoastră". Dar luminile din sală erau întotdeauna reduse pe durata timpului de închinare ca să putem citi pe ecran şi, prin urmare, unele

persoane nu au putut găsi nici cartea de imnuri, nici pagina cântării. Am rugat uşierii să aprindă luminile.
Ceea ce a urmat a fost deopotrivă plăcut şi trist. Lumina a înlocuit întunericul şi am cântat din cartea de imnuri, cu armonii care au adus lacrimi de bucurie în ochii mei şi, după cum am văzut, şi în ochii multora din adunare. Singurul acompaniament a fost un pian liniştit. Nu am avut tobe sau chitare ori sintetizatoare care să acopere cântatul sfinţilor.
De multe ori am condus sute de oameni în laudă şi închinare, folosind atât stiluri tradiţionale, cât şi contemporane. Dar niciodată înainte nu mai experimentasem o participare atât de plăcută din partea *fiecăruia* din adunare. Fiecare categorie

de vârstă, indiferent de gust sau preferinţă, s-a alăturat într-o cântare comună a pocăinţei şi a laudei către Domnul Isus. In aceste scurte momente barierele s-au prăbuşit.
Apoi am lăsat deoparte cărţile de imnuri şi am redus iarăşi luminile.
141

18

Atunci, cum să ne închinăm împreună?

Am descris câteva dintre problemele extrem de serioase aduse în bisericile noastre de mişcarea MCC. Rugăciunea mea este ca fiecare lider care a îmbrăţişat această mişcare să se gândească serios la necesitatea unei reforme muzicale.
Ar trebui să *înlăturăm stilurile şi influenţele lumeşti ale MCC din serviciile noastre.* Gândiţi-vă la toate beneficiile acestei mutări îndrăzneţe:
1.
2. 3. 4.
5.
Ar fi mai puţine divizări şi scindări de biserici.
Ar fi mai puţine ispite pentru imoralitate.
Ar fi mai puţine tensiuni între membri.
Ar fi mai puţină insensibilitate faţă de ceilalţi.
Ar fi mai puţin compromis în privinţa principiilor.
Dumnezeu ar fi mulţumit cu toate cele de mai sus.
Ar trebui ca *în serviciile noastre să ne întoarcem la noile stiluri muzicale tradiţionale şi necontroversate.* Muzica noastră din biserică ar trebui să reflecte frumuseţea şi pacea. Filipeni 4:8 conţine o listă pe care ar trebui să o urmăm: „încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce

este vrednic de primit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească." Cum am crezut noi că o să ajungem vreodată la tot ce este „curat" folosind stiluri ale MCC atât de strâns asociate cu imoralitatea şi cu desfrânarea? Adevăr, virtute, curăţie şi bună reputaţie - acestea sunt ingredientele care lipsesc din MCC influenţată de rock cu asocierile sale lumeşti. Din moment ce sfinţenia în toată purtarea noastră este ceea ce ne cere Dumnezeu (1 Petru 1:15), să ne apropiem mai tare de sfinţenie prin alegerile pe care le facem în privinţa muzicii din biserică.
în loc să fim „la extremă" şi „radicali" în muzica noastră de laudă şi închinare, ar trebui să fim foarte atenţi. Trebuie să înţelegem că, în mod literal, sfinţii sunt cei care au fost sfinţiţi sau „puşi de o parte" din lume pentru gloria lui Cristos. De aceea, să ne îndepărtăm *mai tare* de lucrurile lumeşti prin alegerile noastre muzicale.
Aceasta nu este o tranziţie uşoară. MCC câştigă o fortăreaţă în inima ta şi se luptă cu tărie ca

să te ţină legat de ea. Duhul MCC îi afectează pe toţi care sunt implicaţi în ea. încercarea de a scăpa provoacă dureri ale retragerii. Dar Dumnezeu este credincios şi drept ca să ne ierte, dacă ne pocăim şi-I mărturisim păcatele noastre (1 Ioan 1:9).
Am veşti bune pentru contemporanii care au suficientă îndrăzneală să se gândească la o astfel de reformă. Dumnezeu locuieşte în mijlocul laudelor poporului Său şi fără prezenţa ultimelor stiluri de MCC. Ştiu că lucrul acesta este adevărat, pentru că biserica pe care o frecventăm acum are acest tip de serviciu de închinare.
Misiunea bisericii este de a-I aduce glorie lui Dumnezeu în tot ceea ce face (1 Corinteni 10:31). Există o dorinţă de a-I fi pe plac lui Dumnezeu cu tot ce se face în cadrul serviciilor. Puneţi asta în contrast cu *seeker-sensitive church,* (biserica sensibilă la nevoile căutătorului) în care fiecare detaliu din serviciu este judecat în funcţie de cât de mult este *pe placul*

oamenilor. Fiecare aspect al lucrării ar trebui să reflecte misiunea bisericii, inclusiv muzica folosită în servicii şi în întreaga existenţă a bisericii. Pastorul principal a luat o atitudine fermă împotriva folosirii oricărui stil de MCC în biserică. Pastorul responsabil cu muzica respectă această poziţie în lucrarea sa muzicală.
La un serviciu obişnuit vei vedea şi vei auzi:
- Imnurile măreţe ale credinţei cântate din cărţi de cântări şi conduse de un cântăreţ principal
- O participare congregaţională entuziastă
- Noi cântări de laudă şi închinare (dar *niciunul* care imită stilurile MCC)
- Un pian deosebit şi o orgă
- O orchestră cu instrumente cu coarde, cu alămuri şi instrumente de suflat
- Un cor entuziast şi bine pregătit
- Solişti care cântă cu acompaniatori pe viu
- Ansambluri care accentuează armonia în cântare
- O vestimentaţie respectuoasă şi decentă din punct de vedere cultural la toţi muzicienii

Iată ce *nu* vei vedea şi *nu* vei auzi:
- Stiluri de MCC precum soft rock, rock uşor, hard rock, smooth jazz, rap, sau country & western
- O formaţie de laudă cu chitare electrice şi cu baterie
- Muzicieni care imită artişti seculari
- Proiectarea versurilor pe un ecran în locul muzicii reale
- O sală cu luminozitate scăzută
- Solişti care se îmbracă şi cântă asemenea muzicienilor seculari
- Casete cu acompaniament (play-back)

Adevăratul duh al închinării
Dat fiind că am fost un lider de închinare, toate aceste detalii muzicale sunt importante pentru mine; dar cu mult mai important pentru Dumnezeu este *duhul închinării* din biserică. Aşa cum am menţionat anterior, atunci când ne închinăm trebuie să învăţăm cum să ne smerim *inimile* înaintea acestui Dumnezeu măreţ. Trebuie să fim în ascultare de Cuvântul Lui înainte de a aştepta ca El să primească jertfa laudei noastre.
De asemenea, trebuie să fim sârguincioşi în privinţa sfinţeniei personale şi să evităm orice urmă de imoralitate. Cu toate că sunt departe de perfecţiune, membrii bisericii dau cel puţin dovadă de seriozitate în urmărirea acestor scopuri. Adeseori am observat că atunci când ei sunt confruntaţi cu gloria şi măreţia lui Dumnezeu în timpul unei rugăciuni, al unui cântec sau al unei predici, reacţia tipică este mai mult înspre „a cădea în genunchi" decât înspre „a

ridica mâinile".
Cum rămâne cu acuzaţiile contemporanilor potrivit cărora serviciile tradiţionale sunt plictisitoare, formale, moarte sau irelevante? Există vreun adevăr în aceste acuzaţii? Dacă există, ce pot face tradiţionalii pentru ameliorarea situaţiei?
Trebuie să recunosc cu sinceritate că aceste nemulţumiri sunt într-o anumită măsură adevărate. Aşa cum aţi citit până acum, mi-am început lucrarea muzicală ca un adept nemântuit al rock-and-rollului; am devenit un tradiţional fundamentalist, apoi un susţinător al contemporanilor şi acum m-am reîntors la muzica bisericească de tip conservator. Această experienţă variată mi-a oferit o perspectivă unică asupra tuturor faţetelor problemei. Mai mult, i-am auzit pe mulţi alţi tradiţionali recunoscând că uneori serviciile din bisericile lor sunt moarte.

Fiecare creştin doreşte cu ardoare şi merită să aibă oportunitatea de a-L lăuda pe Dumnezeu şi de a I se închina împreună cu o adunare de credincioşi într-un duh al unităţii. Dacă tradiţionalii sunt adepţii ritualurilor vechi sau ai atitudinilor de genul „noi întotdeauna am făcut aşa" care ar împiedica acea atmosferă, avem obligaţia de a schimba lucrurile în bine. Nu vom compromite niciodată principiile şi învăţăturile lui Dumnezeu! Dar ar trebui să ne dorim să ne îmbunătăţim eforturile pentru a-L glorifica prin muzică. Pe de altă parte, ar trebui să evităm schimbarea de dragul schimbării şi să nu adoptăm orice metodă nouă care încearcă să-i transpună pe oameni cu silaîntr-o stare „închinătorească" sau de celebrare. Fie că este vorba despre metodele New Age ale contemporanilor de luminozitate redusă sau muzică rock, fie de conducătorul de cântări arogant al tradiţionalilor care pare mai mult unul care dă semnalul pentru aclamaţii - eu sunt la fel de vehement împotriva acestei manipulări. Ambele metode pot şi chiar produc închinători falşi.

O avertizare pentru toţi

în final, am o avertizare pentru contemporanii care sunt hotărâţi să facă o schimbare şi pentru tradiţionalii care sunt dispuşi să ia atitudine în biserică împotriva MCC. Atunci când decizi să te opui MCC în biserică, aşteaptă-te să fii etichetat pe nedrept de alţi contemporani ca:

- Fariseu
- Legalist
- Unul care pune tradiţiile mai presus de Cristos
- Unul care este insensibil la nevoile necredincioşilor
- Unul care are un duh de judecată: „Cine eşti tu ca să judeci?"
- Ipocrit
- Unul care trăieşte în trecut

- Unul care dă timpul înapoi
- Unul care se opune la orice este nou

Contemporanii vor folosi aceste etichete convenabile (şi dureroase) într-o încercare de a te marginaliza şi neutraliza. La urma urmei, ce s-ar întâmpla cu ei dacă şi alte persoane din biserica ta ţi-ar acorda atenţie şi ar începe să pună la îndoială *status quoul* MCC? Ei şi-ar putea pierde locurile de frunte şi puterea de a decide în privinţa muzicii din biserică. Chiar mai rău, ai da pe faţă filosofia lor muzicală care este în esenţă centrată asupra omului. Desigur, trebuie să fii atent să nu spui şi să nu faci lucruri care ar valida oricare dintre aceste etichete. De pildă, întemeiază-ţi obiecţiile pe argumente biblice, nu pe un raţionament omenesc. Nu cita Scriptura ruptă de context. Fii blând atunci când confrunţi pe cineva. Cere contemporanilor să explice motivaţiile şi filosofiile lor, mai degrabă decât să pari defensiv. Subliniază faptul că nu te opui oricărei muzici noi, ci doar stilurilor muzicale asociate cu

imoralitatea. Nu folosi niciodată expresii precum „noi întotdeauna am făcut aşa".
Nu toţi vor fi împotriva ta. Aşteaptă-te ca unii contemporani să fie de acord cu tine în particular. Mulţi au avut anumite îndoieli legate de muzică, dar îi urmează pe lideri. Am experimentat acest lucru atunci când am discutat despre cartea mea cu foşti colegi din formaţii de închinare. „Da", îmi spuneau în particular, „sunt de acord că cutare şi cutare lucru duce muzica prea departe." „Da, nu sunt împăcat cu accentul care se pune pe latura artistică." îşi vor exprima părerile în public? Posibil. Dar aşteaptă-te ca pentru o vreme să mergi singur pe drumul acesta. Este un drum mai puţin umblat, în timp ce autostrada MCC este plină de ambuteiaje.
147
 Să rămâi sau să pleci?
Dar dacă te afli într-o biserică cu servicii contemporane şi constaţi că sunt puţine şanse de schimbare? Ar trebui să rămâi în acea biserică, sau ar trebui să pleci şi să găseşti o biserică în care se ţin servicii tradiţionale? Astfel de experienţe sunt mai uşor de relatat decât de rezolvat. în multe părţi ale lumii, majoritatea bisericilor cu o credinţă puternică în Scriptură şi cu o dorinţă înflăcărată de a o predica au trecut la organizarea unor servicii contemporane sau combinate, lăsându-ţi puţine opţiuni. In biserica noastră aflăm de la membrii care părăsesc zona din cauza schimbării locului de muncă sau al şcolii că este dificil de găsit o altă biserică biblică având o preocupare similară de a evita stilurile controversate al MCC.
S-ar putea să înţelegi că este necesar să rămâi în biserica ta şi să suporţi. Observaţi ce a spus Albert Barnes în comentariul său asupra Noului Testament la textul din Luca 4:16 pe tema frecventării unei biserici imperfecte. în acest loc, Barnes explică faptul că Domnul Isus a participat cu regularitate la serviciile sinagogii în pofida învăţăturii şi a practicilor viciate şi el trage două concluzii importante în legătură cu responsabilitatea noastră de a ne închina public (accentuarea îmi aparţine).
Şi, după obiceiul Său, a venit. Din aceste cuvinte se pare că Mântuitorul participa cu regularitate la serviciile sinagogii. La acele servicii erau citite Scripturile Vechiului Testament, erau aduse rugăciuni şi Cuvântul lui Dumnezeu era explicat. învăţătura şi practica de atunci erau deosebit de alterate, dar Cristos nu renunţa să meargă la locul de închinare din acest motiv.
De aici putem învăţa că:
Responsabilitatea noastră este de a participa cu regularitate la închinarea publică.
148
Atunci, cum să ne închinăm împreună?
Este mai bine să frecventăm un loc de închinare care nu este pe deplin curat, sau în care doctrinele nu sunt expuse aşa cum ne-am dori noi, decât să nu frecventăm deloc. Este de o importanţă crucială ca închinarea publică înaintea Domnului să fie păstrată; şi este responsabilitatea noastră să ajutăm la păstrarea ei, să arătăm prin exemplul nostru că o iubim şi să-i câştigăm şi pe alţii pentru ea. Vezi Evrei 10:25.
în acelaşi timp, această remarcă n-ar trebui înţeleasă ca însemnând că responsabilitatea noastră este de a frecventa locuri în care adevăratul Dumnezeu nu este adorat, sau în care oamenii I se închină folosind ritualuri şi rugăciuni păgâne.[1]
A rămâne sau a pleca este o decizie personală ori familială care trebuie luată după multă rugăciune. Orice ai decide, ai grijă să nu cazi în capcana cinismului sau a scepticismului faţă de închinarea publică şi să neglijezi astfel nevoia de întâlnire regulată cu alţi sfinţi.
1 Albert Barnes, *New Testament Commentary.*
149

19

Cum alegem o muzică potrivită pentru serviciile divine?

Acest capitol este scris în special pentru lucrătorul muzical care se zbate între muzica tradiţională şi cea contemporană. Şi eu m-am zbătut mult cu această problemă. Când în cele din urmă mi-am dat seama de problemele pe care le produc stilurile muzicale contemporane în biserică, am strigat către Judy: „Ei bine, atunci spune-mi *cefei* de muzică să folosesc!" Anterior, când îl confruntasem pe pastorul de tineret al lui Chris cu privire la concertele rock în biserică, el mi-a cerut să vin cu anumite principii pentru ceea ce constituie muzica potrivită. Cu toţii căutăm îndrumare.

Adun „linii călăuzitoare pentru închinare" de pe website-uri ale bisericilor pentru a vedea ce recomandă. La bisericile în care se cântă MCC, de regulă se merge pe lău darea diversităţii muzicale, dar nu se găseşte nicio linie călăuzitoare a ceea ce constituie un stil de muzică potrivit. Aceasta n-ar trebui să ne surprindă acum, întrucât am văzut că esenţa filosofiei MCC susţine că nu există *nicio* linie călăuzitoare în privinţa stilurilor muzicale, un anumit stil fiind considerat la fel de bun ca şi celălalt.

Cum putem arăta cu obiectivitate diferenţa dintre o muzică „rea" şi una „bună"? Care sunt liniile călăuzitoare

pe care ar trebui să le folosim ca să alegem o muzică potrivită şi acceptabilă pentru laudă şi închinare? Eu personal mi-am dorit un manual pe această temă. Singurul nostru standard pentru obiectivitate este Biblia. Omeneşte vorbind, cât mi-aş fi dorit ca Dumnezeu să ne fi lăsat un capitol care să definească muzica bisericească potrivită!

Unii cred că El ne-a lăsat o Scriptură plină de astfel de asemenea instrucţiuni muzicale, dar eu nu pot găsi suficiente amănunte care se aplică în mod concret controversei de astăzi. Dumnezeul nostru, care a alocat atâta spaţiu pentru stabilirea detaliilor exacte privitoare la Cortul întâlnirii, ar fi putut cu siguranţă să ne lase un capitol (preferabil în Noul Testament) cu versete care afirmă explicit: „Nu folosiţi niciun stil muzical pe care păgânii de astăzi îl folosesc"; sau „Acestea sunt instrumentele acceptate - să nu folosiţi altele"; sau „să mi te închini numai prin muzica care să nu depăşească măsura de 6/8 şi fără ritm sacadat. Dar El a ales să *nu* procedeze aşa.

Acest fapt generează întrebarea: oare am înălţat locul muzicii bisericeşti în închinarea noastră la un nivel apropiat de *idolatrie,* la un nivel pe care Dumnezeu nu 1-a intenţionat vreodată? Consider că ambele tabere sunt vinovate de aceasta. Probabil că acesta este motivul pentru care Dumnezeu şi Domnul Isus nu au arătat mai specific cum trebuie să fie condus un serviciu muzical al unei biserici nou-testamentale. Poate că Dumnezeu a dorit ca noi să acordăm mai multă atenţie unei predicări bune, un subiect pe care Biblia îl prezintă în amănunţime şi pe care ştim că Dumnezeu îl va folosi.

Atunci, să recunoaştem realitatea - cât timp muzica va fi aleasă de oameni imperfecţi, nu va exista obiectivitate de 100%. Ar trebui să acceptăm că întotdeauna în selectarea muzicii va exista subiectivitate. Dacă recunoaştem asta, putem înţelege mai repede de ce este important să învăţăm

principiile biblice pentru a discerne practicile îndoielnice şi pentru a evita răul despre care am vorbit într-un capitol anterior privitor la preferinţe personale.

Recomand de asemenea un studiu amănunţit în 1 Cronici 15 şi 16, unde David organizează structura muzicală a închinării de la templu. Aceasta ne va ajuta să înţelegem modul în care un om imperfect poate ajunge să fie primit de Dumnezeu ca un slujitor muzical, să i se încredinţeze alegerea muzicii şi a instrumentelor cu înţelepciune. O bună introducere la acest studiu se găseşte în capitolul 1 al cărţii ***Music*** *Discipleship* (Ucenicizarea muzicală, n.tr.) scrisă de Tim Fisher.

Acestea fiind spuse, iată şi sfaturile mele. în primul rând, oricine alege cântări pentru poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie preocupat de relaţia sa cu Isus Cristos. Cum este relaţia ta cu El? Ai o

relaţie personală cu Domnul Isus? Trăieşti tu o viaţă schimbată ca rezultat al acesteia? Trăieşti tu cu vreun păcat nemărturisit care împiedică discernământul tău spiritual?
Mai apoi, întrucât slujim unui Dumnezeu sfânt care cere lucrătorilor Lui separare de lume (1 Petru 1:15), trebuie să fim atenţi la preferinţele noastre muzicale personale. Nu putem asculta toată ziua muzică seculară sau rock-and-roll creştin, şi apoi să ne aşteptăm să alegem pentru serviciile bisericii cântări primite de Dumnezeu. Afirmaţia este valabilă şi pentru alte forme de muzică seculară şi creştină, inclusiv (îmi pare rău, prieteni) *country & western.* Când ne inundăm urechile cu aceste stiluri, ajungem să fim întinaţi de lume, şi asta va afecta alegerea cântărilor. în cazul meu, aţi citit modul în care o dietă consistentă de muzică de la *Promise Keeper* şi de stiluri de rock clasic au devenit în mod inevitabil muzica dominantă pe care am ales-o pentru servicii.
Presupunând acum că acele chestiuni importante au fost respectate, iată aici câteva sugestii practice pentru oricine

 doreşte să reformeze serviciile de închinare:
1. învaţă să trăieşti dupăprincipii. Toate cântările folosite în biserică ar trebui selectate folosind principiile biblice discutate anterior în această carte. Cântarea n-ar trebui să conţină vreo urmă de imoralitate (vinovăţie prin asociere) şi n-ar trebui să fie ofensatoare pentru alţi creştini. Stai puţin, Dan, vrei să spui că şi dacă *o singură* persoană este ofensată, chiar dacă nu-mi prea place de persoana respectivă şi ştiu că este un frate mai tânăr, trebuie să mă supun dorinţelor sale? Nu, eu spun că trebuie *să scoatem mai întâi bârna din ochiul nostru* ca să putem vedea limpede care sunt nevoile fratelui nostru.
2. Dacă are acel stil ritmat, atunci nu este potrivită pentru a fi cântatăl Mă refer la rockul soft creştin, la melodiile de L&î, *hard rock, country rock, easy jazz, pop rock, rap, hip-hop, reggae, ska, blues, big bând* şi la toate celelalte forme influenţate de rock. Sper că până la punctul acesta ai văzut argumente clare şi inteligibile pentru aceasta. în cazul în care te întrebi dacă un anumit cântec are influenţe ale ritmului rock şi nu poţi afla tu însuţi, trimite-mi un e-mail şi te voi ajuta. îl identific de la un kilometru.
3. *Opreşte formaţiile de închinare.* în absenţa tobelor şi a chitarelor electrice va fi foarte greu să alegi o muzică greşită. Redu ritmul şi adeseori vei constata că nu rămâne mare lucru dintr-o melodie a MCC. Pune-i înapoi pe muzicienii tradiţionali şi vezi ce se întâmplă. Ca un beneficiu suplimentar, vei fi pe placul membrilor în vârstă şi a al muzicienilor pregătiţi după tiparul clasic din biserica ta. Ce le vei spune membrilor formaţiilor de închinare? Oferă-le o copie a acestei cărţi.

4. Dacă tu crezi că muzica ar putea ofensa pe cineva, şi probabil că va face asta, ÎNTREABĂ INTAI! Contemporanii au un obicei de „a cânta mai întâi şi a întreba mai apoi", obicei care înrăutăţeşte lucrurile. Şi după aceea ei se întreabă de ce unii oameni au început să nutrească resentimente. Nu-ţi restricţiona căutarea doar la membrii formaţiei de închinare şi la cei care gândesc exact ca tine. Cere părerea cel puţin unei persoane care este cu zece ani mai în vârstă decât tine.
5. Imnurile sunt de obicei sigure şi sănătoase. Există câteva imnuri deosebite şi pline de putere care-i vor conduce pe oameni în închinare înaintea Domnului la fel de eficient ca orice cântec nou de laudă de la *Integrity Hosanna.* Da, ştiu că aici contemporanii reacţionează spunând că unele imnuri nu sunt corecte din punct de vedere teologic; dar dacă eşti un lider creştin, ar trebui să fii capabil să discerni asta. Nu arunca şi copilul împreună cu apa.
6. *Cântările contemporane sunt acceptate, atât timp cât nu se subliniază un ritm sincopat, ci melodia şi armonia.* Această regulă dă la o parte majoritatea MCC de astăzi sau a muzicii de L&I, care e dominată clar de un ritm sincopat. Dar nu te teme, pentru că sunt multe cântări bune pe care le-ai pierdut din cauză că ai petrecut atâta timp ca un contemporan şi trăind în lumea lor. Scrie-mi un e-mail şi cere-mi sugestii. Şi, desigur, versurile trebuie să fie corecte din punct de vedere doctrinar, la fel ca imnurile pe care le alegi. *Foloseşte muzică pentru cântările adunării, nu doar cuvinte afişate pe un ecran.* Nu-i mai considera pe cei din biserica ta ca fiind un grup de analfabeţi muzicali. Fiecare biserică are un număr suficient de membri care pot citi muzică. Dacă nu ai cărţi de cântări pentru fiecare, atunci cumpără! îţi aminteşti de acele cărţi de
7.

imnuri vechi? Ele au cântări pe patru voci, aşa încât toţi se pot armoniza şi îşi pot găsi vocea potrivită. Atunci când faci această schimbare, vei rezolva o altă problemă iritantă. La serviciile care folosesc doar cuvinte proiectate pe ecran aud adeseori persoane care încearcă să facă armonie, dar care o inventează pentru că nu-şi aduc aminte de notele corecte sau n-au învăţat niciodată cântarea. Aceasta duce la un cântat defectuos şi la note nearmonizate. Nu aceasta este muzica ce se cântă cu decenţă şi profesionalism. Oferă-le celor care doresc să cânte pe voci notele ca să le citească!
Pune microfoanele înapoi pe stative. Ia microfoanele din mâinile cântăreţilor. Microfoanele ţinute în mână încurajează un stil de a cânta care scoate în evidenţă cântăreţul şi care adeseori îi face pe muzicieni să-i imite pe comedianţii seculari în stil şi manieră şi să dorească o muzică orientată spre realizarea artistică.

Concluzie

C.S. Lewis spunea că atunci când o persoană merge în direcţia greşită, uneori cea mai bună modalitate de a înainta este să se întoarcă, să meargă înapoi şi să se pună pe drumul cel bun.[1] El încerca să arate că a merge înainte nu înseamnă întotdeauna progres în sensul calitativ al cuvântului. în ultimele două sau trei decenii muzica creştină a făcut paşi gigantici - dar, cred eu, în direcţia greşită. Este vremea să se întoarcă - sau, aşa cum se exprimă Biblia, să se pocăiască.
Din experienţa mea am arătat că acceptarea MCC în biserică s-a produs din pricina neînfrânării şi a poftelor noastre, că a fost justificată cu argumente înşelătoare şi că este susţinută de dorinţa noastră de a avea o muzică prin intermediul căreia se hrăneşte natura noastră păcătoasă. Am fost înşelaţi să credem că putem folosi în serviciile noastre de închinare orice stil de muzică şi că Dumnezeu îl va accepta! Greşit! Acceptarea de către noi a acestei minciuni a rănit o generaţie întreagă de creştini vârstnici, a divizat biserici şi încurajează în biserică imoralitatea, neînfrânarea şi atitudinile dezbinatoare.
Dar totul se reduce la un lucru. Noi avem un duşman 1 C.S. Lewis, *Mere Christianity,* p. 36. 156

activ numit Satan, şi el doreşte să distrugă eficienţa bisericii locale dinăuntru în afară. Până acum cred că a făcut un progres excelent în aspectul controverselor muzicale. Dar am încrederea că Domnul Isus Cristos va da în vileag această uneltire şi ne va ajuta să o biruim. Mă bizuiesc pe promisiunea din 1 Ioan 4:4: „Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât Cel ce este în lume."
Am scris această carte pentru că eu şi Judy dorim să salvăm fluturii care au fost răniţi şi afectaţi de furtuna mişcării contemporane de Laudă & închinare. Fluturilor, daţi-ne de ştire dacă am reuşit să vă încurajăm. Sper de asemenea că Dumnezeu le-a deschis ochii liderilor şi adepţilor acestei mişcări pentru a vedea stricăciunea spirituală şi emoţională cauzată de furtuna MCC. Sunt dispus la un dialog respectuos şi sincer cu oricine are comentarii sau întrebări. Vă rog să mă contactaţi la danlucarini@msn.com.
Fie ca Dumnezeul nostru cel plin de măreţie şi har să ne ofere *tuturor* pocăinţa de lucrurile lumeşti şi să ne ofere dorinţa de a ne reforma practicile de închinare aşa încât acestea să fie plăcute Lui şi acceptate de El!